89

Roberta Leigh

89

Roberta Leigh

Casa iubirii

Colectia

ELSEA

Editura ALCRIS

ROBERTA LEIGH

CASA IUBIRII

Coperta: ANDY

© 1986, Roberta Leigh

TIDEWATER LOVER

Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii ALCRIS – M94

ROBERTA LEIGH

CASA IUBIRII

Traducere din limba engleză de
IRINA TRANDAFIRESCU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1995

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-56-6

Colecția „EL și EA“

CAPITOLUL I

Soneria telefonului pe care Lacey Andrews îl mutase de pe biroul ei sună brusc. Ledul care indica linia de interior clipea. Mutându-şi dosarele şi prospectele în mâna stângă, Lacey se întinse peste birou să răspundă:

– Lacey la telefon.

– Te caută Margo Richards pe linia trei, primi ea replica.

Îşi ridică privirile, surprinsă la auzul numelui verişoarei ei.

– Mulţumesc, Jane. Apăsă butonul liniei trei, întrebându-se de ce-o căuta Margo.

– Bună, Margo.

– Regret că te-am sunat la serviciu, Lacey, se auzi vocea melodioasă care nu avea nici o undă de regret în ton. Nu vreau să-ţi fac greutăţi cu şeful tău, dar n-am avut răbdare până diseară ca să stăm de vorbă.

– Nu-mi faci greutăți. Nu avem restricții în a primi telefoane personale, explică Lacey amuzată. Ce este atât de urgent?

– Am vrut să-ți spun că Bob și cu mine plecăm mâine cu avionul în Florida, în vizită la părinții lui. De acolo vom pleca două săptămâni în croazieră în Caraibe.

– Sună minunat, răspunse Lacey fără pic de invidie.

– Este splendid, nu-i așa? Totul s-a petrecut atât de repede. I-am spus în treacăt lui Bob cât de romantică ar fi o croazieră ca asta, și tu-l știi pe Bob. Dacă mi-ar place luna, el s-ar strădui să mi-o cumpere.

Bietul om, se gândi Lacey, sperând că el va învăța să-i spună „nu" lui Margo înainte ca să-și cheltuiască și ultimul ban. Lacey era sigură că Margo îl iubea cu adevărat pe Bob, dar se îndoia că va ajunge să se maturizeze, atâta vreme cât i se vor îngădui toate capriciile, ca și când ar fi fost un copil.

– Era să înnebunesc de bucurie când mi-a spus, continuă Margo. Jumătate din garderoba mea era atât de demodată, că mi-ar fi fost neplăcut s-o îmbrac. O, Lacey, îmi doresc să poți vedea ce cămașă de noapte minunată mi-am luat. Este atât de drăguță, dar nu știu dacă Bob mă va lăsa s-o port. Și mi-am mai

luat şi două pijamale din satin de un albastru...

– Margo, mi-ar place să-mi spui ce ţi-ai mai luat, o întrerupse Lacey, ştiind că dacă nu-şi va opri verişoara acum, mai târziu n-o va mai putea face, dar sunt teribil de ocupată acum. Poate ar trebui să mă suni diseară.

– Dar tocmai asta este. Bob şi cu mine suntem invitaţi la o petrecere diseară, de asta te sun acum. Margo spusese asta pe un asemenea ton, de parcă Lacey ar fi trebuit să se gândească singură.

Lacey strânse din dinţi şi zâmbi strâmb.

– Bine, apreciez că mi-ai spus că pleci. Ce putea spune altceva?

– O, dar nu de asta te-am sunat, spuse Margo nerăbdătoare.

– Atunci spune-mi exact, de ce m-ai sunat?

– M-am întâlnit ieri cu Sally Drummond. Din pură întâmplare, ţinu ea să specifice, pentru că era vorba de o prietenă apropiată a lui Lacey. Mă îndreptam spre maşină încărcată de pachete când ea a ieşit dintr-un restaurant.

Lacey se aşeză pe marginea biroului. Nu avea nici cea mai mică idee ce legătură avea Sally cu telefonul acesta, dar va afla. N-avea cum să scape de explicaţiile lui Margo. Era enervant, dar nu se putea schimba nimic.

– M-am oprit s-o salut, continuă Margo. Apoi am bârfit puțin, știi cum este. Oricum, dintr-una în alta, am ajuns până la urmă să vorbim despre tine.

– Chiar? murmură Lacey.

– N-am spus nimic rău, zise Margo. Sally a amintit că tu ai să-ți iei două săptămâni concediu, începând cu săptămâna viitoare, dar nu știa dacă ți-ai planificat ceva. Așa este?

– Da, mormăi Lacey. Mica ei excursie nu era nimic pe lângă croaziera lui Margo.

– Nu pleci nicăieri?

– M-am gândit să petrec vreo două zile cu ai mei, dar în afară de asta am să mă odihnesc doar și n-am să fac nimic.

– Este minunat! declară Margo entuziasmată.

Lacey se gândise că Margo va ajunge să spună asta, dar va fi o schimbare față de viața de la serviciu. Nu știa însă la ce se gândise Margo când făcuse comentariul.

Adevărul era că Lacey nu-și putea permite să plece din zona Tidewater, din Virginia, ca să-și petreacă vacanța. Avusese o mulțime de cheltuieli neprevăzute, suma cea mai mare plătind-o pentru repararea mașinii, ceea ce-i pusese bugetul la pământ, dar era prea mândră ca să recunoască în fața verișoarei ei.

– De ce mă întrebi? încercă Lacey s-o împingă pe Margo spre scopul conversaţiei.

– Eram îngrijorată de soarta casei noastre şi a tuturor lucrurilor din ea, care sunt atât de frumoase, spuse Margo. Şi cum suntem situaţi pe drumul spre plajă şi atât de izolaţi de restul vecinilor, nu ştii niciodată ce s-ar putea întâmpla. Mai ales cu toţi turiştii care se arată pe aici în timpul verii. Ar putea pătrunde în casă şi să fure tot ce avem, deîndată ce s-ar observa că nu este nimeni acasă. Am fost în mare încurcătură din acest motiv. Tu ştii ce lucruri frumoase avem, Lacey.

– Da, încuviinţă Lacey. Mai bine de o lună în urmă, Margo îi arătase toată casa, era perfect aranjată.

– Stăteam aici azi-dimineaţă, bolnavă de grija a ceea ce s-ar putea întâmpla în lipsa noastră, când, mi-am amintit că Sally îmi spusese că-ţi iei concediu şi mi-am dat seama că am găsit soluţia ideală. Ai putea să ai grijă de casă cât timp suntem plecaţi.

Lacey ezită.

– Cred... Aş putea.

Analiză rapid propunerea şi i se păru perfectă. Să-şi petreacă vacanţa cu plaja şi oceanul la scară. Ar fi fost imposibil să-şi permită o asemenea viaţă în alte circumstanţe.

I-ar fi trebuit cel puțin echivalentul a două salarii.

– Am știut că ai să mă ajuți! exclamă Margo.

– Plăcerea va fi de partea mea, spuse Lacey sincer, văzându-se deja lenevind la soare. Poate își va cumpăra și un costum de baie nou.

– Mai este ceva, adăugă Margo. Ți-am spus că plecăm mâine. Ei bine, nu vreau să mă gândesc că va rămâne casa singură nici măcar o oră. Ai putea, ai vrea să stai aici mâine noapte?

Inspirând adânc, Lacey se întrebă dacă verișoara ei știa ce-i cerea. Să se mute din Virginia Beach la Newport News, la orele de vârf ale traficului, însemna să se scoale practic în zori. Dar mâine era joi. Dacă și-ar aranja să fie liberă sâmbătă, ar însemna să facă cursa completă numai o singură zi.

– Sigur, acceptă Lacey în final. Împachetez și pornesc mâine după serviciu.

– Îți rămân recunoscătoare, se entuziasmă Margo. Este mâncare destulă în casă și-ți las cheia la ușa de la intrare, în ghiveciul de flori de lângă ușă.

– Este perfect...

– Simte-te ca acasă, Lacey. Auzi, trebuie să te las, am o mulțime de lucruri de împachetat. Ne vedem când ne întoarcem din Caraibe. Te pup.

– Te pup şi eu. Dar lui Lacey îi răspunse tonul aparatului care-i bâzâia deja în ureche.

Puse receptorul în furcă, strâmbându-se. Margo nu se dezicea. Imediat ce-şi atingea scopul, n-o mai interesa nimic. Lacey nu-i purta pică. Oricum, datorită lui Margo, cele două săptămâni de vacanţă căpătau altă perspectivă.

Bineînţeles, rămânea să vorbească cu Mike Bowman, şeful ei, pentru ziua de sâmbătă. Îndepărtându-se de birou, Lacey se îndreptă spre cele două dulapuri metalice din birou şi puse pe ele teancul de dosare. Când deschise uşa unuia din dulapuri ca să pună înăuntru dosarele, se deschise uşa şi apăru Mike Bowman, care era unul dintre inginerii şefi ai companiei de construcţii.

– Bună, Lacey, o salută el absent, încruntându-se când dădu cu ochii de maldărul de corespondenţă de pe biroul ei, la care el trebuia să răspundă.

Lacey îl privi o clipă, în timp ce-şi aranja pe spate părul care-i căzuse pe frunte. Mike mergea pe patruzeci de ani şi începuse să încărunţească. Un celibatar înrăit, după cum spunea.

Chiar fără să aibă prea multă experienţă, Lacey ştia că putea să caute mult şi bine o persoană care să lucreze mai bine cu el. Nu numai atât, Mike era o persoană drăguţă. În ultimele

luni se întâlniseră chiar de câteva ori. Mike arăta bine.

– După cum arăți, nici nu mă gândesc să te întreb cum a mers întrevederea, comentă Lacey privindu-l cu simpatie.

– Chiar te rog să n-o faci. Colțurile gurii lui erau îndreptate în jos. A fost cumplit să le explic șefilor cauzele care au concurat la împingerea proiectului Whitfield sub grafic. Mă gândesc câteodată că dacă aș ieși din birouri și dacă aș coborî puțin și pe poziţiile lor, aș putea înțelege mai bine problemele cu care mă confrunt.

– Poate ar fi trebuit să le spui, zâmbi Lacey.

– Nu, nu este treaba lor, oftă Mike resemnat. Nu vor să audă scuze, vor soluții. Și au dreptate. Trebuie să găsesc soluții înainte de a se ivi problemele.

– Pentru că vorbim de probleme, nu știu dacă-ți amintești sau nu, dar concediul meu începe săptămâna viitoare.

– Nu-mi amintesc de asta, se strâmbă Mike. Nu vreau să-mi amintesc până luni dimineață.

– Regret, dar speram să-mi dai liber sâmbătă. Lacey îi zâmbi cu simpatie arătându-și dinții.

– De ce? Doar mi-ai spus că nu pleci nicăieri în vacanță, spuse încruntându-se când îi întâlni privirea.

– Mi-am schimbat puţin planurile, mărturisi ea. M-a sunat verişoara mea să-mi ceară să stau la ea în casă în Virginia Beach, cât timp ea şi soţul ei vor fi plecaţi într-o vacanţă neprevăzută. Pleacă mâine, ceea ce înseamnă că eu trebuie să fiu acolo mâine seară. Va trebui să amân pe vineri sau pe sâmbătă dacă nu-mi dai liber sâmbătă.

– De ce nu? ridică Mike din umeri.

– Mulţumesc, am să rămân după program vineri, promise Lacey.

– Ai face mai bine să pleci la ora cinci din casa asta de nebuni vineri, sau s-ar putea să mă răzgândesc şi să-ţi amân concediul, declară el amuzat. Iar în cazul acesta, verişoara ta va trebui să găsească pe altcineva să stea în casă. Apropo, cine îţi va ţine locul aici?

– Donna.

El o privi sceptic la auzul numelui înlocuitoarei lui Lacey.

– Ar fi mai bine să laşi adresa şi numărul de telefon al verişoarei tale Jane. Pentru eventualitatea când „toanta de Donna" va răvăşi totul şi nu va fi în stare să găsească ceva. Unde-ai spus că vei fi? Virginia Beach?

– Da. Casa este chiar lângă ocean. Ajută-mă, Mike, dacă mă chemi la serviciu din concediu, am să... Lacey nu apucă să-şi ducă ameninţarea la bun sfârşit.

– Pe plajă ai zis? La dracu', chicoti el. Îmi iau concediul și vin și eu. Pare să fie un paradis. Știi că pliantele pentru vacanță spun – Virginia este pentru îndrăgostiți. Poate că ar trebui să ne luăm amândoi concediu în următoarele două săptămâni, ca să vedem dacă este adevărat. Aș putea și eu să lipsesc de la serviciu.

– Dacă duminică n-ai program, de ce nu vii și tu? sugeră ea, știind că și lui Mike îi trecea prin cap același gând.

– S-a făcut, răspunse Mike fără să ezite, acceptând o zi, în loc de două săptămâni. Am să aduc două fripturi și le frigem afară.

– Splendid, încuviință Lacey.

Linia interioară a telefonului sună și Lacey se duse să răspundă. Jane, recepționera, răspunse imediat.

– Domnul Bowman a intrat, Lacey?

– Da.

– Bine. Domnul Whitfield este pe linia unu. A sunat de cel puțin șase ori până acum. Nu se sfii să adauge și că de data asta domnul Whitfield nu mai are răbdare. Spusese totul pe un ton tendențios.

– Mulțumesc, Jane. Lacey puse telefonul în furcă și-i aruncă o privire întrebătoare lui Mike. Whitfield este pe linia unu, îl informă ea.

El strânse din dinți și se strâmbă.

– Tocmai am dat o serie de explicații supărătoare. Vezi dacă poți să-ți folosești glasul tău calm ca să-l scoți din raza mea pentru o vreme.

Așezându-se pe scaun, Lacey acceptă. De fapt era sarcina ei să-l scape pe Mike de telefoanele nedorite. Mike rămase în picioare lângă biroul ei, privind-o cum ridică receptorul și apăsă pe butonul liniei unu.

– Biroul domnului Bowman. Pot să vă fiu de folos? întrebă ea foarte încet.

– Da, se auzi vocea aspră a bărbatului, aș vrea să vorbesc cu domnul Bowman.

Era un ordin, nu o cerere, făcu Lacey diferența. Ea continuă în același fel:

– Îmi pare teribil de rău, dar domnul Bowman vorbește în clipa aceasta pe altă linie. Îi lăsați un mesaj?

– Și ziceți că vorbește pe altă linie? se auzi vocea plină de sarcasm și neîncredere.

– Da. Vreți să-i spun să vă sune când termină? se oferi Lacey.

– Nu, nu vreau! se auzi vocea pocnind ca un bici în urechea ei. Vocea înghețată o făcu să se înfioare și să se îndepărteze puțin de receptor. N-am nici o îndoială că Bowman stă lângă dumneata să audă dacă reușești să mă ții la distanță. Dar te asigur, domnișoară, n-ai să reușești.

Lacey nu știa dacă reacționase la adevărul afirmației sale sau la tonul acid, dar renunță la amabilitatea cu care-i vorbise până atunci, răspunzându-i la sarcasm:

– Vă asigur, domnule Whitfield, că domnul Bowman vorbește pe altă linie. Oricum, telefonul dumneavoastră pare să fie atât de urgent încât simțiți nevoia să fiți grosolan, așa că am să mă duc să văd dacă pot să-l întrerup. Rămâneți pe fir, vă rog. Fără să-i dea timp să răspundă, ea apăsă pe buton și-l întrerupse.

– Îmi pare rău, Lacey, spuse Mike imediat. Iau legătura din biroul meu.

– Ah, cât aș vrea să-i poți spune să facă o săritură într-un bazin gol! pufni ea.

– Crede-mă, sunt la fel de talentat, și-i făcu cu ochiul. Dar de data asta cheltuiesc banii lui pentru proiectul ăsta care pe zi ce trece alunecă sub grafic. Are tot dreptul să știe ce se întâmplă.

– N-are nici un drept să fie atât de... de...

– Ai grijă, o preveni Mike, se presupune că doamnele nu folosesc cuvântul pe care-l cauți tu.

– Nu prea mă simt doamnă în clipa asta, murmură Lacey, privind ledul telefonului, care indica că domnul Whitfield mai era încă pe fir.

– Gândește-te că te așteaptă două săptămâni pe care le vei petrece departe de toate acestea, spuse Mike încercând s-o calmeze înainte de a intra în biroul lui.

Ea se calmă cu iuțeala cu care se înfuriase.

– Am să mă gândesc la tine când am să fiu întinsă pe plajă, zise Lacey.

*
* *

În seara de joi, cu portbagajul încărcat de valize și pachete, Lacey porni spre reședința lui Margo Richards. Își plimbă ochii căprui peste casa elegantă cu linii arhitecturale simple, zugrăvită în alb-crem, care se evidenția pe fundalul oceanului ale cărui valuri înspumate se rostogoleau spre țărm.

Doar un nebun ar fi negat că se bucură să aibă în stăpânire casa timp de două săptămâni, iar Lacey nu era deloc nebună. Își curbă gura într-un zâmbet de plăcere.

Luă trusa de cosmetice și încă un bagaj de pe bancheta din spate, coborî din mașină și se îndreptă spre intrare. Cu intenția de a căuta în ghiveciul de la intrare, unde-i spusese Margo că-i va lăsa cheia, Lacey nu fusese atentă unde calcă.

Se împiedică în ștergătorul din fața ușii și se repezi înainte. Scăpă din mână trusa de

cosmetice, capacul sări și totul se împrăștie. Din fericire, Lacey își recăpătase echilibrul.

– De ce nu te uiți pe unde mergi, Lacey? se autoadmonestă ea și se opri să contemple cele împrăștiate.

Zări o lucire metalică la marginea ștergătorului. Curioasă, căută și găsi o cheie. O privi o clipă, apoi încercă broasca ușii care se deschise imediat.

– Tipic pentru Margo, murmură ea cu glas tare, lăsând ușa deschisă în timp ce-și aduna cosmeticele și le punea înapoi în trusă. A uitat unde mi-a spus că-mi lasă cheia și a ales locul cel mai cunoscut.

Intră și se opri în holul casei cu două nivele. Mai făcuse o singură vizită în această casă și-și amintea că la parter erau un birou, un salon și o cameră de zi. Restul era ocupat de garaj.

Dormitoarele erau la etaj. Privi casa scării care era lambrisată din podea până-n tavan cu lemn vopsit în alb și gravat cu albastru strălucitor. Prin geamurile ușilor înalte se vedeau vaze asortate și figurine albastre, așezate cu îndemânare lângă bibliotecă.

Cu valiza și cu trusa de cosmetice în mână, Lacey urcă scările. În capul scărilor era un vas mare în care creștea un arbust. Totul era cufundat în liniște. Zgomotul tocurilor sandalelor ei

suna tare pe podea, dar rezistă impulsului de a merge pe vârfuri.

Decorul din casa scării fusese doar o introducere în lumea alb-albastră a livingului. Canapele alb-crem cu perne albastre de culoarea cozilor de păun ocupau un spațiu mare, decorat predominant în albastru, în fața șemineului alb. Și aici erau statuete și figurine albastre și totul era pus în valoare de plantele atârnate peste tot în cameră.

Sufrageria și bucătăria erau în continuarea livingului, căci nu erau despărțite de pereți. Mobila din sufragerie era tot albă, însă decorul era mai mult cu verde, subliniat și de abundența plantelor.

Lăsându-și bagajul, Lacey se îndreptă spre fereastra care-i oferea panorama oceanului. Trase draperia albastră ca să-și mărească priveliștea asupra oceanului și a plajei. Se întoarse. Avea timp destul să privească afară.

Cercetă rapid bucătăria cu tejgheaua ei de bar și sufrageria și constată că erau destule provizii în frigider pentru trei sau patru zile. Avea să-și pregătească cina mai târziu. Mai întâi avea să despacheteze și să se instaleze.

Dormitoarele erau pe holul din stânga sufrageriei. Își aruncă privirea în dormitorul stăpânilor casei. Cele două camere de oaspeți erau

mai mici, dar destul de mari. Alese pe cea cu vederea spre ocean. Camerele de oaspeți aveau o singură baie, cu intrarea din hol. Erau decorate în galben pastel cu predominantul albastru, dând impresia luminii soarelui și a oceanului. Lacey admiră mobilierul și-și privi apoi imaginea în oglindă.

— M-aș obișnui repede cu felul acesta de viață, își spuse ea în oglindă. Fata cu ochii căprui și cu părul castaniu tuns scurt, o privi.

O oră mai târziu, își adusese bagajele din mașină și-și parcase mașina în garaj. Câteva haine de iarnă aparținând lui Margo erau în dulap, dar camera era destul de mare și încăpătoare pentru nevoile ei. Își pregăti o farfurie cu brânză, carne și fructe și se așează să mănânce cu fața spre ocean.

Aranjamentul perfect al casei impunea ordine. Lacey spălă cele câteva vase și le puse la loc, ștergând astfel orice urmă a prezenței sale. Privi apoi în liniște întinderea de nisip ce se vedea prin ferestre.

Lumina apusului de soare făcea nisipul auriu și ea se îndreptă înapoi spre casă, obosită și răcorită de aerul sărat. Întoarse ceasul, îl puse să sune și se bagă în pat, adormind în clipa în care-și puse capul pe pernă.

Se trezi în timpul nopții și după ce recunoscu locul unde era, adormi imediat și se cufundă

într-un somn adânc. Soneria înfuriată a ceasului o trezi când răsăritul soarelui aurea orizontul oceanului. Întinse grăbită o mână cu care opri zgomotul. Faptul că trebuia să conducă în traficul dimineții o făcu să bombăne.

– Mă bucur că nu trebuie s-o fac decât o dată!

Sări din pat și se îndreptă cu ochii cârpiți spre bucătărie, îmbrăcată doar în pijamaua mătăsoasă. În frigider era o sticlă cu suc de portocale. Luă un pahar din dulap, îl umplu cu suc și-l bău repede, înainte de a pune apă la fiert pentru cafea.

Petrecu puțină vreme în baie, spălându-se și machiându-se puțin. Întoarsă în dormitor, își puse o fustă din stofă și o bluză satinată verde de culoarea mentei. Se întoarse în bucătărie când apa începuse să fiarbă.

Cu o ceașcă de nes în mână, își reținu un căscat și se îndreptă spre sufragerie al cărei balcon dădea spre ocean. Briza care sufla dinspre ocean era înviorătorare – exact ce-i trebuia ca să-și alunge toropeala.

Rezemată de marginea balconului, privi îndelung valurile înspumate care veneau unul după altul spre țărm. Pierduse noțiunea timpului, sorbindu-și în liniște cafeaua.

Un motor de mașină o scoase de sub vraja valurilor și se întoarse încruntată. Din cauza

oceanului, nu reuşi să-şi dea seama din ce parte se auzea motorul, dar părea foarte apropiat. Probabil un pescar matinal, se gândi ridicând din umeri şi intrând înapoi în casă.

Ajunsă în bucătărie, îşi spălă ceaşca şi linguriţa. Privi mirată paharul cu suc de portocale de pe tejghea.

– Ţi-ai pierdut mintea, fată, îşi zise ea în sine luând paharul murdar. Faptul că este prea devreme îţi tulbură mintea. N-ai spălat paharul pe care credeai că l-ai spălat.

Şterse repede totul şi le aranjă la loc în dulap. Îşi luă poşeta din dormitor, coborî repede scările până în garaj şi se urcă în maşină.

Traficul dimineţii în Norfolk era aşa cum îşi imaginase că va fi la ora aceea. Aglomeraţia din tunelul de sub canalul de navigaţie între Hampton Road şi Newport News o făcu să piardă o mulţime de timp. Ajunse la birou cu treizeci de minute mai târziu şi toată dimineaţa încercă să recupereze timpul pierdut.

Întoarsă după pauza de prânz de la cafenea, Lacey fusese oprită de recepţioneră, care arăta cam speriată.

– Acel domn Whitfield a sunat din nou, Lacey, şi este foarte supărat. I-am spus să revină cu telefonul la unu şi jumătate. M-am gândit că până atunci se va întoarce domnul Bowman,

dar adineaori a telefonat că nu se mai întoarce la birou. Domnul Whitfield se va înfuria când va afla că domnul Bowman nu este aici.

Primul impuls al lui Lacey a fost să-i spună să-l amâne, dar își aminti de ascuțimea limbii lui și înțelese de ce Jane se temea de telefonul lui. Dar afișând un zâmbet încântător, spuse:

– Fă-i legătura la mine domnului Whitfield. Am să-i explic eu situația.

Abia se așeză pe scaun și-și lăsă poșeta, când se auzi interiorul sunând. Era Jane, care-o anunța că domnul Whitfield era pe linia doi. Lacey mulțumi repede.

„Nu-ți pierde calmul, își spuse ea. Rămâi calmă și drăguță, indiferent ce ar spune. Nu face nimic care să-i provoace necazuri lui Mike."

Sfatul era minunat, știa bine, dar înainte de a prelua legătura, scoase limba spre ledul care clipea. Era adevărata expresie a sentimentelor ei în acel moment, combinată cu ușurarea că a doua zi va fi departe de domnul Whitfield și de birou și asta pentru două minunate săptămâni.

– Biroul domnului Bowman. Își puse în voce mierea dintr-un stup întreg.

– Dați-mi vă rog legătura cu domnul Bowman, se auzi vocea nerăbdătoare a bărbatului.

– Îmi pare rău, dar domnul Bowman nu este în birou și nu se va întoarce până târziu

după-amiază. Pot să vă fiu de folos cu ceva? întrebă mieros.

– Mi s-a spus... începu el furios.

– Știu ce vi s-a spus, domnule Whitfield, îl întrerupse ea dulce. Trebuia să se întoarcă într-o jumătate de oră, dar a fost reținut în altă parte.

– Deci susțineți că nu este acolo? se auzi vocea ca un trăsnet.

– Nu susțin. Afirm. Era o plăcere să-și audă siguranța din voce.

– Nu știu ce treabă are domnul Bowman, dar vă asigur, domnișoară...

– Andrews, adăugă Lacey.

– Domnișoară Andrews, treaba asta mă privește pe mine. Ieri Bowman mi-a promis o echipă completă de meseriași. Am fost pe șantier, domnișoară Andrews, spuse vocea coborând spre furie ca un termometru spre îngheț, și n-am găsit pe nimeni la lucru. Spune-i, te rog, lui Bowman să mă sune imediat ce se întoarce la birou.

Dacă, așa cum îi spusese Jane, erau probleme pe alte șantiere, Mike nu avea să ia legătura cu domnul Bowman la întoarcere. Inspirând adânc, Lacey își luă inima în dinți. Asta era ceea ce putea ea face pentru Mike în schimbul sâmbetei libere.

– Sunt în temă cu proiectul dumneavoastră, domnule Whitfield se oferi ea, poate vreți să vă explic eu situația.

– Dumneata? Vocea era nu numai neîncrezătoare dar devenise și batjocoritoare.

Lacey se abținu să-i răspundă pe măsură.

– Da, domnule Whitfield, eu. Sunt în temă cu ceea ce se petrece cu mai multe proiecte, inclusiv al dumneavoastră.

– Care foarte sigur nu se mișcă.

– Din motive foarte întemeiate, insistă Lacey, a cărei siguranță se clătină o clipă.

– Bine, acceptă el oferta ei de a-i da explicații. Spuneți-mi, de ce nu sunt vopsitorii la lucru?

– Vopsitorii n-au venit pentru că ei trebuie să lucreze în diferitele săli de spălat, unde nu au terminat lucrul faianțarii. Faianțarii n-au venit pentru că n-au terminat treaba instalatorii. Vedeți, domnule Whitfield, este un cerc vicios.

– De ce nu sunt instalatorii la lucru? insistă el hotărât. Povestea pe care tocmai mi-ați spus-o nu este deloc nouă, domnișoară Andrews. Am auzit-o toată de la Bowman, odată cu promisiunea că azi vor veni instalatorii la treabă.

– Atunci când domnul Bowman v-a spus-o, credea că așa va fi. Problema este că n-a sosit

transportul de vase de toaletă. Ieri l-au dezinformat instalatorii spunându-i că transportul a sosit. Azi-dimineață abia, domnul Bowman a descoperit că treaba stă altfel. Știu că regretă întârzierea la fel ca și dumneavoastră, adăugă Lacey cu o mieroasă politețe.

Whitfield ignoră însă toată ultima remarcă.

– Unde sunt deci vasele?

– Nu știu, domnule. Știu doar că au fost expediate acum câteva săptămâni de fabricant, dar n-au sosit.

– Cu alte cuvinte, s-au pierdut pe drum și dumneata spui „cu atât mai rău", ripostă el. Care este compania prin care au fost trimise?

– Nu știu.

– Atunci care sunt numerele facturilor, de unde provin? Știi ceva de asta, domnișoară Andrews? continuă Whitfield cu ploaia de întrebări.

– Nu, nu știu. Începu să se simtă încolțită și roși.

– Știi dacă cineva urmărește transportul?

– Nu, nu știu dacă s-a făcut, admise ea oftând.

– A căutat Bowman sau instalatorii prin celelalte livrări, sau așteaptă să se arate singure? strigă el.

– Sunt sigură că nu intenționează să...

– Pe dracu' nu!

– Serios, domnule Whitfield, își strânse ea buzele. Eu...

– Serios, domnișoară Andrews, o întrerupse el caustic, mie mi se pare că perseverența duce omul până la lună, deci aș putea să fiu în stare să găsesc un transport rătăcit de toalete, nu-i așa?

– Da, bineînțeles...

– Atunci dă-mi voie să-ți sugerez că atâta vreme cât se presupune că ești secretară, ai putea să-ți petreci timpul să vezi ce s-a întâmplat pentru căutarea transportului! Și convorbirea se întrerupse.

Lacey privi inutil spre microfonul aparatului, apoi îl puse în furcă... Modul lui logic de a gândi o făcu să se simtă ca o idioată.

Transportul nu putea să nu fi lăsat pe undeva vreo urmă, dar se pare că doar Whitfield reușise să vadă astfel lucrurile. Ridicând din nou receptorul, Lacey făcu primul pas în rectificarea greșelii.

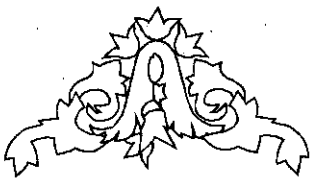

CAPITOLUL II

Era o nebunie, recunoscu Lacey întinzându-se ca o pisică. Era o noapte caldă de vară şi ea avea toate ferestrele deschise şi focul aprins în cămin. Briza oceanului care-i aducea un miros sărat, şi sunetul estompat al valurilor care se izbeau de ţărm, şi jocul flăcărilor în ritmul muzicii stereo, păreau să-i stimuleze buna dispoziţie.

După ziua de groază de la birou şi după telefonul enervant al acelui Whitfield şi drumul lung prin traficul de după-amiază până la reşedinţa lui Margo, Lacey căzuse zdrobită vineri seara, dormind până aproape de prânz în dimineaţa asta. O baie în ocean după-amiază fusese singura mişcare pe care şi-o îngăduise, în afară de pregătirea unei cine italieneşti cu multe calorii.

Acum, cu lumina lunii care arginta suprafaţa oceanului şi cu flăcările galbene care-i luminau

întunericul inimii, unica dorinţă a lui Lacey era să se ghemuiască pe sofa şi să citească, ceea ce şi făcu.

Pijamaua nu-i acoperea deloc picioarele. Mai întâi însă, nu erau vecini prin preajmă iar ca s-o vadă cineva la etaj printre ferestre, ar fi trebuit să fie un uriaş. În zona Virginia, de-a lungul coastei nu era nici un deal sau munte.

Lampa de la capătul patului arunca o pată mică de lumină pe cartea din mâna lui Lacey. Aşezându-se mai bine pe perne, începu să citească. Puţin timp după ce începu să citească, îi alunecă cartea din mână şi aţipi.

O oră mai târziu, o trezi ceva. Privi obosită în jur şi puse zgomotul pe seama unui trosnet în şemineu. Închise cartea, o aşeză pe noptieră şi stinse lumina.

Era somnoroasă şi ştia că trebuia să se ducă în pat, dar era foarte plăcut şi comod în faţa focului. Înfundându-se mai bine în perne, privi flăcările galbene ale focului care mistuiseră aproape total lemnele din şemineu.

Auzi uşa de la parter şi sări ca arsă. Intrase un hoţ! Ea era singură, fără nici un vecin în preajmă care să-i audă ţipetele.

Nu făcu nici un zgomot când se îndreptă cu picioarele goale spre telefonul de lângă cealaltă canapea. Când ridică însă telefonul, constată

că era mort. Intră într-o panică nebună. Era târziu ca să fugă. Deja se auzeau paşi pe scară. Din instinct se îndreptă, înclinată, spre şemineu. Făcu puţin zgomot când apucă vătraiul din suport şi-l atinse de acesta.

Paşii de pe scară se opriră o clipă şi ea îngheţă la un pas sau doi de şemineu. Ţinea vătraiul cu amândouă mâinile, tremurând.

Paşii se auziră din nou. Singura lumină era de la flăcările pe cale să se stingă în şemineu iar scările erau în întuneric. Apăru o siluetă întunecată care se opri în capătul scărilor. Lacey abia dacă mai respira. Înghiţi, încercând să alunge paralizia care-i cuprinsese gâtul.

Silueta se mişcă mai aproape de lumina slabă aruncată de flăcări. Purta pantaloni închişi la culoare şi o bluză mai deschisă, tricotată. Lacey mai degrabă ghici, după cum îi stătea pe umeri şi pe piept. Faţa bărbatului avea trăsături accentuate, iar lumina flăcărilor o făcea să pară mai întunecată decât era. Trăsăturile aspre ale figurii lui îi dădeau impresia că o privea cu curiozitate, dacă nu chiar cu amuzament şi surpriză.

El mai făcu un pas spre ea şi ei îi sări inima în gât, împiedicând-o să vorbească. Umbrele dispărură şi se trezi privind o pereche de ochi de un albastru indigo.

Ochii lui începură s-o măsoare, coborând pe gâtu-i lung, peste curbele sânilor, observându-i talia subțire și coapsele fine și continuând să-i măsoare picioarele până la vârfurile degetelor. Apoi reveni de jos în sus.

Lacey nu era conștientă că având flăcările șemineului în spate, pijamaua ei devenea practic transparentă. Nu simțea decât că această privire o arde, mărindu-i panica.

Când cei doi ochi albaștri ajunseră din nou la fața ei, îi analizară trăsăturile și tunsura scurtă a părului ei mătăsos.

Lacey tremură când ochii lor se întâlniră și strânse mai tare vătraiul.

– Bob mi-a spus că voi găsi aici tot ce-mi doresc, dar nu mi-am dat seama că exprimarea lui era ad litteram, glumi el, pe un ton tendențios.

Lacey agită vătraiul.

– Ieși afară!

Vocea ei era abia un suspin, făcându-l să se amuze în loc să se sperie.

Îl auzi dregându-și glasul și intenționă s-o rupă la fugă dar îi tremurau picioarele. Nu fusese niciodată mai înspăimântată decât în clipa aceea. I se puteau întâmpla o mulțime de lucruri dar nu vroia să se gândească la ele.

– Ar fi mai bine să pleci, îl preveni ea din nou, de data asta cu o voce mai sigură, sau am... am să chem poliția.

Aruncă o privire spre telefon, mișcându-se încet spre el. Știa că este mort, dar miza pe faptul că el nu știe.

– Îmi pare rău, spuse cu veselie în vocea plină și joasă, dar telefonul a fost temporar deconectat.

Lacey ajunse în culmea disperării și-l văzu zâmbind cu oarecare indulgență.

– Spune-mi mai bine de ce ești aici, spuse el.

Întrebarea lui păru atât de absurdă încât o lăsă fără replică. Era evident că prezența ei nu-l intimida deloc ca să-l facă să plece. Trebuia să se gândească la altceva.

– Nu sunt singură, să știi, minți Lacey. Soțul meu s-a dus la magazin și trebuie să se întoarcă în orice clipă. Ar fi mai bine să pleci până se întoarce.

– Se întoarce? interveni el zâmbind. Asta este bine. Poate când va veni el, ai să lași vătraiul și ai să începi să-mi explici câte ceva.

El mai făcu un pas spre ea și ea ridică vătraiul ca să lovească. Își simțea bătăile inimii în timpane, iar stomacul i se făcuse ghem de frică.

– Nu te apropia! amenință ea tremurând. Sau îți crăp capul.

El se opri, continuând să zâmbească. Atitudinea lui era indolentă. Era suplu, iar un bărbat

cu o asemenea alură putea reacționa într-o secundă, ca un animal de pradă.

– Cred că ai să încerci, recunoscu el, deși nu părea să fie speriat de vătrai.

În șemineu trosni ceva. Zgomotul o sperie pe Lacey atât de tare, încât pentru o clipă, se crezu atacată din spate.

Până să realizeze că trosnise focul, un clește de oțel îi prinse încheietura mâinii drepte, mână cu care ținea de fapt vătraiul.

– Nu! scoase ea un țipăt chinuit din fundul gâtului și începu să tremure îngrozită. Se repezi la atacatorul ei lovind cu mâinile și cu picioarele fără să țină seamă unde lovește.

La început el părea destul de mulțumit că-i ținea mâna și se ferea de loviturile ei, dar când atacul ei se înteți, schimbă tactica. Lacey se simți răsucită pe canapea. O spaimă primitivă o cuprinse când simți greutatea lui peste a ei și presând-o peste perne.

Abia mai respirând, încercă să scape de greutatea zdrobitoare care-i apăsa pieptul. Speriată de puterea lui, se luptă cu sălbăticie. Fără să țină seama de loviturile ei, el o propti de umeri pe pernele canapelei cu destulă ușurință.

Cu un efort supraomenesc, ea încercă să se salveze și auzi sfâșiindu-se pijamaua sub

degetele lui. Fusese un accident, dar senzația mâinii lui pe pielea ei goală îi îngheță sângele de spaimă.

Căldura trupului lui o ardea deja. Îl auzi înjurând de zor când o scutură un fior de frică și-și mușcă buza. Simți miros de băutură în respirația care-i atingea obrazul.

– Nu te mai zbate, îi spuse el cu voce răgușită. Nu vreau să-ți fac nimic.

Încetă să se mai zbată, amintindu-și de sfaturile pe care le citise sau auzise, care sugerau că o femeie nu trebuie să facă nimic care să incite un atacator la violența viitoare.

Încetă până la urmă să se mai lupte împotriva strânsorii lui, deși rămăsese încordată, așteptând următoarea lui mișcare și cea mai mică șansă de a scăpa. Încercă să-și controleze respirația.

– Așa este bine, spuse el aprobator, retrăgându-se într-o parte, ușurându-i greutatea care-o apăsa, deși continua s-o țină ca și cum ar fi știut că ea ar fi fugit cu prima ocazie.

– Dă-mi drumul! șuieră Lacey cu o voce aspră. Știa că nu-i va da drumul dar simțea nevoia s-o spună, ca să-l facă să înțeleagă că nu se resemnase.

– Încă nu.

În lumina slabă îi văzu ochii strălucind și realiză că zâmbea. Era clar că era neajutorată

în faţa puterii lui. El păru că se mişcă spre ea şi se trase înapoi pe perne. Mâna lui însă se întinse prin spatele ei şi aprinse lampa din spatele canapelei.

Lacey clipi orbită de lumină, inspectată atent de ochii albaştri. Nu-i putu susţine privirea multă vreme, era prea tulburătoare.

– Ar trebui să-mi explici, începu el. Ce cauţi în casa asta?

– Păi... aici locuiesc, răspunse Lacey încurcată.

O lucire de neîncredre licări în privirea lui.

– Casa asta îţi aparţine?

– Ei bine, nu, nu tocmai, spuse ea întrebându-se de ce-o făceau întrebările lui să se simtă atât de stânjenită. Era perfect îndreptăţită să fie în casă.

Cu mâna stângă care-i era liberă îşi dădu la o parte părul din ochi. Privirea lui îi urmărea mişcarea ca şi când ar fi anticipat intenţia de a-l ataca din nou.

– Nu tocmai, repetă el răspunsul ei, prinzându-i dintr-odată mâna stângă. Şi soţul tău, ai zis că va sosi într-o clipă. Inelarul tău este gol şi nu are nici o urmă că ar fi purtat vreodată inel pe el. Lacey fusese prinsă de propria-i minciună şi se simţea la fel de vinovată ca în copilărie. Este evident că nu-ţi aştepţi soţul, cu toate că aşa ai spus.

Aruncă o privire la pijamaua ei care abia-i acoperea sânii, cu bucata sfâşiată atârnând. Lacey deveni conştientă că era aproape dezbrăcată şi că pe canapea lângă ea stătea un bărbat.

– Nu cred, continuă el, că aştepţi pe cineva.

– Nu poţi fi sigur, răspunse Lacey.

– Nu pot? făcu el o scurtă socoteală. Femeile se machiază şi se parfumează în locurile erotice când îşi aşteaptă iubiţii. Faţa ta este foarte curată şi – îi apropie încheietura mâinii stângi de faţa sa, descoperind miros de săpun în loc de parfum scump – nu te dai cu Chanel cinci.

– Şi ce dacă! ripostă Lacey retrăgându-şi mâna. Nu este treaba ta şi nu-ţi dau explicaţii. Tu ai dat buzna în casă şi m-ai agresat. Tu... Se opri brusc, dându-şi seama că nu trebuia să-i reamintească de ce este acolo şi nici că ar fi putut cu uşurinţă să-l identifice la poliţie.

Sclipirea metalică din ochii lui îi întări gândul.

– Am dat buzna în casă, repetă el cuvintele ei cu o răceală de oţel care ei îi suna familiară, dar Lacey era prea preocupată ca să-i dea atenţie. Ai un talent nemaipomenit să spui poveşti.

– Să spun poveşti? reacţionă indignată.

– Da, poveşti. Mişcă mâna şi în clipa următoare îi arătă o cheie. Eu am intrat cu cheia, deci tu ai dat buzna.

Lacey îl privi cu gura căscată.

– Imposibil, oftă ea. Dacă spui că asta-i cheia de la uşă, nu înseamnă că şi este.

– Crede-mă, este, zâmbi şi strânse cheia şi o puse la loc în buzunar. Deci nu mai face pe nevinovata.

– Fac pe nevinovata?

El nu-i luă în seamă privirea jignită.

– Ai două alternative. Să te îmbraci şi să pleci – presupun că ai altceva de îmbrăcat – sau dacă nu ai unde să dormi la noapte, pot să-ţi recomand patul meu. O atinse cu degetele pe claviculă, făcând-o să se înfioare. Ultimele două nopţi mi-a părut confortabil, dar cam gol.

– Ultimele două nopţi! izbucni Lacey furioasă.

– Se pare că este un ecou în casa asta, chicoti el.

– Mă acuzi că spun poveşti! Dar tu eşti cel mai mare mincinos! Încerci să mă convingi că eşti îndreptăţit să stai în casa asta. Ei bine, ai căzut în propria capcană. Să ştii că în ultimele două nopţi eu am dormit aici la fel de bine şi nici măcar nu te-am zărit.

– Nu te dai bătută, nu? declară el exasperat și punându-și picioarele pe podea se ridică.

– Nu, nu mă dau, răspunse Lacey, privindu-l în ochi. Și pentru că-mi dai posibilitatea să aleg între a pleca și a rămâne aici cu tine, am să plec!

– Bine, răspunse strâmbându-se. Și anunță-ți toți prietenii care s-ar gândi că este casa nelocuită și bună să petreacă în ea câteva nopți, că nu este.

Lacey se ridicase și era la jumătatea drumului între sufragerie și dormitor când el își termină comentariul. Se opri și îl privi peste umăr.

– Am să-i anunț, promise ea răstit. Imediat ce mă îmbrac, am să mă urc în mașină și mă voi opri drept la poliție. Se răsuci și plecă bombănind. Avea dreptate Margo să se teamă să lase casa singură pe timpul cât sunt plecați.

El se luă după ea. O apucă de mână și o răsuci pe loc. Ea lăsă să-i atârne partea sfâșiată a pijamalei și-l înfruntă cu privirea, cu toate că statura lui o intimida.

– Ce-ai spus adineaori? întrebă el.

– Spuneam că mă duc direct la poliție.

– Nu asta. Se încruntă nerăbdător, fără să slăbească strânsoarea brațului ei. După aceea, când ai plecat bombănind.

– Despre Margo? întrebă Lacey surprinsă.

– Cine este? întrebă tăios.

– Proprietara casei, bineînțeles. Nu știai? întrebă batjocoritor.

– Știam, încuviință. Dar mă întrebam cum ai aflat tu. Presupun că te-ai învârtit prin preajmă în seara asta.

Lacey numără rar până la zece.

– Întâmplarea face ca Margo Richards să fie verișoara mea.

– Adevărat? întrebă el neîncrezător.

– Da, adevărat, se sili ea să zâmbească.

– Atunci unde este verișoara ta acum?

– A plecat cu soțul ei Florida, în vizită la familia lui, înainte de a face o croazieră în Caraibe. De asta sunt aici, ca să nu rămână casa singură cât ei sunt plecați, spuse răspicat. Tu ești infractorul, nu eu.

– Și Margo ți-a cerut să stai aici? repetă el dându-și capul pe spate ca s-o privească și eliberându-i mâna.

– Da.

– Soțul ei, Bob, m-a rugat pe mine să stau, îi răspunse el.

– Cum? spuse Lacey luată prin surprindere. Sper că nu te aștepți să te cred!

– Crezi sau nu, ăsta-i adevărul. Băgă mâna în buzunarul bluzei și scoase un pachet de țigări și-și aprinse una, în timp ce Lacey se zgâia la

el total uimită. N-o fi știut prea bine verișoara ta, spuse suflând fumul țigării, dar familia mea și a lui Bob au fost mulți ani prietene.

– Poți să dovedești? Bob trebuie să fie cu părinții lui acum. De ce nu-l suni?

– Ți-am explicat deja că telefonul este mort. L-au întrerupt pe perioada cât sunt în vacanță. Acesta este motivul principal pentru care am acceptat să stau aici, să nu mă mai deranjeze telefonul.

– Deci nu poți dovedi că-l cunoști pe Bob, trase Lacey concluzia.

El studie capătul arzând al țigării.

– Știi unde au fost în luna de miere?

– Da, admise Lacey, dar nu se lăsă prinsă în cursă. Dar tu?

– În Hawaii. În prima zi, Bob a stat prea mult la soare și următoarele două le-a petrecut în spital cu insolație.

– Te-a rugat să stai în casă, acceptă ea.

– Asta-ți spuneam și eu.

– Și susții că stai aici de joi noaptea? se încruntă Lacey.

– Nu susțin. Am fost aici – în dormitorul de oaspeți, răspunse el.

– Dar și eu. Ea își trecu degetele prin părul scurt. Încep să mă lămuresc. O, Doamne, oftă ea. Bob ți-a dat cheia personal?

– Nu, mi-a lăsat-o.

– Unde? Unde a spus exact că va fi? insistă Lacey.

– A spus că va fi sub ștergător, dar eu...

– ... ai găsit-o în ghiveci, așa este? termină ea fraza începută de el.

– Da. De data asta se încruntă el. De unde știi?

– Pentru că acolo mi-a spus Margo că-mi lasă cheia, doar că m-am împiedicat de ștergător și am găsit-o sub el, așa că nu m-am mai obosit să caut în ghiveci, explică ea. Își mai aminti și de alte lucruri care nu fuseseră în ordine de când venise. Deci mașina ta am auzit-o demarând vineri dimineața, zise ea parcă pentru sine.

– Am plecat la șase jumătate, șapte fără un sfert, admise el.

– Deci paharul tău de suc a fost cel pe care l-am spălat, continuă ea.

– Întârziasem. După privirea absentă pe care o avea, ea își dădu seama că el încerca să-și amintească evenimentele din dimineața de vineri.

– Am băut un suc de portocale și nu mi-am mai făcut cafea până am ajuns la serviciu, dar nu te-am văzut aici.

– Îmi luam cafeaua pe balcon. Totul pare de necrezut! zise Lacey, întorcându-se spre cana-

pea și așezându-se. M-am culcat devreme în ambele seri și am dormit la lemnul.

– Era aproape miezul nopții joi și vineri când am venit, adăugă el.

– Și când ai venit în seara asta am crezut că ești un hoț, râse ea.

– Iar eu am crezut că ești o liceană care doarme în prima casă goală care-i iese în cale, chicoti el.

– Ce încurcătură! Lacey scutură din cap. Mă întreb dacă Margo și Bob au descoperit deja că fiecare dintre ei a cerut cuiva să aibă grijă de casă.

– Mă îndoiesc. Se îndreptă spre șemineu și-și scutură scrumul țigării în resturile focului.

– Cred că n-are importanță, spuse zâmbind amuzată de ridicolul situației. Oricum, ei sunt în Florida. Nu prea au cum să îndrepte lucrurile acum. Asta ne rămâne nouă de făcut.

– Este prea târziu să facem ceva în noaptea asta. Luând vătraiul, îl puse la loc în suportul său. Mâine ai tot timpul să-ți împachetezi lucrurile.

– Eu?! strigă Lacey uluită.

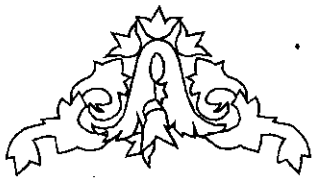

CAPITOLUL III

– Firește că tu. O privi peste umăr, surprinsă că Lacey nu este de acord.

– De ce „firește că eu"? întrebă.

– Dacă în seara asta ar fi fost un hoț, ce-ai fi făcut? Nu este nici un vecin destul de aproape ca să te audă dacă țipi.

– Nu-mi pasă, insistă Lacey încăpățânată. Sunt în vacanță. Este locul perfect și nu plec.

– Dacă vrei o vacanță la mare, du-te la hotel.

Modul lui de a pune problema o făcu să se înfurie.

– Presupunând, bineînțeles, că la epoca asta aș mai putea face referire la hotel, nu mi-aș putea permite să stau două săptămâni la hotel, răspunse destul de calm. Eu am să rămân. Pleacă tu.

– Nu plec, răspunse hotărât. Din cauza unor incompetenți... Se opri și spuse altceva.

Afacerile îmi impun să-mi permit luxul unei vacanțe. În felul acesta tot ce-mi pot permite este să nu fiu găsit cu telefonul câteva ore. Locul ăsta este ideal... Zâmbi în colțul gurii. Nici măcar nu știu cum te cheamă.

– Andrews. Lacey Andrews.

O privi teribil de amuzat.

– Tu ești redutabila domnișoară Andrews?

– Poftim? Întoarse capul spre el privindu-l uluită. Ce voia să zică?

– Unde locuiești?

– Într-un apartamentul din Newport News. De ce? În afara amuzamentului care se putea citi în ochii lui albaștri, figura îi era destul de enigmatică.

– Unde lucrezi?

Ce legătură aveau întrebrile acestea cu situația în care se aflau? Lacey îi răspunse, în speranța că va afla:

– Sunt secretara unui inginer constructor din Newports News.

Zâmbi amuzat și se strâmbă caraghios.

– Nu susțin că domnul Bowman este plecat. Afirm!

Lacey deschise gura de mirare, apoi o închise repede.

– Tu ești... ești domnul Whitfield, nu-i așa? îl acuză ea, fără să-i vină totuși să creadă.

– Cole Whitfield, se identifică el dând afirmativ din cap. În sfârșit, ne întâlnim față în față și nu prin telefon.

Uluită, Lacey măsură din priviri statura înaltă cu umeri lați din fața șemineului. Puternic, cu trăsături care relevau obișnuința de a avea autoritate asupra celorlalți.

Avea părul castaniu, la fel ca al ei, dar cu o tentă mai închis. Era prototipul bărbatului viril, ceea ce Lácey n-ar fi asociat niciodată cu domnul Whitfield.

La telefon fusese aspru, țepos și rece ca gerul iernii. Nu și-ar fi putut imagina că ar fi așa un individ activ și plin de vitalitate. Era încă uluită când el începu să vorbească.

– Ți-am depășit așteptările? glumi el.

– Cu mult, răspunse Lacey abia regăsindu-și glasul.

– Ce credeai că sunt? Un căpcăun cu trei capete? întrebă Cole Whitfield, teribil de amuzat. Celelalte două capete mi le-am lăsat la birou.

– Ești cel mai nepoliticos și cel mai caustic tip, începu Lacey să descrie ceea ce știa despre Cole Whitfield.

– Dacă ai avea atâția bani, proprietari și investitori, ca mine, implicați în construcția asta care întârzie din cauza unor livrări, și tu ai fi

avut același comportament ca al meu față de oricine, o întrerupse el.

– Și crezi că asta este o scuză? întrebă ea indignată.

– Nu, Lacey, asta nu scuză atitudinea mea. Dar asta explică nevoia mea disperată de liniște, ca să nu ajung să nu mă mai suport și pe mine. Apropo, spuse râzând cu ochii lui intens albaștri, ai găsit toaletele acelea?

– Știu doar câteva locuri în care nu sunt, dar am găsit câteva urme ale acestui transport. Îi veni să râdă dar se abținu. Vom putea să ne pronunțăm abia luni după-amiază.

– Dar fiind în concediu, n-ai să poți fi acolo. Își stinse țigara în șemineu, lăsând-o o clipă pe Lacey din focul privirii lui cam tulburătoare. Ceea ce ne aduce înapoi în impasul în care eram deja.

– Cine rămâne și cine pleacă? o trânti Lacey ridicând bărbia într-un unghi de bătaie.

Cole Whitfield o văzu și rămase sprijinit de polița căminului într-o poziție de apărare.

– Pentru că amândoi suntem pregătiți să ne încăpățânăm, soluția ar fi să rămânem amândoi.

Lacey ridică o sprânceană, mai mult surprinsă decât pregătită să-i respingă propunerea.

Oricum, am petrecut deja două nopți sub același acoperiș, îi reaminti el.

Mai rămăsese ceva ce ea vroia să clarifice înainte de a lua propunerea lui în serios.

– Ai de gând să reînnoiești invitația de a împărți patul tău? îl atacă ea frontal.

– Ai protestat la comentariile mele, nu-i așa? spuse el zâmbind. Atunci mi-ai părut naivă și speriată ca o elevă de liceu și am crezut că, făcându-ți o astfel de propunere, te voi determina să-ți iei zborul. Scutură apoi negativ din cap. Nu sunt interesat de sex. Sunt aici ca să-mi găsesc calmul și liniștea. Dealtfel, spuse privind-o din cap până-n picioare, dacă-ți vei lua obiceiul să pui întrebarea asta aproape dezbrăcată, s-ar putea să mă răzgândesc, adăugă el glumeț.

Aluzia lui o făcu să se înfioare. Își adună în grabă bucata sfâșiată din pijama și-și ascunse partea ruptă sub braț, dar nu mai putu face nimic cu scurtimea pijamalei care-i lăsa picioarele dezgolite.

– Ai o mare parte de vină, spuse ea în apărare, referindu-se la pijamaua sfâșiată.

– A fost un accident, o asigură el. Ei, ce-ai de zis?

– Adineaori spuneai că vroiai calm și liniște. Cum se face că accepți să rămân și eu aici?

– Întâlnirile mele cu tine se anunță a fi scurte, dar am impresia că dacă voi insista să pleci, ai

să te lupţi până la ultima suflare să rămâi, iar eu m-am luptat şi m-am certat destul. Sunt obosit, admise el, iar Lacey observă ridurile adânci de la gură. Prefer să ajungem la o înţelegere amicală. Suntem adulţi civilizaţi. Şi tu eşti adultă, nu-i aşa? glumi el.

– Am douăzeci şi patru de ani, declară Lacey.

– Arăţi mai bătrână, o tachină el.

– Mulţumesc! răspunse ea cu mânie în glas. Era obişnuită să i se spună că nu-şi arăta vârsta.

– Probabil asta este exprimarea dorinţelor mele, oftă el obosit şi privind în altă parte, dar arăţi al naibii de atrăgătoare aşa cum stai acolo.

– Mă duc să-mi pun un capot, mormăi ea cu obrajii în flăcări, dându-se jos de pe canapea şi strângându-şi pijamaua pe ea.

Cole Whitfield îi bară calea.

– Ceea ce-am vrut, spuse el tărăgănat punându-şi mâinile pe umerii ei şi împingând-o la loc lângă el. Dacă eşti de acord cu propunerea mea, nu avem nici un motiv să nu mergem la culcare. În paturi separate, bineînţeles, adăugă el zâmbind.

– Eu... se bâlbâi Lacey.

Apropierea de el exercita asupra ei o atracţie puternică. Şi dacă şi ea ar fi exercitat asupra lui o atracţie similară, n-ar fi ajuns în aceeaşi cameră amândoi?

– Știu la ce te gândești, spuse liniștit și Lacey îl crezu. Lucrurile pot scăpa de sub control numai dacă le lăsăm. Sunt nefericit câteodată, dar știu să-mi stăpânesc instinctele și cred că și tu la fel.

Avea dreptate. Lacey zâmbi când realiză cât fusese de 'bleagă. Situația le putea scăpa din mână numai dacă vroiau.

– Zâmbetul tău înseamnă că ești de acord cu camerele separate? întrebă el zâmbind doar cu ochii.

– Da, încuviință Lacey.

– Bine. Atunci hai să punem punct acestei conversații, ca să pot să dorm și eu puțin, sugeră el amuzat.

– Bine, zâmbi Lacey, noapte bună, și se îndreptă înaintea lui pe hol, spre dormitor.

Trei sferturi de oră mai târziu, era întinsă în pat, moartă de oboseală dar incapabilă să adoarmă. Încercă să rămână întinsă în loc să se sucească și să se răsucească în lupta cu oboseala.

În nopțile trecute nu știuse că Cole Whitfield dormea în camera de alături și dormise ca un copil. Dar acum, știindu-l acolo, descoperi că nu era la fel de destinsă pe cât ar fi crezut că poate fi. Îl auzea ori de câte ori se răsucea în pat.

– Ești infantilă, se dojeni singură, încercând să-și țină ochii închiși.

Trecu mult timp până reuși să-i ignore prezența și să adoarmă. Urmarea fusese că se trezi aproape de prânz, necăjită că dormise atât de târziu.

Luă capotul de pe pat și-l îmbrăcă în drum spre baie. Pe loc, dădu nas în nas cu Cole, cu ochii aproape închiși și cu părul ciufulit, în drum spre baie. Ochii lui albaștri o priviră îmbufnați, iar ea se simți o clipă ușurată că-și pusese pijamaua cu pantalonii lungi, de mătase turcoaz. N-o putea acuza că nu era substanțial acoperită.

Realiză că ea nu putea spune același lucru despre el, care își expunea pielea bronzată, acoperit doar cu un șort. Îi văzuse adesea pe frații ei mai mari îmbrăcați la fel, situația însă nu prea era aceeași, acum când bărbatul era Cole Whitfield.

– Doamnele întâi! strigă ea arătând spre ușa băii. El se retrase în dormitor cu o strâmbătură răutăcioasă.

Lacey se repezi în baie, cu obrajii roșii ca ai unei școlărițe. Apa rece avu un efect mai eficient decât dojana pe care și-o trăsese în gând. Cu fața spălată, cu dinții periați și puțin fardată, ieși din baie.

Aruncă o privire în camera lui Cole şi-l văzu stând pe marginea patului nefăcut, sprijinindu-şi capul în mâini.

– Eu am terminat, îi spuse Lacey aruncându-i o privire dezaprobatoare pentru ţinuta lui. Mă duc să pun de cafea.

– Bine, mormăi el răguşit, frecându-şi palmele pe faţă înainte de a se ridica.

La bucătărie, puse apa şi cafeaua în filtru, apoi îl puse în priză. Avea destul timp să se îmbrace până ce Cole termina cu baia, deci îşi turnă un pahar cu suc de portocale şi se căţără pe unul din scaunele înalte de lângă tejgheaua de la bar, ca să-l bea.

Când îşi termină băutura auzi apa de la duş oprindu-se. Strâmbându-se, se lăsă să alunece din înălţimea scaunului şi se îndreptă spre camera ei. Era la jumătatea sufrageriei când se auzi soneria de la uşă. Ridică din umeri şi-şi schimbă direcţia ca să răspundă la uşă. Era probabil cineva care-i căuta pe Margo şi Bob.

Coborî scările şi se opri în faţa uşii să se uite prin vizor. La uşă erau un bărbat şi o femeie, dar Lacey nu-i cunoştea. Deschise uşa.

– Da? zâmbi ea politicos perechii.

Îi erau total străini. Femeia avea un păr lung superb. Căscă nişte ochi cenuşii uimiţi la vederea lui Lacey în prag.

Era frumos îmbrăcată în pantaloni albi şi o bluză roşie imprimată. Era blondă şi arăta şic, se gândi Lacey.

Bărbatul, mai înalt decât femeia, cu părul blond nisipiu, la început păru surprins de apariţia lui Lacey, apoi amuzat.

Ea deschise gura să explice că Bob şi Margo erau în vacanţă, dar femeia vorbi înaintea ei:

– Cred că am greşit adresa, Vic, spuse pe un ton glacial. S-ar fi întors să plece dacă bărbatul n-ar fi oprit-o de braţ în faţa uşii. Fără s-o privească pe blondă, îşi îndreptă privirea spre Lacey.

– Îl căutăm pe Cole Whitfield. Este aici?

Lacey se încordă, conştientă dintr-odată de situaţia stânjenitoare de a se afla singură în casă cu Cole. Ce importanţă avea? Nu făcuse nimic de care să-i fie ruşine.

– Da, este aici. Deschise uşa larg ca să-i lase să intre. Veniţi după mine.

Începu să urce scara urmată de perechea nefiresc de tăcută. Lacey se gândi o clipă că ar fi fost mai bine să se îmbrace în loc să-şi bea sucul de portocale, dar acum era prea târziu.

Trecând prin salon, atrăgătoarea blondă întrebă, cu un aer cu superioritate:

– Sunteţi menajeră?

Oricărei alte întrebări, Lacey i-ar fi răspuns probabil politicos și explicând totodată și circumstanțele prezenței ei în casă. Dar asta o agasă. Se întoarse spre trepte, cu o mână în șold, privind-o pe femeia blondă cu deliberată răceală și amuzament.

– Așa-ți par, ca o menajeră?

Fără să aștepte răspuns, continuă să urce scările. Simțea cum blonda îngheață de furie, parcă ar fi suflat spre ea un vânt rece din nord. Îl auzi în spatele ei pe bărbat, șoptind batjocoritor:

– Ești chiar nesuferită cu întrebarea asta, Monica, o dojeni.

– Taci! se auzi replica ei tăioasă.

În living, Lacey se opri lângă canapea. Era pe cale să-i invite pe cei doi să ia loc până se ducea să-l anunțe pe Cole, dar în clipa aceea, auzi deschizându-se ușa de la baie.

– Lacey! strigă Cole aproape ca un sălbatic. Mi-ai folosit aparatul de ras? întrebă el furios, oprindu-se brusc la vederea celor trei care-l priveau.

Avea un prosop alb prins peste șolduri. Un alt prosop mic îi atârna de gât. Părul îi strălucea de apă, iar spuma de ras îi acoperea fața, în afară de o dungă mică rasă, relevând o linie roșie care dovedea că se tăiase cu lama.

În afară de oprirea bruscă la intrarea în living, nu păruse deloc să fie deranjat de vizitatori. Își mută doar privirea de la unul la altul.

Ridicând un colț al prosopului de la gât, îl presă peste tăietura de pe obraz. Părea să aștepte un răspuns de la Lacey la întrebarea pusă.

– Dacă ai folosit aparatul de pe raftul de lângă chiuvetă, era al meu, răspunse ea potolit. Al tău este în dulăpior.

Replica ei păru să sfâșie slabul control pe care blonda îl avea asupra răbdării sale.

– Cole, vreau să știu cine este femeia asta și ce face aici? se auzi vocea ei tremurată.

– Și bună dimineața, Monica, da, este o zi splendidă, răspunse Cole batjocoritor, zâmbind răutăcios. Își trase prosopul de la gât și începu să-și șteargă spuma de ras care începuse să i se usuce pe față.

– Cred că ar fi mai bine să mă retrag, spuse Lacey, sigură că asista doar la prima izbucnire a blondei.

– Este gata cafeaua? întrebă Cole. Aș bea o ceașcă.

– Cred că da, răspunse Lacey.

Cu cererea lui, îi asigurase parțial retragerea. Se gândi că el va avea astfel posibilitatea de a explica motivele prezenței ei, dar evident, n-a făcut-o.

– Bună, Vic. Cum o mai duci? Cole își îndreptă atenția asupra bărbatului care-o însoțea pe blondă în timp ce Lacey se ducea la bucătărie.

– Binișor, Cole. Veni răspunsul.

Lacey nu auzi însă râsul din vocea bărbatului. Nu avea nici o idee despre relația lor, dar se și vedea de departe că aceasta îl amuza.

Turnând cafeaua, Lacey se gândi că oricine ar fi femeia, ea avea dreptul la o explicație din partea lui Cole și tot atunci realiză că habar nu avea dacă Cole era însurat sau nu. Dacă femeia era nevasta lui? Aproape că scăpă cana de cafea din mână și tot sângele îi veni în obraz.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, Cole, îi reaminti blonda pe un ton înghețat.

– Nu m-am gândit că vroiai într-adevăr să-ți răspund, veni replica pe ton tăios. Eram sigur că vorbeai singură.

Cana clincănea în farfurioară când i-o aduse lui Cole. Era nefiresc de palidă, de când întrevăzuse șocanta posibilitate.

Toți trei erau în picioare. Cole și Monica se priveau cu vădită ostilitate. Lacey veni lângă Cole, oferindu-i cafeaua. Ceașca încetă să mai clincăne din momentul când el o luă și-o așeză pe măsuța de alături.

– Nu faci prezentările, Cole? întrebă Vic, privind în direcția lui Lacey.

Lacey simți o mână puternică încolăcindu-se în jurul taliei prin spate, și se încordă la atingerea lui Cole. Îl fulgeră cu privirea, întâlnind sclipirea privirii lui neobișnuit de albastre.

Auzi respirația stăpânită a blondei, care semăna cu hârâitul unei pisici în atac și ai cărei ochi verzi erau plini de ură. Realiză că Cole încerca deliberat s-o înfurie.

– N-ați cunoscut-o pe colega mea de cameră, nu-i așa? Privirea lui îi perforă pe cei doi și-și întări strânsoarea pe talia lui Lacey când simți că aceasta încearcă să se îndepărteze.

Aseară glumise cu ea pe seama faptului că dormeau sub același acoperiș, dar de data aceasta, sensul era provocator. O împinse câțiva pași înainte.

– Lacey, aș vrea să ți-i prezint pe Monica Hamilton și pe fratele ei Vic Hamilton. Îi identifică doar după nume, fără să precizeze care erau relațiile dintre ei. Ea este Lacey Andrews.

Monica îi aruncă lui Lacey mai degrabă o privire plină de ură, dar fratele ei se repezi să-i strângă mâna.

– Îmi face o reală plăcere să te cunosc, Lacey, murmură acesta. Îi reținu mâna în mâna lui și felul cum o privea o făcea pe Lacey să se simtă

ca și cum ar fi fost îmbrăcată într-un neglije, nu cum era de acoperită cu pijamaua și cu capotul.

– Lasă-i mâna, Vic, comandă liniștit Cole.

Lăsându-i mâna, Vic zâmbi amuzat spre Cole.

– Bag de seamă că este proprietate particulară. Să nu mă apropii, nu-i așa?

– Așa este, încuviință Cole scurt.

– Explică-le, te rog, șuieră Lacey printre dinți, care-i motivul exact pentru care sunt aici. Farsa asta a durat destul, Cole.

Cole o privi și văzu că este furioasă.

– Nu cred că Monica vrea să afle cum ai ajuns aici, Lacey, îi răspunse amuzat. Și nici ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută. Totul este evident în ochii ei și detaliile le simte cu propria imaginație.

– Spune-i, insistă Lacey.

Ridică din umeri în semn de supunere și o privi pe Monica.

– În pofida aparențelor, totul este absolut nevinovat, îi spuse acesteia. De fapt, eu și Lacey am dormit în paturi separate.

Îi aruncă lui Lacey o privire și ea înțelese fără explicații că Monica nu asculta. Și asta numai din vina lui Cole. Își schimbă mimica și-și îndrepta privirea spre Monica.

– Nu mi-ați spus încă de ce ați venit.

– Am venit să te invităm la cină și la o petrecere pe plajă în după-amiaza asta, îi răspunse ea caustic. Bineînțeles, rămăsesem cu impresia că ești singur aici și nu ai program pentru astăzi.

– Evident te-ai înșelat, răspunse Cole zâmbind mulțumit.

Pe neașteptate, întinse mâna și-o apucă pe Lacey de mijloc și o trase spre el înainte ca ea să apuce să facă vreo mișcare de a-l opri.

– Nu! protestă ea furioasă însă abia șoptit.

Când el o eliberă, era prea târziu. Monica se răsucise pe călcâie, scuturându-și părul blond care-i cădea pe umeri.

– Mergem, Vic, răsună vocea ei ca un bici.

– Ne mai vedem, Cole, spuse Vic, dar de fapt era cu ochii îndreptați spre Lacey. Apoi își urmă sora.

– Monica, îți amintești ce ți-am spus alaltăieri? Vocea lui Cole o făcu să se oprească. Se întoarse și-l privi cu mândrie. Acum cred că înțelegeți ce-am vrut să spun când am zis: nu mă suna, te sun eu.

Privirea verde a Monicăi o fulgeră pe Lacey. Continuă apoi să coboare scările urmată de Vic.

Nici Lacey și nici Cole nu se mișcară și nici nu vorbiră până ce ușa de la intrare nu se închise.

– Nu trebu... începu Lacey să-i reproşeze. Râsul lui din toată inima o întrerupse însă. Cu mâna cu care o ţinea de talie, o trase la piept.

– Dumnezeu te-a trimis, Lacey, râse el.

În clipa următoare, se aplecă şi o sărută apăsat, lăsând-o fără respiraţie. Când îşi ridică ochii ca s-o privească, ea era total năucită.

Îi rămase senzaţia lui pe buze şi mirosul de cremă de ras în nări. Pe deasupra, o nelămurea şi mai tare schimbarea lui totală de la răceala cu care o tratase pe Monica, la căldura şi amuzamentul din toată inima.

El îi înlănţui talia cu ambele mâini. Degetele lui Lacey împingeau în pieptul lui gol într-un protest mut, conştientă însă de puterea lui. O privi în ochi, amuzat şi conştient că o nedumerise total.

– De câteva luni am tot încercat să scap de frumuseţea asta care mi se urcase în spate, explică el. Cred că văzându-te, s-a speriat definitiv. De asta îţi sunt recunoscător până la moarte.

– Cine este? se încruntă Lacey.

– Pe scurt, acum doi ani, am fost atât de lipsit de înţelepciune încât să mă logodesc cu ea. Curând după aceea am îndreptat greşeala, dar Monica nu se lasă prea uşor respinsă. De fapt, încearcă să mă facă să mă răzgândesc, chiar

dacă eu am rupt logodna. Feţele lor erau foarte aproape, trăsăturile lui apărându-i altfel în lumina nopţii.

– Deci acesta este motivul pentru care ai făcut-o să creadă că ne-am petrecut noaptea împreună; în sensul intim, spuse Lacey pe jumătate acuzator şi pe jumătate ca o concluzie.

– Exact. Nu m-ar fi crezut dacă aş fi încercat s-o conving altfel, insistă Cole liniştit. Ştiu cum gândeşte. Dacă ar fi fost ascuns în casă un aparat cu care să fi filmat ce s-a întâmplat, sau să presupunem că s-a întâmplat – azi-noapte, tot ar fi fost convinsă că am trucat filmul.

Lacey se eliberă din îmbrăţişarea lui pe care o găsi cam tulburătoare, mai ales că el era pe jumătate dezbrăcat. Se îndepărtă câţiva paşi sub privirea lui vigilentă.

– Îmi pare rău, n-a fost deloc cinstit că te-am amestecat, mai ales că eşti nevinovată. Sper că nu te-ai supărat că te-am tratat pe nedrept ca pe o femeie uşoară.

– În ziua de azi nu mai înseamnă că eşti o femeie uşoară când îţi petreci noaptea cu un bărbat, ripostă Lacey. Ca să spun cinstit, o clipă am crezut că este soţia ta, şi eram îngrijorată că voi fi citată într-un proces de divorţ.

Cole tresări.

– Te rog, nu-mi aminti cât de aproape am fost să mă însor cu Monica. Unui bărbat nu-i place să creadă că a fost atât de prost.

– Este o femeie frumoasă, comentă Lacey absentă, gândindu-se la ochii ei verzi.

– Da, este într-adevăr cuvântul care i se potrivește. Apoi schimbă brusc subiectul. Știi să gătești?

Lacey fusese luată pe nepregătite.

– Mă pricep, dar cu siguranță nu sunt o maestră. De ce?

– Mi-e foame și speram să te conving să faci tu ceva de mâncare pentru micul dejun, se strâmbă el.

– Cred că am să mă îmbrac înainte, răspunse ea ca pentru sine, înainte să mai apară și alți musafiri.

Cole îi mângâie bărbia.

– Și eu trebuie să mă rad. Ziceai că aparatul meu de ras este în dulăpior?

Lacey încuviință.

– L-am văzut acolo de dimineață.

Ea mergea la un pas în urma lui pe hol. Când el se opri în dreptul ușii de la baie, ea s-ar fi lovit de el dacă n-ar fi apucat-o de mână ca s-o oprească.

– Vreau să știi că n-am vrut să se întâmple ce a fost adineaori, spuse încruntat și serios.

Când am sugerat aseară să rămânem amândoi, nu mă gândeam să mă folosesc de tine ca s-o alung pe Monica.

– Te cred, îl asigură ea. Nu mi-a trecut prin minte că te-ai gândit la asta.

– Sper. Cole tăcu o clipă. Dacă aș fi știut că vine în dimineața asta, aș fi insistat să pleci, decât să fii subiectul bănuielilor ei urâte.

– N-are importanță. Lacey nu vroia să discute despre bănuielile Monicăi. Vrei ouă cu șuncă sau cârnați? întrebă ea, folosind tactica schimbării de subiect.

– Șuncă, crocantă, zâmbi el, conștient de tactica ei. Și trei ouă ochiuri pe o felie de pâine prăjită bine.

– Te-am întrebat ce preferințe ai, nu ce comanzi, se strâmbă ea făcând pe exasperata.

El zâmbi, intră în baie și închise ușa.

Lacey rămase privind ușa, apoi se duse în dormitor.

Cole Whitfield. Bărbatul atât de diferit de vocea de la telefon. Putea spune Cole Whitfield al ei.

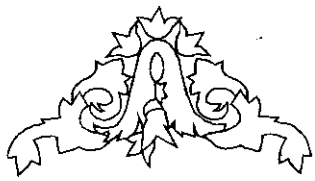

CAPITOLUL IV

Lacey stătea pe balcon rezemată într-un cot, răsfirându-și părul scurt ca să se usuce. După câteva secunde puse prosopul pe marginea balconului. Soarele după-amiezii avea să-i usuce părul de tot, decise ea, începând să-l pieptene cu degetele.

În depărtare, îl zări pe Cole făcând surf. Fusese ca să înoate iar acum făcuse duș și se schimbase, convinsă că el era tot în același loc.

El nu încercase să facă conversație când apăruse și ea pe țărm. Făcuse doar câte un comentariu și încuviințase din cap când ea spusese ceva.

Lacey nu se aștepta ca el să-i țină companie doar pentru că stăteau în aceeași casă. Atâta doar că i-ar fi plăcut să stea de vorbă. Își aminti că el venise aici ca să fie liniștit. Acesta fusese și motivul pentru care ea nu încercase să-i țină

companie. I se părea corect să-i respecte dorințele.

Când se uită spre el, îl văzu strângându-și lucrurile și pornind peste plajă spre casă. Ea intră repede în casă și se duse în baie, se pieptănă în grabă și se rujă cu rujul de căpșuni.

Îi venea să râdă singură de ceea ce făcea, ideea că i-ar putea face vreo impresie lui Cole o făcea să râdă. Abia ajunse în balcon când se sună la ușă.

Primul gând fusese că se întorsese Monica sub cine știe ce pretext, și se uită spre plajă, și-l văzu pe Cole rămas la o oarecare distanță. Se resemnă că va trebui să înfrunte singură privirea leoaicei și se îndreptă spre ușa de la intrare.

Era însă Mike Bowman în prag, iar ea îl privi surprinsă. El îi zâmbi încântat:

– Ți-a luat ceva vreme până să vii să-mi deschizi, o dojeni el. Începusem să cred că am greșit adresa sau că ești plecată pe undeva.

– Bună, Mike, murmură Lacey încă sub impresia șocului.

El aștepta răbdător să-l invite în casă. Când ea continuă să se zgâiască, el o privi întrebător, cu capul aplecat într-o parte:

– M-ai invitat în după-amiaza asta, sau ai uitat?

Lacey roși stânjenită.

– N-am uitat, minți ea ca să nu recunoască că-i ieşise cu totul din minte că el trebuia să vină în după-amiaza asta, sau mai bine-zis nu te aşteptam aşa devreme. Privind în jos la pantalonii scurți şi la bluza portocalie, încercă să se scuze că era atât de încurcată din cauza îmbrăcămintii. Nici nu m-am îmbrăcat. Îşi duse mâna la păr. Şi nici nu mi s-a uscat încă.

– Mie mi se pare că arăți minunat, insistă Mike. Ai de gând să mă inviți înăuntru sau vrei să stau în maşină până te pregătești? o tachină el văzând că nu se mişcă din prag.

– Nu vezi că m-ai făcut să roşesc? încercă Lacey să râdă. Dădu uşa la perete şi-l lăsă să intre.

Acum ştia bine de ce roşise. Într-o clipă trebuia să-i explice de ce erau şi ea şi Cole Whitfield sub acelaşi acoperiş.

Situația era destul de stranie pentru ea. Nu ştia cum va reacționa Mike şi nici nu-i va spune, ținând seama de ceea ce comentase despre Cole în fața lui Mike.

Începu să urce scările, încercând să se lămurească dacă să-i spună, s-o ia în glumă sau să mai aştepte. Un lucru era sigur – trebuia să se grăbească, altfel ar fi putut apărea Cole înainte ca ea să-l fi pregătit pe Mike să afle vestea. Situația se complica cu fiecare clipă.

– Asta zic şi eu casă, comentă Mike când ajunseră în capătul scărilor şi intrară în salon.

– Este frumoasă, încuviinţă Lacey absentă. Mike, eu...

– Este construită de ei, nu-i aşa? spuse privind interesat prin cameră.

– Cred că da. Eu...

– Se vede, încuviinţă el. Este lucrată foarte îngrijit. Şi şemineul este o capodoperă. Nu mă mir că ai acceptat imediat să stai aici cât lipsesc ei, adăugă zâmbindu-i. O, era să uit, am adus fripturile promise. Măcelarul le-a tăiat în mod special. Mi-a promis că vor fi aşa de fragede încât le vei putea tăia cu furculiţa. Am mai adus şi o sticlă de vin, spuse dându-i lui Lacey sacoşa. Vrei s-o deschizi poate, ca să se încălzească până mâncăm.

– Da, am s-o desfac. Se îndreptă spre bucătărie, convinsă că Mike o urma. Mike, vreau să-ţi spun ceva.

Punând punga pe tejghea, aşteptă ca el s-o întrebe ce vroia să-i spună. Dar când privi în jur, Mike nu era nicăieri.

– Mike? Ea scoase sticla de vin din pungă şi o desfăcu. Uitându-se din nou după el, îl văzu stând în dreptul uşii deschise de la balcon.

– Asta zic şi eu priveliştе, comentă el, întorcându-se când îi auzi paşii.

– Este spectaculos. Lacey se grăbi să nu i-o ia el înainte. Am să-ţi explic ceva.

– Uite! Arăta cu degetul spre ocean. Vezi ambarcaţiunea aceea?

Lacey zări vasul la orizont. Se uită pe plajă între casă şi ocean, după Cole. Nu se zărea nicăieri. Se simţi deodată de parcă ar fi stat pe o bombă al cărei ceas ticăia la fiecare secundă.

– Este impresionant, încuviinţă Mike, privind plaja. Practic îţi aparţine toată zona asta.

– Nu tocmai, răspunse ea. Eu...

– Este foarte izolată, îi reaminti el. Nu te deranjează că eşti singură?

Acum era momentul.

– Deloc, pentru că nu sunt...

– Lacey, auzi vocea lui Cole până să-şi termine ea propoziţia. Îngheţă când Mike se uită în casă. M-am învârtit pe lângă garaj şi am găsit grătarul lui Bob. Vocea lui se auzea venind de sub balcon. M-am gândit că ar fi cinstit să pregătesc eu cina, pentru că tu ai pregătit micul dejun.

Bomba explodase. Lacey văzu tremurând unda de şoc în jurul lui Mike când Cole păşi pe balcon aducând grătarul. Cole se opri când dădu cu ochii de Mike.

– Bowman, spuse el înainte de-a o privi pe Lacey.

– Eu l-am invitat la cină. Nu spuse că între timp uitase. Asta se văzu în privirea pe care i-o aruncă lui Cole.

– Știu cum îți poate părea, spuse Cole punând jos grătarul, dar, crede-mă, este total nevinovat.

– Locuiești aici, Whitfield? întrebă Mike neîncrezător și încruntându-se.

– Începusem să-ți spun, interveni Lacey, încercând să nu pară vinovată.

– Înțeleg, răspunse el sceptic.

– Nu cred că înțelegi, interveni Cole. Vezi, a fost o încurcătură. Verișoara lui Lacey a rugat-o ca ea să stea în casă, iar soțul ei pe mine. Când Lacey și cu mine am descoperit ce s-a întâmplat... Din fericire nu explică și circumstanțele în care au făcut descoperirea... N-am putut să ne hotărâm care dintre noi să plece. În final, am căzut de acord să rămânem amândoi.

– Vrei să spui că amândoi locuiți aici împreună? se încruntă Mike.

– Am tot încercat să-ți spun, repetă Lacey când îl văzu enervându-se.

– Împărțim casa, nu și patul, o trânti Cole.

Mike se întoarse frecându-și ceafa.

– Nu cred, bombăni el oftând şi privind-o năucit pe Lacey. Locuieşti cu omul despre care săptămâna trecută te-am auzit spunând că-i doreşti să se arunce într-un bazin gol?

– Cred că ar fi mai bine să discutaţi voi doi problema asta, aşa încât eu am să mă fac nevăzut. Cole încuviinţă din privire şi-i zâmbi lui Lacey.

Lacey încuviinţă la rândul ei propunerea lui, iar acesta plecă fără un cuvânt în plus. N-ar fi putut spune nimic care să nu agraveze situaţia.

Plecarea lui fusese urmată de linişte. Lacey auzi deschizându-se uşa garajului, urmată de plecarea maşinii lui Cole. Îl privi pe Mike din profil, hotărâtă să nu-şi ceară scuze pentru care era total nevinovată.

– Nu-mi vine să cred că încuviinţezi această situaţie, declară Mike, plesnindu-şi palmele într-un gest de furie amestecat cu mirare.

– Cinstit, Mike, situaţia nu este aşa cum o faci tu să pară. Nu mă aflu aici în tabăra duşmană.

– Ştiu, mormăi el. Dar am fost şocat să-l văd pe Whitfield aici cu tine, ca apoi să aflu că locuiţi împreună.

Lacey se revoltă auzindu-l că continuă pe acelaşi subiect.

– Doar n-ai să consideri că trăim împreună, numai pentru că locuim în aceeaşi casă. Este

ca şi când am locui în acelaşi hotel. Nu-i nici o diferenţă.

– N-are importanţă cum vezi tu lucrurile, răspunse Mike. Nu este acelaşi lucru să locuieşti în aceeaşi casă, cu a locui în aceeaşi clădire.

– Eu nu văd lucrurile în felul acesta.

– Eşti nebună! şuieră el.

– Uite, ne putem certa aşa toată noaptea, dar eu n-am de gând să mă răzgândesc, spuse Lacey apăsat.

Mike se întoarse şi o privi.

– Şi ce aştepţi din partea mea, să plec? Vrei să plec? Se pare că ai uitat total că m-ai invitat astăzi, deci dacă vrei să uiţi că m-ai invitat la cină, am să plec.

– Nu vreau să uit de cină, insistă ea, nevrând să-i dea lui Mike impresia că prefera compania lui Cole, deşi nu prea era convinsă că era aşa. Vreau să rămâi la cină – atâta vreme cât eşti dispus să lăsăm baltă acest subiect. Oricum, n-ai nici un drept să-mi judeci comportamentul.

Inspirând adânc, o privi câteva clipe.

– Bine, fu el de acord. Să nu mai discutăm.

Încercă să se poarte ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, deşi atmosfera rămăsese apăsătoare. Lacey realiză că era una din cele mai neplăcute după-amieze pe care le petrecuse

vreodată. Starea de tensiune în care o adusese Mike ajunsese extremă.

Auzi absentă o mașină intrând în garaj, dar pașii lui Cole urcând scările o făcură se tresară. Își aminti că-și propusese să se ducă la culcare înainte de întoarcerea lui. Se uită repede la ceas. Era aproape unsprezece. Se întoarse când Cole se opri în capul scărilor și se uită în jur.

– A plecat Bowman? întrebă el mai mult ca să obțină confirmarea.

– Acum două-trei ore, încuviință Lacey, incapabilă să-și ascundă nemulțumirea.

El își fixă privirea asupra ei. Albastrul electric al ochilor lui o făcu să se întoarcă, de teamă să nu se trădeze. Avea o senzație de ghem în stomac. Urmare a tensiunii la care fusese supusă, se gândi ea.

– N-a prea mers întrevederea cu Bowman, nu-i așa? observă Cole traversând camera spre locul unde stătea Lacey.

Îl privi surprinsă, apoi își întoarse ochii, ca să se ferească de privirea lui tulburătoare. Cum stătea lângă ea, bronzat și plin de viață, trebuia să admită că era un bărbat foarte puternic.

– Nu, nu prea, răspunse cinstit.

– Nu te-a crezut.

– Ba da, m-a crezut că angajamentul este perfect nevinovat, râse Lacey. Numai că nu este de acord.

– Presupun că v-aţi certat şi de aceea a plecat aşa de devreme.

Lacey neagă dând din cap.

– Nu ne-am certat.

Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi făcut-o, dar asta ar fi însemnat o ruptură între ei. După seara asta, ea i-a propus să se poarte altfel – să fie doar şef şi subaltern, nimic mai mult. Era într-un fel trist că lucrurile luaseră o asemenea întorsătură.

– Ştiam că lucrezi pentru Bowman, dar niciodată nu m-am gândit că ieşi cu el, comentă Cole.

Ea îl văzu cu coada ochiului, privind gânditor spre ocean. Strâmbătura uşoară a gurii lui o făcu să-i vină să-l zgârie. Îi amintea prea mult de autoritarul domn Whitfield care o enervase de atâtea ori la telefon.

– Între Mike şi mine nu este nimic serios, îi corectă ea impresia pe care şi-o făcuse despre faptul că ea ieşea cu Mike. Ne-am întâlnit de câteva ori, asta-i tot. Oricum, nu am de gând să mai continui relaţia.

– Din cauza celor întâmplate în seara asta? Din nou privirea albastră se abătu asupra ei, studiindu-i cu atenţie expresia feţei.

– Nu, nu numai. Ceea ce era adevărat. Mike se ferește de orice relație care ar putea deveni mai serioasă. Cred că-i poți spune celibatar înrăit, spuse ea zâmbind.

– Și asta nu te deranjează? întrebă el ridicând o sprânceană.

– Nu. Îmi place să lucrez cu el și este o companie plăcută după orele de serviciu, nimic mai mult. Briza suflă și-i ciufuli puțin părul.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Cole acoperindu-și cu palma un căscat. Plecase ca să-i lase pe ea și pe Mike singuri, ceea ce-i dădu și ei un sentiment de vinovăție. Avusese probabil de gând să se culce devreme, după ce petrecuse o zi atât de liniștită.

– Ar fi mai bine să te duci să te culci. Mâine trebuie să te duci la serviciu.

– Vrei să spui că asta se cheamă noapte? întrebă obosit și frecându-și ceafa. Mmm, nu prea cred.

Ei îi veni să zâmbească. Nu-i era somn.

– Nu sunt deloc obosită și atâta timp cât sunt în vacanță, pot să mă scol dimineața mai târziu. Cred că am să ies puțin la aer pe balcon.

Cole se mișcă când ea trecu spre balcon. Se rezemă cu amândouă mâinile de marginea balconului și privi oglindirea lunii în apele oceanului.

Era o noapte caldă şi aerul sărat. Se auzi un pas apăsat pe podeaua balconului şi ea privi peste umăr, surprinsă să-i vadă pe Cole. Crezuse că se dusese la culcare.

– Ce se întâmplă, Lacey? întrebă liniştit.

– Ce se întâmplă? repetă ea pe un ton plat şi spuse râzând: Nu este nimic.

– Oare? insistă Cole.

Ochii lui deveniţi albaştri ca cerul nopţii o priviră misterios. Păreau să strălucească la fel ca stelele nopţii şi erau pironiţi asupra ei.

– Nu înţeleg ce vrei să spui, zise Lacey privind spre largul oceanului ce strălucea în lumina lunii.

– Chiar nu înţelegeţi? Întinse mâna şi-i apucă bărbia, apoi o sili să-l privească. De când am venit mi-am dat seama că te frământă ceva. Mai întâi am crezut că te-ai certat cu Bowman, dar tu ai spus că nu. Trebuie să fie altceva care te tulbură şi aş vrea să ştiu ce este.

– N-are nici o legătură cu tine. Lacey încercă să-şi elibereze bărbia, dar Cole o strânse şi mai tare.

– Cred că are legătură cu mine, o contrazise el liniştit. Indirect probabil, dar cred că are legătură cu înţelegerea noastră. Am dreptate?

Lacey se retrase. I se părea că el îi putea citi gândurile într-o măsură, dar nu era sigură dacă-i plăcea asta sau nu.

– Este o prostie, protestă ea.

– De ce nu vrei să-mi spui ce este? Cole își luă mâna de pe bărbie și o sprijini pe umărul ei.

– Cred că am început să-mi dau seama că nu sunt atât de liberă în gândire pe cât credeam că sunt. N-am crezut niciodată că părerea celorlalți mă va deranja, atâta vreme cât făceam ceea ce credeam că este bine. Am descoperit că sunt mai de modă veche și mai tradiționalistă decât credeam.

– Din cauza reacției pe care au avut-o Monica și Vic când au aflat că locuim în aceeași casă și din cauza dezaprobării lui Bowman, conchise Cole.

– Mai mult sau mai puțin, încuviință ea. Părul ei castaniu reflecta lumina lunii. Adică, știu că șederea noastră aici este total nevinovată, insistă ea.

– Dar acum privești altfel lucrurile, continuă Cole.

– O, nu, nu văd altfel lucrurile, râse Lacey. Sperai să spun asta, ca să te bucuri singur de luna asta mare și grasă. Aruncă o privire spre globul argintiu suspendat deasupra oceanului.

– Mi se pare destul de ciudat, spuse încruntându-se, cred că mi se va părea casa pustie dacă pleci.

Declarația lui rămase parcă suspendată în aer, impresionând-o. Îi venea greu să respire și simțea un nod în stomac.

Mâna de pe umărul ei începu, aproape imperceptibil, s-o tragă mai aproape iar privirea lui coborî spre buzele ei. Prinsă în vraja lui, nu încercă să-i reziste, deși avea posibilitatea, iar gura lui îndrăzneață coborî pe a ei.

Apăsarea fermă a gurii lui exploră fiecare curbă a buzelor ei fine și moi. Mâna lui era într-o parte a gâtului, iar degetul mare îi simțea pulsul înnebunit. Sângele îi alerga prin vine, alertând fiecare nerv.

El își ridică fața puțin, iar mirosul de tutun din răsuflarea lui caldă îi mângâie pielea.

– Căpșuni, nu-i așa? murmură el răgușit.

– Ce? Lacey deschise ochii și imediat avu senzația că s-ar putea îneca în ochii lui albaștri.

– Rujul tău. Este de căpșuni, nu-i așa? repetă Cole liniștit gustându-i buzele.

– Da, suspină ea, strângându-se inconștientă lângă el.

– Totdeauna am avut slăbiciune pentru căpșuni, comentă el absent. Lacey se îndoia că el era conștient de ceea ce spusese cu voce tare.

Gura lui se deschise umedă peste buzele ei, devorându-le în timp ce mâna lui care o ținea de ceafă, o obliga să-și dea capul pe spate sub

apăsarea sărutului arzător. Cu cealaltă mână îi înlănțuia talia, iar Lacey era lipită de pieptul lui.

Cu dibăcie, Cole ceru un răspuns din partea ei, răspuns pe care ea îl dădu imediat. Degetele ei desfăcute pe pieptul lui alunecară în sus la ceafa lui și i se strecurară în păr. Simți cum se topește sub presiunea gurii lui, până când dorința deveni dureroasă.

Briza ușoară a oceanului îi răcorea pielea, dar nu-i domolea focul care-i alerga prin vine. Mult mai experimentat decât ea, Cole o făcu să i se abandoneze.

Îmbrățișarea începuse atât de încet și se sfârși brusc, Cole împingând-o la distanță de un braț. Mirată de respingerea neașteptată, Lacey îl privi cu ochii mari. Îi auzi respirația întretăiată și se înfioră.

– Trebuie să mă ierți pentru asta, Lacey, spuse el cu vocea joasă și zâmbetul strâmb.

– Da. Răspunsul ei era mai degrabă o întrebare.

– Ești mai vulnerabilă decât mi-am dat seama, spuse el oftând.

– Și tu, spuse ea tremurat, încă uluită. Dar nu înțeleg de ce trebuie să te scuzi că m-ai sărutat. Am spus că poate sunt de modă veche, dar nu sunt o puritană.

– Speram să fii, zâmbi el trist.

– Ce vrei să spui? murmură Lacey. I se părea fără sens ce-i spusese.

– Chiar nu înțelegi? Își luă mâinile de pe ea, iar ea trebui să se susțină singură. Îi tremurară puțin genunchii până-și regăsi stabilitatea.

– Nu prea, insistă ea.

– Înțelegerea noastră nu durează nici de douăzeci și patru de ore și eu era să încalc regula de bază, spuse Cole pe un ton glumeț. Fără sex.

Lacey roși violent. El avea dreptate, iar ea își pierduse pentru o clipă controlul.

Nu putea spune cu siguranță până unde îl putea lăsa pe Cole să meargă, înainte de a-și veni în fire. Era uluită de propria descoperire.

El o privi cum își schimbă culoarea, apoi zâmbi.

– Noapte bună, Lacey. Întorcându-se pe călcâie, intră în casă.

– Noapte bună, îi ură Lacey, dar se îndoi că el auzise.

Se întoarse din nou cu fața spre ocean, tremurând în răcoarea care-o învăluia. Focul din interior începuse încet, încet să intre sub control.

Își aminti de ceea ce spusese Cole, că situația nu va scăpa din mână atâta timp cât nu-i vor permite. Era cât pe-aci. Cole realizase primul, iar acum era și Lacey conștientă.

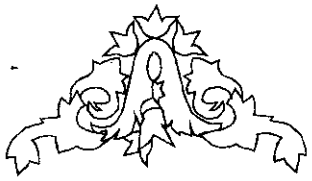

CAPITOLUL V

Soneria deșteptătorului o făcu să sară din somn. Se întoarse pe partea cealaltă. Probabil din obișnuință pusese ceasul să sune.

Întinse mâna să oprească deșteptătorul și constată că suna ceasul din camera lui Cole. Luă cealaltă pernă din pat și și-o înfundă peste urechi, sunetul însă persista la fel de monoton.

– De ce nu te scoli să-l oprești, mormăi ea cu nasul în pernă. Zgomotul însă nu se opri.

Furioasă, aruncă perna și sări din pat. Se duse să bată cu pumnul în perete, dar își aminti că între dormitoare era baia. Îți luă capotul, îl trase pe ea în timp ce se îndrepta pe hol spre camera lui Cole.

La început bătu la ușă.

– Oprește ceasul. Ceasul însă continua să sune. Cole!

Se auzi un mormăit din cameră, apoi liniște. Lacey se întoarse repede în camera ei și se

aruncă pe pat cu capot cu tot. Când închise ochii, auzi pașii apăsați ai lui Cole pe hol.

Ușa de la baie se deschise și se închise la loc. Câteva secunde mai târziu se auzi dușul. Sunetul apei care-i venea cu presiune o enervă, ca și alarma ceasului.

– Vreau să dorm, șuieră Lacey, compătimindu-și propria persoană. Câteva clipe mai târziu, Lacey ajunse la disperare. Nu se poate, nu-i adevărat, mai și cântă sub duș. Asta le întrece pe toate!

Pierduse orice speranță că va mai adormi din nou. Se sculă furioasă și se duse în bucătărie unde trânti ușa frigiderului, după ce scoase sticla cu suc de portocale și o trânti din nou după ce puse sucul la loc în frigider.

Sorbi din pahar și puse filtrul de cafea în priză, umplu filtrul cu apă și lăsă apa rece să curgă la maximum, în speranța răutăcioasă că la duș, Cole se va opări. Puse cana la filtru și se așeză pe unul din scaunele înalte de lângă tejgheaua din bucătărie.

Un sfert de oră mai târziu, filtrul dădea semne că este gata cafeaua și Cole apăru în living. Ținea o țigară în gură și cu mâinile își înnnoda cravata. O văzu pe Lacey și se încruntă.

– Credeam că dormi până mai târziu, zise el. De ce te-ai sculat?

– Ai întrebat ca să mă necăjeşti, declară Lacey exasperată.

Cole se strâmbă batjocoritor.

– Te-a trezit deşteptătorul meu, nu-i aşa?

– Deşteptătorul, apoi duşul şi în sfârşit uimitoarea-ţi serenadă, enumeră ea caustică toate motivele.

El se opri lângă tejghea şi-şi puse ţigara în scrumieră, privind-o pieziş.

– Căpşuna este verde şi acră în dimineaţa asta, nu-i aşa?

– Şi tu ai fi fost la fel dacă rolurile ar fi fost inversate, îi zise ea pe un ton mai puţin tăios.

– Mai este suc?

– În frigider. Şi este şi cafea făcută, adăugă Lacey.

El privi paharul ei gol.

– Să-ţi pun şi ţie cafea? întrebă ocolind tejgheaua.

– Da, mulţumesc, acceptă ea. Acum era trează şi cafeaua împrăştia o aromă plăcută.

Mai întâi, Cole îşi turnă un pahar cu suc de portocale din sticla din frigider, apoi luă două ceşcuţe de cafea din dulap. Le umplu cu cafea şi le aşeză una lângă alta pe tejghea, apoi o ocoli ca să ajungă lângă Lacey.

Îşi pipăi nodul cravatei şi mormăi:

– Nu este drept, nu-i aşa?

– Nu, admise Lacey. El încercă să-şi refacă nodul, dar Lacey nu-l lăsă. Dă-mi voie mie. Cole nu protestă.

Când termină, el îl verifică cu mâna şi aprobă ridicându-şi sprâncenele.

– Este foarte bine. Unde ai învăţat să faci nod de cravată?

– Am un tată şi doi fraţi, răspunse ea şi toţi erau stângaci când trebuiau să-şi lege cravatele.

– Nu surori? Cole sorbi din cafea, prefăcându-se că nu ia în seamă fierbinţeala.

– Nici una. Ţigara este în scrumieră, îi reaminti ea când fumul îi intră în ochi.

El se întinse şi-şi luă ţigara.

– Eu am două surori, amândouă măritate şi amândouă au copii. Mai luă o gură de cafea. Părinţii tăi cred că abia aşteaptă nepoţi.

– Nu ştiu, zâmbi ea strâmb. Mama spune că este prea tânără ca să fie bunică şi chiar arată foarte tânără.

Cole îşi privi ceasul de aur de la mână şi dădu pe gât restul de cafea.

– Am întârziat, spuse strâmbându-se. Rămase lângă scaunul ei şi întinse o mână spre bărbia lui Lacey. Îmi pare rău că te-am trezit devreme.

Îi zâmbi cuceritor, iar ea nu-i mai putea purta pică pentru că o lipsise de atâtea ceasuri de

somn. Dar nu voia să meargă atât de departe încât s-o şi recunoască.

– Oricum, cred că n-ar trebui să mă obişnuiesc să dorm până dimineaţa târziu, răspunse Lacey.

Până să-i ghicească intenţia, el se aplecă şi o sărută apăsat.

– Ştii că asta ar putea deveni un obicei? întrebă Cole cu o mie de lumini jucându-i în ochii albaştri.

Lacey îşi dori ca inima ei să bată mai normal.

– Uiţi regula de bază, punctă ea potolit.

– O? Ai dreptate, am uitat, spuse el foarte serios, dar jocul ochilor lui spunea de fapt contrariul.

Casa păru pustie după plecarea lui.

*
* *

Era opt şi treizeci şi unu de minute când se auzi în seara aceea maşina lui Cole intrând în garaj. Lacey ştia cu precizie, pentru că după ora şapte se uitase la ceas din cinci în cinci minute. Se străduí să pară calmă la intrarea lui. Părea obosit şi extenuat, cu servieta în mână.

– Ai avut o zi grea? îl întrebă Lacey cu puţină detaşare, ridicându-şi ochii din revista pe care se prefăcea că o citeşte.

– Mai mult sau mai puțin, încuviință el așezându-se pe cealaltă canapea.

– Ai mâncat?

– Ce? Cole o privi câteva clipe fără să priceapă. Da, m-am oprit în drum.

Lacey se gândi la cina pe care o păstrase caldă după ce-și mâncase porția, dar nu spuse nimic. Cole își deschise servieta și scoase câteva dosare cu documente ce păreau oficiale.

Lui Lacey îi stătea pe limbă să-i spună să se odihnească în loc să continue să lucreze, dar se abținu amintindu-și că nu era treaba ei dacă el lucra până la extenuare.

După câtă atenție îi acordase în tot timpul serii, Lacey se simți de parcă ar fi fost o altă pernă pe canapea. Încercă să se autoconvingă că nu-i pasă, dar știa că nu este adevărat.

Până la urmă, la zece și jumătate, închise revista și o lăsă pe măsuță. Cole se uită la ea întrebător.

– Este târziu. Mă duc să mă culc. Noapte bună.

– Noapte bună, răspunse el indiferent și-și vârî nasul în dosare.

Strângând din buze, Lacey se întoarse. Simțea lacrimi în ochi și în gură un gust amar.

– O, apropo, spuse Cole și ea se întoarse repede spre el. Toaletele au sosit astăzi.

– Au sosit?

– Se pare că sunt în oraş de două săptămâni, s-a grĕşit însă şantierul, rèplică el cu nerăbdare abia disimulată. Păcat că până acum nu s-a deranjat nimeni să verifice.

Lacey simţi cum se enervează la critica transparentă îndreptată împotriva ei, dar Cole îşi îndreptase din nou atenţia asupra hârtiilor sale. Îşi pregăti o replică tăioasă, întrebându-se dacă el îşi amintea măcar că ea lucra pentru Mike Bowman. Cu capul sus, se îndreptă spre hol şi spre dormitor.

Următoarele două zile au fost asemenea zilei de luni, cu Lacey sculându-se când suna ceasul lui Cole şi cu Cole venind seara târziu ca să se scufunde în hârtiile sale. Cu excepţia dimineţilor şi serilor târzii, Lacey îşi petrecea tot restul zilei singură.

Joi seara se duse la culcare ca de obicei, după ora zece, lăsându-l pe Cole în living cu hârţoagele sale. Adormi aproape imediat, dar se trezi curând după miezul nopţii. Îşi simţea gura uscată. Coborî din pat şi ieşi adormită pe uşă. Când o deschise, o orbi lumina.

Protejându-şi ochii cu mâna, pipăi după comutatorul din hol, crezând că uitase Cole lumina aprinsă, dar auzi foşnet de hârtii şi se opri.

Se îndreptă spre living fără să facă zgomot, încă neobișnuită cu lumina. Cole era pe canapeaua pe care-l lăsase cu două ore în urmă, răsfoind hârtii și făcând notițe.

– Nu te-ai culcat încă? îl acuză ea cu o voce răgușită de somn, este trecut de miezul nopții.

Cole o privi intens, trezit parcă din concentrare. Își mută privirea încruntat de la Lacey la ceasul de aur de la mână care se ascunsese sub manșeta albă a cămășii. Strânse din buze și se aplecă iarăși asupra hârtiilor.

– Sunt aproape gata. Apoi întrebă absent: de ce te-ai sculat?

– Mi-era sete, răspunse Lacey îndreptându-se spre bucătărie, sigură că el nu-i auzise răspunsul.

Când trecu prin dreptul canapelei, Cole își frecă ceafa și-și îndreptă umerii.

– Doamne, tare sunt obosit, murmură el ca pentru sine.

– Ai putea să te culci. Se duse la chiuvetă și lăsă apa să curgă.

– Trebuie să termin asta.

Deschizând dulapul, ea-și scoase un pahar.

– N-ai citit „Pe aripile vântului"? *Și mâine este o zi.*

– Mâine dimineață trebuie să fie gata, răspunse Cole scurt.

– Presupun că se va răsturna lumea dacă nu va fi gata, îl tachină Lacey.

După ce-şi umplu paharul cu apă, îl duse spre buze şi întorcându-se încet, constată că el venise în bucătărie. Îi zâmbi obosit, dar nu-i răspunse.

– A mai rămas cafea? întrebă Cole.

Ea îşi aruncă ochii spre filtru şi văzu că nu este în priză.

– Dacă a mai rămas, este rece.

– Avem nes, nu-i aşa? Cole deschise uşa de la dulapul de lângă el.

– Aici, îi arătă ea spre dulapul de deasupra ei, fără intenţia de a-l ajuta.

Lacey se mişcă într-o parte ca să n-o lovească când deschidea uşa dulapului. Bând apa, îl privea punându-şi pulberea în ceaşcă. Era fascinată de mâinile lui, puternice şi bronzate, cu păr creţ pe antebraţe. Se simţi tulburată. Mai luă o înghiţitură şi încercă să depăşească apropierea lui.

– Nu vrei să pui apă la încălzit? întrebă ea observând că aşa cum era de obosit, uitase.

– Ar lua prea mult timp. Se întoarse şi se îndreptă spre robinet. Apa de la robinet va fi destul de bună. Lăsă mai întâi să curgă apa în chiuvetă, apoi umplu cana. Se îndreptă spre tejghea ca să ajungă lângă Lacey, cu paşi obosiţi. Îşi frecă faţa cu mâna apoi se în-

tinse după o linguriță cu care să-și amestece nes-ul, dar îi scăpă din mână și se rostogoli pe podea.

Lacey se aplecă repede să ridice linguriţa. Se ridicară amândoi, fiecare ținând de câte un capăt al linguriței. Privirea lui de catifea albastră o tulbură din nou pe Lacey.

– Am fost stângaci, se scuză el, iar Lacey lăsă din mână capătul ei de linguriță.

– Ești obosit, se forță ea să spună pe un ton calm. Ar trebui să vii în pat.

– Este o invitație? Cu tot amuzamentul din vocea lui, întrebarea avea totuși o nuanță de seriozitate, ceea ce făcu să i se pună lui Lacey un nod în gât.

– Doar știi ce vreau să spun, zise amestecând în pahar și mai luând o înghițitură.

– Mmm...

Nu înțelese dacă asta însemna da sau nu și-l privi în așteptarea unui răspuns mai clar. El îi privi în amănunt mai întâi părul, apoi ochii și la urmă buzele.

Privirea lui întrebătoare nu se opri aici și coborî leneșă pe gâtul bronzat și pe rotunjimea sânilor, care părură aproape să tresară sub privirea-i aproape materială.

Lacey abia se abținu să nu se repeadă în brațele lui și să se ghemuiască la pieptul

lui. Clopote de alarmă îi răsunară în urechi când privirea lui începu să coboare pe silueta ei fină.

– Cole, potolește-te! protestă ea.

În loc de răspuns, se mută spre ea, întinse o mână și-i înlănțui talia. Lacey simți că n-o mai țin genunchii atunci când îi atinse coapsele cu picioarele lui musculoase.

Aplecându-și capul, îi exploră curba gâtului, atingându-i pielea fină cu gura. Mângâierea promitea mai mult. Lacey fremătă în așteptare. El se jucă cu gura pe gâtul ei, răsuflarea lui caldă înfiorându-i pielea.

– Te vreau, Lacey, murmură el pe gâtul ei.

Când el puse în practică ceea ce ea abia gândise, Lacey era deja în pericol. Fără să țină seama cât era el de atrăgător, nu era deloc dispusă să devină amuzamentul de moment al unui bărbat. Era oare Cole capabil de asta? N-o ignorase el aproape patru zile?

În prima clipă aproape țipă sub mângâierile lui, ca în următoarea să se îndepărteze repede. El se întoarse surprins, ca și cum n-ar fi realizat că ea s-ar fi ferit sau că ar fi vrut s-o facă.

– Iar ai uitat regulile de bază, Cole, îi reaminti ea cu respirația întretăiată. Și pe deasupra, mai ai de lucru. Se retrase un pas în fața privirii lui. Și ți se răcește și cafeaua. Cole

nu făcu nici o mişcare spre ea, iar Lacey se întoarse şi o luă la sănătoasa spre dormitor, aruncându-i peste umăr „noapte bună".

*
* *

Raze galbene de soare se strecurau printre perdele. Lacey deschise un ochi şi privi absentă jocul particulelor de praf din lumina soarelui. Ridicându-şi capul de pe pernă, se uită la ceas şi mormăi. Era ora şase. De obicei se trezea înainte de a suna ceasul lui Cole. Îşi acoperi capul cu perna în aşteptarea soneriei obişnuite.

Zece minute mai târziu, încă nu se auzise ceasul. Nu putea să adoarmă din nou, chiar dacă Cole se hotărâse să doarmă mai târziu, după ce lucrase noaptea.

Coborând din pat, îşi puse capotul şi se duse la uşa lui Cole. Era deschisă. Intră în cameră şi constată că patul era încă nedesfăcut.

– Asta-i culmea, murmură Lacey. De obicei ea îi strângea patul după ce el pleca la serviciu.

Cole ori se sculase mult mai devreme, ori nu se culcase încă. Era posibil să fi plecat la serviciu imediat după ce terminase lucrul, adică foarte devreme, sau...

Lacey intră în salon. Era acolo, pe jumătate întins pe canapea, îmbrăcat și cu toate hârtiile împrăștiate în jurul lui pe perne. Arăta atât de obosit încât nu-i făcea plăcere să-l trezească. Stătea dealtfel și foarte incomod.

Pe cât putu de încet, adună hârtiile împrăștiate în jurul lui și le așeză în dosarele din servietă. Îi strecură o pernă sub cap și-i întinse picioarele fără să-l trezească.

El se întoarse și ea încremeni. Ochii albaștri, adormiți, o priveau pe sub genele dese. Cole se ridică și se strâmbă. Înțepenise și acum îl dureau toate oasele.

– Cât este ceasul? bombăni el.

– Cam șase și un sfert.

Își frecă ceafa mormăind:

– Nu se poate. Am vrut doar să-mi odihnesc ochii câteva secunde.

– După cum arăți, ai putea să te odihnești câteva minute.

– Nu pot. Se ridică pe marginea canapelei. Am o întâlnire la prima oară. Trebuie să plec la birou.

Nu avea nici o rațiune să-l contrazică. Oricum n-ar fi ascultat-o.

– Mă duc să pun de cafea, spuse Lacey.

Cât ea era în bucătărie, Cole făcu un duș și se schimbă. Un pahar cu suc de portocale

îl aştepta pe tejgheaua din bucătărie. Lacey încercă să se convingă că făcuse asta din milă.

– Asta ajută, declară el după ce bău sucul.

Poate că ajută, se gândi Lacey, dar ştia că efectul înviorător al sucului era de scurtă durată. Chiar după duş şi după ce se schimbase, nu-l părăsise masca de oboseală.

– Chiar ar trebui să te odihneşti mai mult, Cole, spuse Lacey impulsiv. Mai bine dormi puţin decât să lucrezi toată noaptea.

– Trebuie să termin ce am de lucru, zise el ridicând din umeri şi îndreptându-se spre chiuvetă ca să lase paharul şi să-şi toarne cafea.

– Ar trebui s-o faci la serviciu, nu să-ţi aduci acasă de lucru şi să piezi toată noaptea, răspunse Lacey.

– Lucrez de zece ori mai mult aici decât aş face-o la serviciu, pentru că aici nu mă deranjează şi nu mă întrerupe nimeni. Cole făcu o pauză, privind-o. Sau mai bine-zis, nu sunt atât de distrat.

Lacey se făcu că nu înţelege acest comentariu.

– Nu este treaba mea dacă munceşti până la epuizare, zise Lacey ridicând din umeri şi coborând de pe scaunul de la bar.

– Unde pleci? o întrebă el curios.

– Să fac un duș și să mă îmbrac.

– Lacey? Ea se opri și-l privi. Mulțumesc că m-ai trezit, îi spuse el zâmbind.

Răspunzându-i la zâmbet, Lacey încuviință și se grăbi pe hol. El plecă doar când ea își termină dușul.

Zilele trecute se scurseră liniștit, dar astăzi abia trecea timpul. Era abia mijlocul după-amiezii. Stătuse mult timp la soare apoi se ascunsese la umbra balconului. Puse o bucățică de hârtie ca semn la paginile cărții pe care o citea și o lăsă jos. Se ridică și se îndreptă spre balustradă ridicându-și fața în briza răcoritoare care sufla dinspre ocean.

Era îmbrăcată cu un costum de baie întreg, de culoare bleu-gri neobișnuită. Ar fi putut să se schimbe și să plece în Virginia Beach, să ia masa de prânz.

Soneria de la ușă făcu să răsune toată casa. Se răsuci surprinsă, întrebându-se cine putea suna la acea oră vineri după-amiază. Toți prietenii apropiați erau la serviciu. Bineînțeles, totdeauna exista posibilitatea de a apare un comis-voiajor.

Orice distracție era binevenită, deci se duse să răspundă la ușă, grăbindu-se să coboare scările fără zgomot. Privi pe vizor și se încruntă.

Se părea că în fața ușii era Mike. Deschise ușa și se convinse că văzuse bine.

– Speram să te găsesc, zâmbi el.

– Trebuia să fii la serviciu. Era mai mult o acuzație decât o constatare.

– Trebuia, încuviință Mike, pășind în casă când Lacey îi făcu loc să treacă. Dar a fost o săptămână zdrobitoare și mi-am anunțat șefii că plec mai devreme astăzi. Și dacă nu le place, să mă dea afară.

– A fost atât de rău? se strâmbă Lacey, știind că Mike n-ar fi pus niciodată problema astfel.

– Mai rău! exclamă el exagerând în glumă.

– Cum crezi că ți-ar place o bere rece? îl tachină ea.

– Sună mai bine decât plata imediată a unui cec, râse Mike. Du-mă la ea.

– Urmează-mă, spuse Lacey urcând scările. Știu unde sunt ultimele două cutii în frigider.

Câteva minute mai târziu, întins într-un șezlong pe balcon, cu o bere rece în mână, Mike declară mulțumit:

– Asta zic și eu viață. Liniște și pace și propria panoramă a oceanului. M-am gândit toată săptămâna la priveliștea asta.

– Și eu care m-am gândit că ai să bați atâta cale ca să mă vezi pe mine, se strâmbă Lacey amuzată.

– O, dar așa a fost, o asigură el, înfundându-se mai tare în șezlong. Niciodată n-am realizat ce secretară bună ești, până ce n-ai plecat în vacanță.

– Ce mai face Donna?

– Mă face să mă urc pe pereți, asta face, bombăni Mike.

– Este într-adevăr o secretară foarte competentă, o apără Lacey zâmbind cu înțelegere.

– Da, este, fu el de acord. Dar vorbește toată ziua, spunând cele mai stupide lucruri. Nu știu dacă toate naivitățile astea le spune cu convingere sau numai ca să fie luată în seamă.

– Mă tem să este foarte sinceră.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că mai este doar o săptămână până la întoarcerea ta. Mike luă o înghițitură de bere. Dacă mai dura, cred că-mi dădeam demisia.

– Chiar așa? O luminiță diabolică îi jucă în ochii căprui. Mă gândeam să-ți dau răgaz două săptămâni și să ți-o recomand pe Donna ca să-mi ia locul definitiv.

Ea izbucni în râs când Mike sări de pe șezlong, apucând-o de încheietura mâinii. Trăgând-o cu putere, o ridică în brațe și o scoase peste balustradă în afara balconului.

— Mike, lasă-mă jos. Râdea atât de tare încât abia mai putea să vorbească, agățându-se cu mâinile de el, mai mult din instinct decât de frică.

— Retrage-ți cuvintele sau te arunc, o amenință el, dar luminile care-i juca în ochi arătau că nu avea nici cea mai mică intenție să se țină de cuvânt.

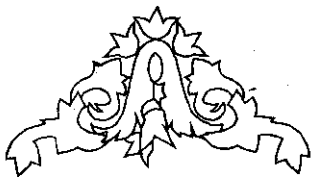

CAPITOLUL VI

– Le retrag! Le retrag! promise Lacey printre suspine și hohote de râs.

Mike o trase înapoi în balcon și o lăsă jos.

– Să nu mai glumești niciodată cu astfel de lucruri, o avertiză el încruntându-se.

– N-am să mai glumesc, crede-mă, declară ea repezindu-se la pieptul lui în timp ce se lupta să-și recapete suflul.

– Ai face mai bine...

– Aici ești, Bowman, când spui la birou că ești pe teren? se auzi vocea lui Cole care le luă la amândoi zâmbetul.

Lacey se răsuci și-l văzu stând în dreptul ușii, cu cravata desfăcută și cu primii nasturi de la cămașă descheiați. Arăta la fel de obosit și nervos pe cât îl trăda vocea rece și fioroasă.

– La birou se știa că sunt liber pentru restul zilei, acum o oră când am plecat de acolo, răspunse Mike, calm.

– Nu asta mi-a spus secretara ta, ripostă Cole privindu-l tăios.

– Iarăși Donna, murmură Mike.

Lacey ghici că înlocuitoarea ei decisese că este preferabil să spună unui client că Mike lucrează decât că a plecat mai devreme.

– N-a fost o decizie înțeleaptă din partea ei să-ți spună altceva decât adevărul, încercă Lacey să-i ia apărarea.

– Deci joci iarăși rolul secretarei la datorie, care luptă să-și apere șeful, o înțepă Cole.

– Mai degrabă încercam să repar ceea ce supuseseși tu, se încruntă Lacey.

– Oare? întrebă el strâmbându-se răutăcios.

– Și pentru că tot eram la subiectul muncă, ce cauți aici, Cole? De ce nu ești la birou? îl acuză Lacey.

– În caz că ai uitat, îți amintesc că am lucrat toată noaptea.

– Deci te-ai hotărât să pleci mai devreme, trase ea concluzia. Și poți fi sigur că secretara ta spune asta celor care te caută la telefon? Sau găsește alte scuze pentru absența ta, cam în felul în care a procedat secretara lui Mike când ai sunat tu?

– Sună foarte plauzibil, răspunse Cole, sceptic.

– În general așa sună adevărul, veni iute replica lui Lacey.

Ochii lui ca oțelul o măsurară din cap până în picioare, găsind-o foarte atrăgătoare în costumul de baie care-i releva toate curbele.

– Mă întreb însă de câte ori a fost Bowman aici când se presupunea că este la lucru. Spunând asta, Cole se întoarse și se uită în altă parte.

Auzindu-l și văzându-l, lui Lacey îi veni să se ia după el, dar Mike o opri cu o mână pe umăr.

– Lasă-l, Lacey, o sfătui Mike văzând-o că s-a enervat.

Ea-i împinse mâna de pe umăr și intră în casă după Cole, intrând în urma lui în salon. Scoțându-și cravata, Cole o privi cu răceală.

Lacey era furioasă.

– Nu este treaba ta de câte ori a fost Mike aici săptămâna asta, dacă a fost aici vreodată. Și mai mult încă, este invitatul meu și...

– Poate, o întrerupse Cole, dacă ai fi fost atât de amabilă să-mi spui că-ți vei petrece seara cu el, aș fi putut să-mi aranjez în altă parte ca să puteți fi singuri.

– Deci mă acuzi de lipsă de amabilitate? Dar de amabilitatea ta ce ai de zis? îl întrebă ea tremurând de furie și ținându-și mâinile în șolduri.

– A mea? Presupun că mă întrebi pentru că am fost grosolan cu Bowman, trase el concluzia, strâmbându-se.

– Asta şi celelalte, fu Lacey de acord.

– Care celelalte? întrebă el mirat.

– În fiecare zi ceasul tău deşteptător mă trezea devreme, în timp ce tu continuai să dormi, replică Lacey.

– Mi-am cerut scuze, îi reaminti Cole cu o strâmbătură.

– Scuzele nu m-au ajutat să adorm din nou, spuse ea cu sarcasm.

– Dacă nu-ţi place înţelegerea noastră, de ce nu te muţi?

– Nu mă mut! Să pleci tu! se repezi Lacey cu furie.

– De ce? Ca să se poată muta Bowman aici? Ar fi drăguţ, nu-i aşa?

Lacey tăcu neputincioasă o clipă.

– Compania lui ar fi mult mai agreabilă decât a ta!

– Cred şi eu. Fără reguli de bază. Fără dormitoare separate, fără paturi separate. Cole lăsase să-i scape cuvintele aproape cu sălbăticie.

– Gândeşti la fel de murdar pe cât vorbeşti. Ar trebui să te însori cu Monica. Amândoi sunteţi la fel.

– Plec, declară Mike din ușa balconului. N-am venit ca să stârnesc o furtună.

Lacey se întoarse ca arsă. Uitase de prezența lui.

– Nu pleca, Mike. Cole tocmai vroia să plece, insistă ea.

– Pe dracu'. N-am de gând să plec. Puteți să rămâneți aici chiar dacă sunt și eu în casă, sau să plecați în altă parte. Dar eu nu plec.

– Perfect, lăsă Lacey să-i scape cuvântul și privi spre Mike. Mă îmbrac în două minute și vin cu tine.

El încuviință scurt și ea se grăbi spre dormitor. Își scoase repede costumul de baie. Își puse lenjeria și o rochie de plajă înflorată, de culoarea caisei. Se lăsă o tăcere apăsătoare în salon, apăsare care parcă se împrăștia în toată casa.

Mike aștepta în capul scărilor când ea apăru. Privind spre fața strâmbă a lui Cole, se îndreptă spre Mike, care se simți stânjenit când ea îi aruncă lui Cole o privire plină de mândrie.

– Îți rămâne toată casa pentru seara asta, îi aruncă ea peste umăr, zâmbind răutăcios. Poți să te bucuri de liniștea și pacea pe care ți-ai dorit-o și care sper să te sufoce, adăugă ea cu venin în glas.

Cu capul sus, îl depăşi pe Mike pe scări, în drum spre uşă.

Ajunsă afară, călca apăsat de furie, auzindu-se sacadat zgomotul tocurilor ei pe pavajul aleii. Mike o ajunse din urmă.

– Având în vedere circumstanţele actuale, Lacey, spuse el nesigur, nu crezi că ar fi mai bine să te întorci acasă?

– Şi să-l las cu impresia că m-a învins? Niciodată! Nu i-aş da această satisfacţie. Pot şi eu să mă port la fel de urât cu el.

Oprindu-se lângă maşina lui, ea aştepta ca el să-i deschidă portiera. Când el n-o făcu imediat, ea îl privi nerăbdătoare şi-i văzu expresia încruntată.

– Ce se întâmplă, Mike? întrebă încă cu vocea sugrumată de furie.

– Nu ştiu cum să-ţi spun, murmură el încurcat.

– Ce să-mi spui? Răbdarea ei ajunsese la limită.

El îşi feri privirea şi spuse pe o voce fără intonaţie:

– Am o întâlnire în seara asta.

– Ai o ce? Asta era culmea ironiei şi Lacey râse amar.

– Îmi pare rău, Lacey. Am crezut că am să pot sta cu tine vreo două ore de vorbă, timp în

care să mă odihnesc şi apoi să plec până nu vine Whitfield. Asta era culmea îngâmfării, chiar dacă ea îşi dădea sau nu seama; se întoarse şi privi spre casă. Pur şi simplu nu se putea întoarce, nu până mai târziu. Nu vroia deloc să-i spună lui Cole adevărul.

– Este în regulă, Mike, spuse în sfârşit. Este exact ceea ce merit.

– Ce ai de gând să faci?

– N-am să mă întorc să-i dau lui Cole ocazia să jubileze. Am să mă duc undeva. Vrei să mai aştepţi te rog încă două minute, până îmi scot maşina din garaj?

– Bineînţeles că am să aştept, promise Mike zâmbind. Era, dealtfel, unicul lucru pe care-l putea face după ce-o lăsase baltă.

Lacey spera ca plecarea lor să-l lase pe Cole cu impresia că totuşi plecaseră împreună, chiar dacă fiecare cu maşina sa. Când scoase maşina cu spatele din garaj, privi sus la fereastra de la living şi-l văzu pe Cole în cadrul ei privindu-i.

Enervată, Lacey demară în trombă, fără să mai ţină seama de trafic. Apăsă pe accelerator până la podea şi maşina ţâşni, lăsându-l pe Mike departe în urmă.

Era una din cele mai mizerabile seri pe care le petrecuse vreodată. Îşi uitase ceasul în dormitor, iar cel din maşină nu mergea. Nu avea

idee cât era ceasul când intră cu mașina în garaj. Știa că era târziu pentru că era întuneric de câteva ceasuri.

Respirând răcoarea nopții, se îndreptă spre intrarea din garaj a casei. Începu să urce scările.

Până să ajungă în dreptul scărilor, ridică privirea și-l văzu pe Cole privind în sus. Cu cămașa total descheiată și scoasă din pantaloni și privind-o furios, silueta lui puternică părând parcă turnată în bronz.

– Unde dracu' ai umblat? izbucni el.

– Nu este treaba ta, îi răspunse Lacey vrând să treacă pe lângă el, dar Cole o apucă de mâini ca s-o oprească.

– Ai idee cât este casul? întrebă Cole aspru.

– Nu, n-am și nu văd ce importanță are.

– Din întâmplare, este aproape patru dimineața, o informă Cole. Vreau să știu unde ai fost.

Lacey se luptă împotriva mâinilor ca oțelul care-i strângeau încheieturile.

– N-am de ce să-ți dau socoteală. Dă-mi drumul, te rog, spuse scurt. Sunt obosită.

– Am să-ți dau drumul imediat ce ai să-mi spui unde-ai fost, îi promise Cole.

– Ți-am mai spus că nu este treaba ta unde am fost, repetă Lacey. Era obosită și nu avea nici un chef să se războiască cu Cole.

– Știu că n-ai fost la Bowman, i-o trânti el.

– N-am fost? întrebă Lacey pălind vizibil.

– Nu, n-ai fost. Nu era nici o urmă de ironie în purtarea lui. Pentru că am fost până la el ca să te caut. Bowman mi-a spus că nu aveai chef de compania nimănui și că ai plecat.

Lacey îi mulțumi în gând lui Mike pentru acest răspuns în loc să-i fi spus că el avusese întâlnire cu o altă fată în seara asta. Dar asta n-o făcea să iasă din situația în care era.

– Și în nici un caz n-am chef de prezența cuiva, cu atât mai puțin a ta. Acum, lasă-mă să plec! Încercă să-și elibereze mâna din strânsoarea lui.

Dar Cole se folosi de mișcarea ei ca să-i răsucească mâna la spate și ca s-o tragă la pieptul său.

– Nu-mi pasă dacă ai chef sau nu de companie. Ai să-mi răspunzi la întrebare! ordonă el scurt.

– N-am s-o fac! protestă Lacey cu vehemență.

Ridică cealaltă mână, o strecură în părul ei și o forță să-și dea capul pe spate ca s-o privească.

– Ai băut, nu-i așa? o acuză el.

– Am fost la o prietenă și am băut două pahare cu vin, răspunse trufașă. Este o crimă?

– După felul cum ai plecat de aici, m-am gândit că vrei să te sinucizi. Am sunat la poliţie de vreo şase ori, am fost sigur că ai avut un accident, mai ales după ce am descoperit că n-ai fost la Bowman.

– N-am avut nici un accident şi am ajuns cu bine. Se pare că sunt mai în pericol să fiu accidentată cu tine decât în maşină, spuse ea cu lacrimi în ochi, şi nu numai la propriu. Dă-mi drumul la mână, ai să mi-o rupi dacă mi-o răsuceşti aşa.

– Sper să te doară, zice trăgând-o mai aproape de el. După situaţia în care m-ai pus în seara asta, meriţi să fii pedepsită.

– În ce situaţie te-am pus? râse ea amar. De ce, arogant ce eşti, cap pătrat...

Cole n-o mai lăsă să-şi termine insulta, acoperindu-i buzele cu gura şi strângând-o în braţe cu putere. Sărutul care se dorea crud ca să pedepsească, stârni răspuns din partea lui Lacey. Intenţionase să se ferească, să lupte împotriva îmbrăţişării lui, dar mâinile i se strecurară pe sub cămaşă, pe pielea lui caldă. Era ameţită şi mirată de propria reacţie.

Când Cole îşi ridică faţa, ea nu putu deschide ochii să-l privească, fremătând în urma sărutării. Îşi simţi gura şi bărbia frecându-se de părul de pe pieptul lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lacey, unde ai fost atâta timp? Era ceva ciudat în vocea lui, ceva ca o durere; își aplecă gura în părul ei și-i vorbi mângâietor. Am fost aproape nebun de grijă că poate ți s-a întâmplat ceva.

– Adevărat? suspină ea aproape nevenindu-i să creadă.

– Da, adevărat. Ea-i simți inima bătând sub palmă. Prietena ta, Lacey, cea cu care ai băut, este într-adevăr femeie?

– Este Maryann, prietena mea, răspunse Lacey lăsându-și capul într-o parte când el începu să-i muște mărunt urechea.

– Și presupun că ai stat cu ea la bârfă toată noaptea, în timp ce eu frământam podeaua, mârâi Cole făcând pe înfuriatul.

– Nu tot timpul. Mâinile lui se plimbau pe umerii ei iscându-i o senzație de plăcere de care lui Lacey îi fu rușine. Am plecat de la ea puțin după ora unsprezece.

El își ridică ochii încruntându-se și privind-o pătrunzător.

– Și unde ai fost de atunci?

– M-am plimbat pe plajă.

– Singură? zise Cole acuzator.

– Da, încuviință Lacey, știind că fusese o nebunie.

– Meriți să fii biciuită. Ai mers pe plajă mai bine de trei ceasuri? întrebă el privind-o și nevenindu-i să creadă.

– Cred că da, dacă este atât de târziu. Nu-i venea să creadă că riscase atât de mult cu plimbarea ei la o oră atât de târzie.

– O, Lacey, oftă el exasperat, strângând-o tare în brațe, știam că nu trebuia să te las să pleci cu Bowman.

– Nu puteai să mă oprești, râse ea încet. Eram atât de furioasă când am plecat încât nu puteai să mă oprești nici măcar cu un zid de cărămidă. Și asta doar din cauza ta.

– Din cauza mea? Cole își puse un deget sub bărbia ei, ridicându-i fața și privind-o ironic.

– Tu ai început tot, îi reaminti ea. Dacă n-ai fi fost atât de grosolan cu Mike, nu mi-aș fi ieșit din fire.

– Și ce-ai fi vrut să cred? întrebă cu o sprânceană ridicată. Am sunat la el la birou și secretara mi-a spus că este pe un șantier. Dar când am venit aici, l-am găsit cu tine în brațe.

– Puteai să-i acorzi prezumția de nevinovăție, în loc să tragi concluzii pripite, spuse ea, simțind cum se enervează din nou.

– Cum poți fi atât de sigură că nu era bună concluzia mea? ridică tonul Cole.

– Pentru că Mike nu este așa. Lacey se îndepărtă de el împingându-l cu mâinile în piept. Este cinstit și inteligent și lucrează la fel de mult ca și tine. Nu lucrează doar la proiectul tău, iar întârzierile au fost cauzate de furnizor și de unitățile constructoare, ceea ce el nu putea controla.

– Iar îi iei apărarea, se strâmbă Cole.

– Bine, și ce-ai vrea să fac dăcă el nu este de față ca să se apere singur? Se îndepărtă și mai mult de el.

Când ea vru să plece, el o apucă de încheietura mâinii și o strânse ferm.

– Lacey, nu vreau să mă cert cu tine, zise cu voce răgușită.

– Nu? Privindu-l și văzându-i ochii neobișnuit de albaștri, Lacey știu că nu asta vroia. Nu, vrei să faci dragoste, nu-i așa?

El o privi în față, cu atenție.

– Tu nu? Era mai puțin o întrebare și mai mult o cerere.

Pulsul lui Lacey începu să se accelereze și ea deveni aproape toată numai simțuri. Își simți slăbiciunea fizică dar mintea refuza să încalce regulile pentru o simplă atracție fizică.

– Nu, răspunse ea aproape fără respirație, apoi repetă mai ferm: Nu, nu vreau.

– Mincioaso, o acuză el zâmbind în colțul gurii.

Farmecul lui era puternic și Lacey trebui să respire adânc ca să nu se lase dusă de valurile de vrajă din jurul ei. Își adună toată voința ca să rămână impasibilă la apelul lui subtil și puternic.

– M-ai acuzat de multe ori, Cole, și greșești și de data asta.

Cu un gest iute, își eliberă încheietura și se depărtă de el. Simțea cum o privește din spate. Trebuia să se forțeze să meargă calm și fără grabă, ca să nu se lase stăpânită de impulsul de a năvăli în siguranța camerei ei.

Când închise ușa dormitorului, începu să tremure. Era periculos de atrasă de el. Recunoștea simptomele.

Cole era conștient de asta. O găsise probabil atrăgătoare și teribil de accesibilă. Dorința lui făcea parte din pericolul inerent creat de faptul că împărțeau aceeași casă. Lacey știa că nu-l va accepta ca pe un iubit temporar. Nu era nici înțelept, nici sănătos.

O lacrimă îi alunecă pe obraz. Între timp își pusese pijamaua și se urcase în pat. Obrajii îi erau uzi, era tristă și simțea o durere în inimă.

Când să stingă lumina, ușa se deschise. Cole stătea în dreptul ușii, mare și puternic.

Trăsăturile figurii lui erau nemişcate, pe jumătate ascunse de umbre. Părul lui des părea aproape negru. Ochii îi păreau de un albastru închis, aprinşi de dorinţă. Un val de dorinţă o cuprinse şi pe Lacey care se grăbi să-l respingă.

– Cole, vreau să mă culc, spuse ea ascuţit.

– Da, încuviinţă Cole intrând în cameră şi venind până la pat. Dar în patul meu, unde-ţi este locul.

Când el se întinse după ea, Lacey începu să protesteze până să-şi dea seama că nu-l va putea opri cu vorba. Apucă perna cealaltă şi-l lovi cu ea, sperând că va scăpa de mâinile lui. El se repezi cu o mişcare iute şi o apucă de mijloc înainte ca ea să reuşească să se rostogolească din pat.

Fără efort, o aruncă pe umăr ca pe o sarcină de lemne. Rămasă cu picioarele în aer, ea începu să-l bată cu pumnii în umeri şi în spate, ţipând din răsputeri din cauza comportamentului lui de om al peşterilor.

– Ţipă şi mai tare, comentă el insensibil. Nu te poate auzi nimeni şi încă nu mi-ai spart timpanele.

– Pune-mă jos! ţipă Lacey înfuriată.

Uşa dormitorului lui era dată de perete şi el intră şi o aruncă fără menajamente pe pat.

Țipătul ei fu înfundat de perna pe care căzu. Uluită, nu reacționă imediat.

Întorcându-se pe o parte, îl văzu pe Cole scoțându-și cămașa. Cu ea, părea că-și dezbracă și ultima urmă de civilizație care separa omul de animal. I se strânse stomacul la vederea pieptului lui gol, puternic și musculos. Când el își desfăcu cureaua, ea încercă să se dea jos din pat. El întinse mâna, o apucă de umăr și o împinse înapoi. Salteaua se lăsă sub greutatea lui. Efortul ei era în van, forța lui era mult mai mare și-i țintui umerii de pat. Cum era pe jumătate întins peste ea, greutatea zdrobitoare a pieptului lui îi turti sânii. Căldura trupului lui o ardea prin materialul subțire al pijamalei.

În speranța că-l va da la o parte, ea împingea cu palmele în antebrațele puternice. Întorcându-și fața într-o parte, reuși să se ferească de gura lui dar asta nu-l opri să-i exploreze obrazul și gâtul. În pofida eforturilor ei înspăimântate de a se elibera, mângâierile lui o înfiorară.

– Cole, ce facem cu regulile de bază? suspină ea alarmată, cu inima bătând nebunește.

– La dracu' cu regulile de bază, veni răspunsul lui concis.

Căldura respirației lui părea să semene foc pe pielea ei iar flăcările se împrăștiau repede, trupul ei scoțând parcă scântei la atingerea lui.

– Ești obosit, Cole. Nu știi ce faci, protestă ea slab, fără să mai fie sigură de ceea ce făcea ea însăși, sau de ce.

– Poate, fu el de acord într-un murmur gâtuit. Dar îmi place, orice-ar fi.

Degetele lui alunecară pe sub obrazul ei până după ureche. Îi întoarse fața spre el, gura lui găsindu-i în sfârșit buzele moi. Le explora dulceața ca un flămând, devorându-le rezistența până când obținu răspuns la cererea lui.

Lacey auzea o rumoare în urechi, apoi realiză că-și auzea bătăile inimii. Când ea își puse mâinile pe umerii lui, Cole își mută atenția, mușcându-i lobul urechii și chicotind triumfător:

– Și ție îți place, căpșună mică. Nu nega. O ciupi ușor, durerea transformându-se în plăcere.

Ea nu se predase complet și începu să protesteze.

– Cole...

– Fata căpșună, repetă el, gura lui umedă explorându-i curbele tremurătoare ale gurii și protestul ei muri nerostit. Verde și acră dimineața, roșie și dulce noaptea.

Când gura lui se închise iar peste a ei, sărutul fierbinte o antrenă în vârtejul dorinței lui. Totul se estompă. Lacey se simți ca luată de furtună, fără să știe unde și când se va opri și nici dacă va câștiga sau va pierde.

Mâinile lui păreau să știe exact unde s-o atingă ca să-i trezească simțurile. Ea se lăsă moale sub greutatea lui, mâinile alunecându-i pe mușchii tari ca oțelul ai spatelui. Simți presiunea dorinței sale masculine și răspunsul trupului ei doritor.

În clipa aceea realiză că-și pierde controlul. Se lăsa prinsă în capcana presiunii lui, lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facă.

– Nu face asta, Cole, te rog, suspină ea protestând și ferindu-se de sărutul lui care devenise ca un narcotic al pasiunii.

– Lacey, pentru numele lui Dumnezeu, șopti el căutându-i buzele, știi că vrei să te iubesc. Am să te fac s-o admiți.

Da, vroia ca el s-o iubească, dar nu numai fizic. Reamintindu-și asta, continuă să reziste.

– Totdeauna terorizezi femeile până la supunere? întrebă ea acuzator.

Cole respiră adânc, ridicând o sprânceană și privindu-i profilul cu o sclipire întunecată în ochii albaștri. Lacey știa că avantajul era al ei și nu vroia să cedeze.

– Să fii tu a naibii, Lacey, bombăni el până la urmă, rostogolindu-se pe spate şi trăgând-o cu el.

Palma lui mare îi presă capul pe pieptu-i larg, respirând inegal. Lacey îi putea auzi bătăile inimii.

Bătăile inimii lui erau la fel de inegale ca ale inimii ei. Lacey închise ochii, lăsând mâinile lui care o încercuiau ca o bandă de oţel s-o zdrobească pe pieptul lui cald.

Doar o ţinea, fără să încerce s-o mai mângâie, nici s-o facă să admită că-l dorea la fel de tare pe cât o dorea el pe ea. Nu-i mai era teamă de această îmbrăţişare. Plăcerea seducţiei dispăruse.

Trecu mult timp până când pulsul lui deveni normal, iar respiraţia liniştită. Mulţumirea de a fi în îmbrăţişarea lui era aproape la fel de satisfăcătoare ca şi felul lui experimentat de a face dragoste.

Îmbrăţişarea lui caldă şi ora târzie făceau ca pleoapele ei să devină din ce în ce mai grele. Realiză că trebuia să se lipsească de confortul îmbrăţişării lui, dar când încercă să se debaraseze de strânsoarea braţelor, îmbrăţişarea se strânse, nelăsând-o să plece.

– Rămâi, Căpşună. Vocea lui era răguşită de somn, iar ea renunţă să mai lupte.

Cole era aproape adormit. Lacey se lipi de trupul lui cald, gândindu-se că va rămâne până când el va adormi şi apoi va pleca. Când ea nu mai protestă, el oftă în părul ei scurt.

Nu-i era uşor să rămână trează. Singurul lucru care-o ţinea trează era aerul rece care pătrundea prin fereastra deschisă şi care-o răcorea destul de tare cât s-o ţină trează şi conştientă de îmbrăţişarea lui.

Când briza suflă mai tare, Lacey tremură. Cole o mută de pe pieptul lui şi se întinse să tragă cuvertura peste amândoi, apoi o trase iarăşi lângă el. Patul deveni un cuib cald, odihnitor şi sigur.

– Culcă-te, Căpşună, suspină el trecându-şi gura prin părul ei. Cu toate că urarea lui de noapte bună fusese spusă în treacăt, avea în ea ceva familiar.

– Da, răspunse Lacey.

Dar bineînţeles, nu avea de gând să adoarmă. Pretindea doar că este de acord. Când Cole va adormi, ea va pleca, îşi reaminti ea. Genele îi căzură obosite şi ea se hotărî să-şi odihnească ochii câteva minute. Braţul lui o ţinea strâns de talie, posesiv şi blând.

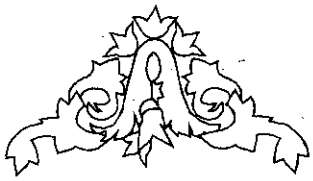

CAPITOLUL VII

Ceasul sună tare, aproape la urechea lui Lacey. Deschise ochii fără să înțeleagă de ce se auzea așa de tare. Avea o greutate mare pe talie, care o apăsa de saltea. Începu s-o împingă, iritată de zgomotul asurzitor și dorind ca măcar o dată, Cole să oprească ceasul. Când atinse greutatea cu degetele, descoperi că era o mână păroasă, mai precis, mâna lui Cole.

Se trezi imediat, amintindu-și evenimentele din noaptea trecută, sau mai corect spus, de dimineață devreme, iar forma lungă și dură de lângă ea era Cole.

Cu grijă să nu-l miște, se întinse și opri soneria ceasului. Era pentru prima dată când se bucura că el nu auzise ceasul. Asta îi va da ocazia să se dea binișor jos din pat, înainte ca el să se trezească. Când încercă să se depărteze, el o apucă de mână.

– Rămâi, Căpșună, zise cu vocea adormită.

Lacey se gândi că este o alertă de moment şi se hotărî să aştepte până când Cole va adormi din nou.

– Catarama de la cureaua ta mă înţeapă, minţi ea ca să explice motivul pentru care se mişcase de lângă el.

Cole mormăi ceva neinteligibil şi se întoarse pe partea cealaltă. Lacey rămase complet nemişcată pentru câtea minute, până când constată cu mulţumire că el adormise. Apoi coborî fără zgomot din pat şi se duse în vârful picioarelor în camera ei.

Îmbrăcată şi cu cafeaua făcută, cu un pahar de suc de portocale în mână, se întoarse în camera lui Cole. Se opri în uşă, privind figura adormită luminată de soare. Oftând, îşi aminti cât de târziu era când se culcase Cole şi cu o noapte în urmă, când se culcase pe canapea. Pur şi simplu nu putea să-l trezească şi să-l lipsească de somnul de care avea atâta nevoie.

Întorcându-se, se duse în bucătărie şi puse paharul de suc în frigider. Soarele dimineţii se reflecta în ocean şi din ocean în salon.

Cu o ceaşcă de cafea în mână, Lacey se mută în balcon. Ezită, apoi coborî treptele până la plaja pustie. Liniştea dimineţii era tulburată doar de valurile care clipoceau la ţărm şi ţipătul vreunui pescăruş în zbor.

Numai că plaja nu era pustie, descoperi Lacey mergând prin nisip. O femeie mai în vârstă, cu pantaloni de blugi rulaţi deasupra gleznelor, căuta comori aduse de maree.

Stând pe nisip, Lacey privi femeia o bucată de timp până când atenţia îi fu atrasă de zborul acrobatic al unui pescăruş. Oceanul era foarte liniştit, cu suprafaţa lină.

Pacea din jur o vrăji pe Lacey. Stătea pe nisip fără să se gândească la ceva.

Timpul părea să se scurgă repede, sferturile de oră părând secunde. Doar strălucirea soarelui şi căldura razelor sale ofereau o schimbare. Oceanul şi cerul rămâneau la fel iar femeia scormonea încă plaja după scoici.

– Lacey! strigă Cole nerăbdător.

Întorcându-se încet ca să privească peste umăr, îl văzu stând în balcon, gol până la brâu. Chiar şi de la asemenea distanţă, îşi putea da seama cât de şifonaţi îi erau pantalonii după ce adormise îmbrăcat în ei. Cu degetele desfăcute, încerca să-şi pietene părul ciufulit.

Ea îl admiră, cu inima tresărindu-i la vederea virilităţii izbitoare. Era imposibil să nu simtă atracţia pe care o radia, bărbăţia primitivă şi puternică.

– De ce nu m-ai trezit? o întrebă acuzator. Trebuia să fiu la serviciu de acum o oră.

– M-am gândit că aveai nevoie de somn! răspunse Lacey cu mâinile făcute pâlnie.

– Data viitoare, să nu te mai gândești. Trezește-mă! Strigătul lui când îi răspunse se auzi ca un răget.

Când se întoarse ca să intre în casă, ea scoase limba în urma lui, mai mult amuzată decât supărată de purtarea lui ursuză. Ridicându-se, se îndreptă spre apă. Femeia care grebla nisipul în căutare de scoici ridică privirea, și un zâmbet îi lumină fața.

– Este o dimineață splendidă, nu-i așa? comentă ea.

– Este într-adevăr, fu Lacey de acord și se opri lângă femeie.

– Nimic deosebit. Femeia se îndreptă din poziția în care era aplecată și-și puse mâna în șold.

– Colecționați scoici? privi Lacey curioasă în coșul care atârna pe brațul femeii.

– Ei bine, da, admise după o clipă de ezitare. Dar hobby-ul meu este să fac din scoici diferite obiecte.

– Adică podoabe? întrebă Lacey cu ochii la colierul de scoici din jurul gâtului femeii.

Femeia atinse cu vârful degetelor colierul.

– Da, podoabe – mai ales cercei și coliere. Pentru moment, lucrez la un tablou din scoici.

De aceea culeg aceste scoici mici mov, explică ea, băgând mâna în coş ca s-o scoată plină de scoici mici. Sunt o mulţime de lucruri care se pot face din scoici, o mulţime chiar.

– Trebuie să fie fascinant, murmură Lacey cu o undă de invidie în glas. Talentele ei decorative nu depăşeau nivelul aranjamentelor florale şi asta din când în când.

– Este foarte distractiv. Şi acum că sunt pensionară, am o activitate.

– Lacey! Cole o striga din nou şi ea se întoarse spre casă ca să răspundă. Era în balcon, de data asta însă îmbrăcat în costum. Plec. Ne vedem diseară.

Lacey îi făcu semn că i-a înţeles mesajul. După un scurt salut, Cole intră în casă. Lacey zâmbi ca pentru sine, amuzată de schimbarea pe care o făcuseră un duş şi o ceaşcă de cafea în dispoziţia lui.

– Acesta a fost soţul dumitale, comentă femeia. Şi John al meu îmi spune întotdeauna când pleacă de acasă.

– Cole nu este soţul meu, făcu Lacey imediat corecţia, fără să se gândească.

– O! Femeia rămase o clipă fără răspuns. O! făcu ea a doua oară, de data asta cu subînţeles şi privind-o evident şocată şi dezaprobator pe Lacey.

Lacey deveni stacojie, realizând că femeia gândea că ea şi Cole trăiau împreună fără să fie căsătoriţi. Ca să corecteze impresia, ar fi trebuit să dea prea multe explicaţii privind circumstanţele în care s-au hotărât să locuiască în aceeaşi casă. Oricum, nu era sigură că femeia ar fi crezut-o.

– Mai am ceva de aranjat în casă. Vă doresc o zi bună, îi ură Lacey şi-şi făcu ieşirea de pe plajă.

În timp ce se îndepărta, o azi pe femeie în urma ei, vorbind singură:

– Tinerii din ziua de azi, se pare că au pierdut simţul valorilor morale.

Lacey strânse din buze şi continuă să meargă.

De fapt, avea foarte puţine de făcut în casă, dar aranjă unele lucruri la locul lor, udă plantele şi spălă cu mâna câte ceva. Pentru prânz, mâncă un sandviş şi câteva fructe, pe balcon, apoi se aşeză într-un şezlong cu o carte.

Soarele era cald şi odihnitor. Efectul lui, combinat cu lipsa de somn din ultimele două nopţi, o făcu să devină somnoroasă şi în curând, lăsă cartea jos din mână moţăind.

Când deschise ochii din nou, zări o servietă din piele maro cunoscută. Imediat căută cu privirea proprietarul servietei şi-l văzu pe Cole stând pe unul din scaune, picior peste picior în

fața ei, cu o cutie de bere în mână și privind-o printre gene.

– Te-ai trezit până la urmă, somnoroaso. Mă gândisem la un moment dat că ai să dormi până mâine dimineață.

Ascunzându-și cu dosul mâinii un căscat, Lacey îl privi ridicând o sprânceană, ignorându-i comentariul.

– Cât este ceasul?

– Cam patru și jumătate, răspunse ridicând din umeri, fără să-și privească ceasul de la mână.

– Nu mi-am dat seama, eram atât de obosită. Își frecă ochii și-și acoperi cu mâna alt căscat. De când ești aici?

– Cam de pe la două.

Ceea ce însemna doar la puțină vreme după ce adormise.

– Doar n-ai stat aici tot timpul! îl privi ea fără să-i vină să creadă.

– Te-am privit cum dormi.

Somnul ei dispăru rapid și intră imediat în alertă, observând și vaga lui plictiseală.

– Era mai bine să te fi culcat și tu, în loc să te uiți la mine, zise ridicându-se în scaun.

– Poate, dar vroiam să fiu aici când te trezești.

– De ce? Părea un motiv serios și ciudat în același timp.

– Pentru că am vrut să-mi cer scuze pentru aseară.

– O! Începu să se simtă stânjenită, mai ales sub focul ochilor albaştri care-o priveau intens pe sub gene.

Se îndreptă spre balustrada balconului, sperând ca el să nu dea prea mare importanţă nopţii trecute. În aceeaşi clipă, îşi dădu seama că fugise pe plajă dimineaţa, înainte ca el să se trezească, tocmai ca să evite confruntarea după cele petrecute cu o noapte în urmă.

Paşii îi indicau apropierea şi ea se crispă, cu inima bătându-i ca aripile unui colibri. Cole se opri în spatele ei şi-i simţi privirea tulburătoare aproape ca pe o atingere.

– N-ai de gând să-mi accepţi scuzele?

– Pentru ce? ridică ea nervoasă din umeri. Nu s-a întâmplat nimic.

– Nu din lipsă de intenţie, glumi el.

Lacey se simţi în inferioritate. Îi dispăruse totala siguranţă şi se simţea timidă ca o şcoliriţă. Ce se întâmplase cu toată maturitatea ei, siguranţa cu care stăpânea orice fel de situaţie? Ce putere avea Cole s-o reducă la o masă de nervi tremurând?

Îşi puse uşor mâinile pe umerii ei şi o întoarse cu faţa spre el. Ea îi privi gulerul; nasturii de la gât erau deschişi şi-i lăsau pieptul la vedere,

care o făcu să devină la fel de lipsită de curaj ca și privirea-i albastră.

El îi ridică bărbia cu vârful degetului.

– Știam că ai să fii o tentație, din prima noapte când am făcut înțelegerea, dar am crezut că voi stăpâni situația. Făcu o pauză, încruntându-se. Eram obosit și iritat, noaptea trecută și ne-am certat din cauza lui Bowman.

– Cole, te rog, îl întrerupse Lacey cu delicatețe. Nu vreau să disec toate evenimentele și emoțiile din noaptea trecută. Dacă le discutăm la lumina zilei asta nu schimbă nimic. Nu-mi face asta.

– Să nu-ți fac asta? râse el nervos. Dar ce-mi faci tu mie?

Părând că acționează după dorințe proprii, mâinile lui începură să-i mângâie umerii și brațele, cu mișcări circulare, de care Cole se pare că habar n-avea, ceea ce-i produse lui Lacey o senzație care știa cât este de periculoasă. Îi era imposibil însă să-l oprească.

– Știi ce am simțit când ai plecat în trombă ieri cu mașina? Își înfipse degetele în carnea ei. Știi cum este să mă culc în fiecare seară și să mi te imaginez în camera alăturată, îmbrăcată în pijamalele tale mici și drăguțe?

Știa că era cât pe-aci să se lase pradă atracției lui.

– Atunci pleacă, mută-te! se răsti ea, ca să nu se lase condusă de simţuri pe calea tentaţiei.

– Şi ce griji îmi fac că eşti aici singură, la îndemâna vandalilor şi a hoţilor? argumentă Cole.

– Presupun că vrei să mă mut eu.

– Asta ar rezolva lucrurile.

– Chiar crezi?

– Nu ştiu. Cole se strâmbă şi o lăsă să se întoarcă. Trecându-şi degetele prin păr, rămase cu mâinile pe ceafă, frecându-şi gâtul.

– Bine, am să mă mut, declară Lacey, chiar dacă era convinsă că nu asta trebuia să facă. Se îndreptă spre uşa casei. Am să văd ce este de mâncare pentru cină.

– Nu! Cole se răsuci după ea. Ieşim să cinăm undeva.

Lacey ezită o clipă.

– Dacă vrei să te duci, n-ai decât. Eu am să-mi pregătesc ceva.

Refuzase invitaţia, găsind perspectiva de a ieşi cu el ca pe o întâlnire şi la fel de nepotrivită, ca să rămână cu el toată seara.

– La naiba, Lacey, mormăi Cole. Credeam că am fost destul de clar. N-am să te las să stai singură în casa asta toată seara. Este destul de rău că stai singură toată ziua.

– N-ai să mă laşi? îl înfruntă Lacey arogantă.

– Corect, n-am să te las, repetă Cole. Și dacă crezi că este un motiv de ceartă, n-ai decât, dar ori ieșim împreună, ori stăm aici, altă posibilitate nu este. Dacă ai fi înțelegătoare, ai fi de acord să ieși cu mine și deci să putem pleca din casa asta ca să mai întâlnim oameni. Ochii lor se întâlniră într-un duel de câteva minute.

– Cum ai hotărât?

Nu prea avea de ales și încuviință mormăind:

– Mă schimb în câteva minute.

– Bine, răspunse pe un ton încă răgușit. Mergem mai întâi să bem un cocktail înainte de masă.

Tensiunea dintre ei începu să mai dispară abia după ce părăsiră barul unde băuseră cocktailul și se îndreptară spre restaurant. Se așezară la o masă cu vederea spre ocean.

– Ai găsit ceva bun? întrebă Cole privind-o pe Lacey peste menu-ul lui.

– Încerc să mă hotărăsc între două feluri de crab, răspunse gânditoare, mușcându-și buza.

– Ia-le pe amândouă, îi oferi el o alternativă.

– Glumești? N-am să mă mai pot mișca. Va trebui să mă duci în brațe, glumi ea, refuzându-i propunerea.

– N-ar fi prima dată când te-am dus în brațe, îi reaminti el încet.

Felul în care-o privi o făcu să-i crească temperatura. Imediat, își îndreptă privirea spre menu-ul pe care-l ținea în mână. Apoi îl închise și-l puse pe masă.

– Am să iau crab rasol, decise ea, grăbită să schimbe subiectul.

Chelnerul apăru în stânga lui Cole.

– Crab rasol pentru amândoi, comandă el, și o listă de vinuri, vă rog.

După plecarea chelnerului urmă liniștea. Lacey se juca nervoasă cu mânerul furculiței, incapabilă să se gândească la un subiect de discuție. Cole îi acoperi mâna cu mâna lui.

– Am vrut doar să te necăjesc, spuse el ca o scuză, când ți-am reamintit de seara trecută.

– Știu, dar nu este un subiect de glumă.

Ridică privirea și se descoperi incapabilă să-și ia ochii din ochii lui. Inima începu să bată din nou agitat, simți că o ia cu cald și nu putu să-și retragă mâna din mâna lui.

– Ia te uită, ia te uită, se auzi o voce bărbătească în spatele lui Lacey. V-ați hotărât să ieșiți din culcușul dragostei.

Când ea încercă să-și retragă mâna, strânsoarea mâinii lui Cole se întări, refuzând s-o elibereze. Își îndreptă privirea spre posesorul vocii.

– Bună, Vic. O mască fără expresie îi acoperi figura.

În clipa în care bărbatul blond intră în raza vizuală a lui Lacey, ea își dăduse seama că era vorba de fratale Monicăi:

– Bună, Cole, salută acesta, apoi se întoarse spre Lacey și-i adresă un zâmbet cinic și distant. Ne întâlnim din nou, Lacey Andrews.

– Bună seara, domnule Hamilton, îi răspunse Lacey formal, displăcându-i atitudinea lui arogantă mai tare decât la prima lor întâlnire.

– Vic, o corectă el, zâmbindu-i larg, fără să-și sporească farmecul. Sora mea și-a ascuțit dinții împotriva ta toată săptămâna, se adresă el lui Cole. Cred că ar fi trebuit să te desparți de ea mai cu blândețe.

– M-am despărțit de ea cu blândețe de doi ani, replică Cole sec. Ar cam fi timpul să realizeze.

– Cred că a început să se convingă că tu vei fi șeful în orice căsătorie, comentă Vic, absent. Monica a fost totdeauna foarte îngăduitoare, capabilă să te ierte pentru micile diversiuni – prietenele tale de pernă. Privi fix spre Lacey, care era pe jumătate încurcată, pe jumătate furioasă.

– Asta a spus Monica? întrebă Cole sec și strâmbându-se.

– Mi-a sugerat să-ţi transmit mesajul dacă te întâlnesc, admise Vic moale.

– Deci l-ai transmis, constată Cole indiferent.

– Acum ai vrea s-o şterg şi să te las în pace, nu-i aşa? ridică Vic din umeri. Bine, distracţie plăcută.

Când fu destul de departe ca să nu-i audă, Lacey izbucni idignată:

– De ce nu l-ai pus la punct? El nu este Monica.

– Să-l pun la punct pentru că a sugerat despre tine că ai fi prietena mea de pernă? întrebă Cole cu o sprânceană ridicată. Ai fi vrut să neg că am dormit împreună?

– Ştii că a fost perfect nevinovat, protestă Lacey.

Lăsându-i mâna, se rezemă de spătarul scaunului, studiind-o gânditor, cu puţină răceală.

– Eşti foarte grăbită să negi relaţia dintre noi de când a apărut Vic prin preajmă. Îţi place Vic?

– Bineînţeles că nu! neagă Lacey cu vigoare.

– Familia Hamilton este foarte bogată şi, după standardele umane, Vic ar putea fi categorisit ca un bărbat frumos. Este socotit a fi o partidă.

– Sunt sigură că acelaşi lucru se poate spune despre Monica.

– Se poate, fu el de acord. Dar acum nu vorbim despre Monica.

– Eu nu vorbesc despre Vic, dar poate ar fi trebuit să-i urmezi sfatul şi să-i ceri iertare Monicăi. Atunci veţi putea fi din nou împreună.

– Îţi place să generezi certuri, nu-i aşa, Lacey?

– Nu eu le generez. Tu o faci.

– Hai să lăsăm baltă subiectul ăsta, sugeră el imediat.

– Cu plăcere, acceptă Lacey.

Chelnerul apăru cu cina, suplinind nevoia imediată de conversaţie care să umple tăcerea. Cu mâncarea bună şi cu un pahar de vin, liniştea se reduse la un nivel amical.

– La ce stadiu este proiectul? întrebă Lacey manevrând tacâmurile.

– Bun. Nu ţi-a spus Bowman că se lucrează intens pentru recuperarea timpului pierdut? întrebă Cole nepăsător.

– Nu. N-a spus nimic, răspunse Lacey scoţând crabul din carcasă.

– Timpul pierdut a fost aproape total recuperat, comentă el degajat.

– Mike nu este delăsător. Consideră că trebuie să facă totul cât se poate de bine. Nu caută niciodată să găsească scuze pentru nici o problemă. Încearcă s-o rezolve, de aceea mi

s-a părut nedrept când l-ai acuzat de întârzierea proiectului tău.

Cole ignoră ultima parte a remarcii ei.

– Bowman mi-a spus că ați discutat despre proiect, deci am presupus că ești la curent cu evoluția lui. Ce-ați discutat, sau intru pe teren interzis cu întrebarea asta? O privi amuzat.

Lacey ezită, cu cuțitul înfipt la jumătatea feliei pe care începuse s-o taie din crab. Nu avea nici un motiv să nu răspundă la întrebare.

– Am discutat despre fata care mă înlocuiește pe perioada vacanței mele, explică ea. Donna este o secretară excelentă, dar personalitatea ei poate fi foarte enervantă.

– Am vorbit cu ea de vreo două ori, încuviință Cole fără să mai adauge ceva.

– Deci înțelegi prin ce-a trecut Mike săptămâna trecută? Un zâmbet îi apăru în colțurile gurii.

– Înțeleg, dar asta nu explică cum a ajuns să te scoată peste balustradă.

– O, asta era, nu se putu Lacey abține să comenteze și să zâmbească. Eu l-am necăjit. I-am spus că-mi dau demisia ca să mă înlocuiască Donna și el a zis că mă omoară dacă o fac.

– Te-ai gândit să pleci?

Ea rămase cu furculița în aer.

– Nu, îmi place munca mea.

– Și când ai să te măriți? Ai să continui să lucrezi? Cole puse întrebarea în timp ce-și tăia crabul, fără să ridice privirea spre ea.

Era dificil să dea un răspuns la obiect. Dacă a fi întrebat-o oricine altcineva, ar fi râs, dar în clipa asta era cam îndrăgostită de Cole. Căsătoria devenise un subiect care-i dădea fiori pe șira spinării.

– Mai mult ca sigur că-mi voi păstra serviciul după ce mă voi mărita, răspunse ea fără să-l privească.

– Nu te-ar deranja?

– Nu, așa cum am spus, îmi place munca mea și nu mă gândesc o clipă s-o las. Îmi place să am o activitate constructivă și să schimb lucrurile. Răspunsul ei fu sincer și fără ezitare.

– Și dacă soțul tău nu va fi de acord să lucrezi? Dacă va vrea să stai acasă? Cole ridică paharul de vin, privind-o peste marginea lui.

– Probabil vom avea o discuție. Și tu te numeri printre bărbații de modă veche care nu sunt de acord ca nevestele să muncească? întrebă Lacey, curioasă.

– Nu mă deranjează dacă nevestele celorlalți bărbați lucrează, dar nu sunt sigur cum aș reacționa dacă ar fi vorba de soția mea, zâmbi

Cole. Zâmbetul lui avea un efect devastator asupra simţurilor lui Lacey. Când vom avea copii, presupun că aş insista să stea cu ei, mai ales cât vor fi mici.

– Când copiii ar fi mici, aş vrea să fiu cu ei acasă, fu Lacey de acord.

– Te supără că am găsit altceva cu care să fim amândoi de acord, în afară de faptul că împărţim aceeaşi casă? declară Cole glumeţ, aruncându-i o privire albastră. Remarcabil, spuse el tărăgănat şi Lacey râse.

Neînţelegerea lor cu privire la Vic şi Monica Hamilton era deja uitată. Păreau să găsească o infinitate de subiecte de discuţie, fără să ajungă la controverse.

*

* *

Părea că ajunseseră prea devreme acasă. Adevărul era că terminaseră cafeaua şi desertul aproape de zece.

Lacey coborî din maşină, cu părere de rău că seara se terminase, scoţând automat cheile din poşetă, ca să deschidă uşa de acces din garaj. Amândoi ajunseră la uşă în acelaşi timp şi se ciocniră.

– Lasă-mă pe mine, se oferi Cole înclinând glumeţ capul.

– Te rog, fu ea de acord, punând cheia la loc în poşetă.

În holul de la intrare, el se opri să încuie uşa în urma lor în timp ce ea începu să urce scările. Îi părea rău că seara se terminase atât de repede.

– Să... începu ea.

– Să facem un pact, o întrerupse Cole, pe o treaptă în urma ei. Nu te oferi să faci cafea şi eu nu-ţi propun să te uiţi la gravurile mele.

– Bine, acceptă Lacey fără ezitare. Ştia exact de ce-i spusese asta. Ajunseseră din nou în casă, în izolarea ei care invita la intimitatea pe care amândoi încercau s-o ocolească.

O apucă de cot, într-o atingere impersonală, şi o conduse prin living spre holul care ducea la dormitoare. Când intrară în hol, Lacey vru să protesteze că nu-i era somn, dar ştia că nu este deloc înţelept şi tăcu.

Când ajunseră în faţa uşii dormitorului ei, se opriră, iar Lacey se întoarse ezitând spre el. Apăru între ei o stare de tensiune.

– Ştii că este pentru prima dată când conduc o fată până la uşa dormitorului ei să-i spun noapte bună? glumi Cole.

– Şi mie mi se întâmplă prima dată, încercă Lacey să răspundă la fel, dar vocea ei păru obosită şi nervoasă din cauza apropierii lui.

Cole îi mângâie obrazul cu palma.

– Ar fi mai bine să te culci imediat; după ultimele două zile, ai nevoie de odihnă.

Ceva în felul cum îi vorbise, o făcu să întrebe:

– Şi tu? N-ai de gând să te duci acum la culcare?

– Nu. M-am gândit să mă plimb pe plajă mai înainte.

– Dar... Lacey vru să spună că şi ea vroia să meargă, dar el îi puse un deget pe buze făcând-o să tacă.

– Nu, refuză el hotărât, privindu-i gura. Ştiu ce fac, Lacey.

Lacey încuviinţă văzându-i privirea întunecată.

– Nu fi aşa de resemnată, nu-ţi stă bine, mormăi Cole.

– Eu... începu Lacey să se apere.

– Taci, o întrerupse el cu o voce joasă.

Sărutul apăsat aprinse în ea un foc care o cuprinse din cap până-n picioare, iar braţele lui o striviră la pieptul lui. Căldura trupului lui se adăugă la focul care ardea deja. Masculinitatea lui pătimaşă era aproape tangibilă şi devenea irezistibilă.

Buzele ei se desfăcură sub presiunea gurii lui, făcând sărutul să devină o experienţă zdrobitoare. Se simţea încordată, muşchii lui încordaţi încercau să menţină controlul, în timp

ce el îl pierduse. Realizase de mult că în braţele lui Cole îşi pierdea orice inhibiţie, iar atingerea lui devenea de două ori mai periculoasă.

Brusc, el întrerupse sărutul, ridicându-şi capul. Un muşchi îi zvâcni convulsiv pe maxilar în timp ce-o privea. Respiră adânc şi se întoarse.

– Noapte bună, Lacey spuse el ca un ordin.

O clipă, Lacey fu incapabilă să vorbească.

– Noapte bună, răspunse până la urmă, dar el era deja în living şi nu se întoarse când ea vorbi.

Nu intră în dormitor până când nu auzi deschizându-se şi inchizându-se uşa de la balcon. Era emoţionată şi stăpânită de sentimente contradictorii. Ştia că nu va putea dormi şi se duse la fereastră privind luna care arginta cu lumina-i palidă nisipul.

În câteva clipe, îl văzu pe Cole îndreptându-se spre ţărm. Era cu mâinile înfundate în buzunare şi cu privirea fixată în pământ. Lacey privi în urma lui până când dispăru din vedere înghiţit de întunericul nopţii.

Se îmbrăcă în pijama şi se urcă în pat. Nu se aştepta să închidă ochii cu deşteptătorul lângă ea care ticăia fiecare secundă. Era aproape miezul nopţii când îl auzi pe Cole întorcându-se.

Calmul ei dispăru când îl auzi intrând în hol și oprindu-se în fața ușii ei. Apoi văzu clanța ușii mișcându-se și închise ochii, prefăcându-se că doarme.

Deschizând ușa, Cole nu încercă să intre în cameră, dar se uită la ea câteva minute înainte de a închide ușa. Ea-l auzi intrând în camera lui. Bătăile inimii ei deveniseră aproape dureroase când se întoarse în pat și încercă să adoarmă.

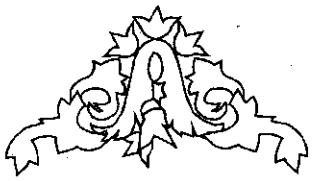

CAPITOLUL VIII

Dimineața următoare, Lacey se trezi devreme ca de obicei. Rămase întinsă pe pat câteva minute, atentă la zgomotele din camera lui Cole.

Până la urmă coborî din pat, realizând că mai devreme sau mai târziu tot trebuia să se scoale, mai ales că nu mai putea dormi. Își puse capotul și ieși în hol.

În acel moment, Cole ieși din camera lui fluierând o melodie, îmbrăcat în slipul de baie. Zâmbi când o văzu.

– Bună dimineața, o întâmpină el bine dispus.

– Trebuie că te-ai sculat de mult, observă Lacey cu vocea încă răgușită de somn.

– Da. De unde știi? Te-am trezit? întrebă, așteptând-o.

– Nu, nu m-ai trezit. Am glumit, pentru că de obicei ești morocănos când te scoli.

El întinse mâna și-i ciufuli părul.

– Nu prea ești strălucitoare când te trezești, glumi el.

– Nu face asta, protestă ea încercând să-și aranjeze părul cu mâna.

– Vezi ce-am vrut să spun? îi făcu el cu ochiul privind-o apoi, cu o lumină amuzată în ochii albaștri.

– N-am susținut niciodată că sunt strălucitoare, se răsti ea. Faci cafea?

– Încă nu. Eram pe cale să mă duc să fac o baie în ocean înainte de micul dejun, sperând că ai să te trezești și ai să-l pregătești tu până vin, spuse cinstit, privind-o amuzat.

– Ai fi putut să-l pregătești, să fie gata când mă scol eu, comentă ea la rândul ei.

– Aș fi putut, încuviință el. Vii și tu să înotăm împreună? Te aștept.

– Nu, mulțumesc, refuză Lacey fără să-l privească, fiind prea tulburată pentru simțurile ei.

– Bine, ridică el din umeri și se îndreptă spre ușa de la balcon. Ne vedem mai târziu.

Păru să ia cu el și lumina dimineții când dispăru. Lacey puse de cafea și conectă filtrul. Își luă sucul de portocale pe balcon, cu privirea ațintită spre valuri în căutarea lui Cole. Era un bun înotător, așa cum bănuise. Îl privi

îndelung până să-și dea seama că nu era îmbrăcată.

Făcu un duș și se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurți și cu o bluză albă. Cafeaua era gata când se întoarse în bucătărie. Își turnă o ceașcă și se întoarse pe balcon cu privirea atrasă de plajă ca un magnet.

Îi atraseră atenția două siluete. Una era a lui Cole ieșind din ocean, ridicând mâna să salute o altă siluetă. Era a femeii cu pălărie de soare cu care Lacey vorbise cu o zi în urmă.

Păli ușor când îl văzu pe Cole oprindu-se să vorbească cu femeia care căuta scoici pe plajă. Trupul lui bronzat strălucea ca bronzul din cauza apei de pe piele.

Lacey nu avea nici o idee despre ce vorbeau cei doi, dar Cole asculta cu evidentă atenție. Cole ridică ochii spre casă și o văzu pe balcon. Lacey se înfioră înțelegând ce vorbeau. Femeia doar nu-i va spune că bănuia că ea și Cole trăiau împreună. Cu siguranță n-ar îndrăzni.

Curând, Cole își luă rămas bun de la femeie, îndreptându-se spre scările balconului. Lacey fusese tentată să se retragă în casă, dar se forță să rămână și să reacționeze calm la întoarcerea lui.

– A fost bună baia? îl întrebă.

– Minunată. Părul îi strălucea în lumina soarelui în timp ce urca scările repede și fără efort. A, cafeaua este făcută, oftă el, văzând ceașca din mâna lui Lacey.

– Îți aduc o ceașcă, se oferi ea repede, găsind scuza ca să plece.

– Pot să aștept. Veni lângă ea la balustradă, rezemându-se cu amândouă mâinile de ea și privind în liniște spre ocean.

Pe neașteptate, o privi, de data asta pătrunzător, cu o lucire poznașă în ochi. Era o statuie de bronz trezită la viață, iar ea respira greu.

– Tocmai am avut o discuție neașteptată cu femeia de pe plajă, spuse Cole. Doamna Carlyle locuiește la câteva case de aici. O cunoști?

Ceva din intonația vocii lui o făcu să creadă că deja știa răspunsul, probabil recunoscuse femeia de ieri.

– Am vorbit cu ea câteva minute, recunoscu ea, nu-i știam numele... Știa însă că se înroșise. Sorbi repede din cafea, prefăcându-se că era fierbinte. Adună scoici cu care face diferite lucruri, podoabe și altele.

– Așa mi-a spus și mie – că face altele, zise Cole, dar intensul amuzament din privirea lui nu scăzu. Sunt curios ce i-ai spus tu.

– Eu? Lacey deveni nervoasă.

– Ești conștientă că această doamnă Carlyle are impresia că noi trăim împreună în sensul imoral al frazei? murmură el.

– M-am temut că așa gândește, admise Lacey după o clipă de ezitare.

– Ce i-ai spus? o întepă el cu vorba, zâmbind în colțurile gurii.

– Ea a presupus că suntem căsătoriți și eu i-am răspuns automat că tu nu ești soțul meu. A tras singură concluzia din asta, explică ea.

– Și nu i-ai corectat presupunerea?

– Ar fi trebuit să-i explic multe iar ea era o străină. Ridică din umeri și apucă ceașca cu ambele mâini. Ce ți-a spus?

– Am picat cam pe sfârșitul povestirii. Zâmbea făcând gropițe lângă colțurile gurii, amuzat de încurcătura în care era Lacey.

– O, asta fu tot ce putu ea spune, privind fix în ceașca de cafea pe jumătate goală.

Cole apucă ceașca din mâinile ei și o puse pe marginea mesei. Înainte să poată protesta împotriva acțiunii lui, el își încolăci mâinile în jurul ei. Ea își presă mâinile pe pieptul lui, degetele ei venind în contact cu norul de păr umed.

– A încercat să mă convingă că dacă am cât de puțin respect pentru tine, trebuie să fac din tine o femeie cinstită. Îi zâmbi, îmbrățișa-

rea lui creându-i o senzație de căldură puternică. Și eu care încă n-am aflat cât de necinstită poți fi.

– Cole, te rog! Simțea un nod în gât și abia putea vorbi.

El își aplecă fața și-și frecă gura de maxilarul ei. Picăturile de apă sclipeau pe trupul lui asaltându-i simțurile deja răvășite de atingerea lui. Îi atinse pielea sensibilă a gâtului, răsuflarea lui dansând caldă peste pielea ei.

– Să fac o femeie cinstită din tine, Lacey? șopti el în glumă.

Ea încercă să se elibereze și-l împinse.

– Cole, nu fi ridicol! Ea nu putea glumi cu lucruri cum era căsătoria.

El nu-i dădu atenție și nu încercă s-o captureze din nou, privind cum ea se îndepărtează de vecinătatea lui tulburătoare. De data asta, în spatele amuzamentului din privirea lui, părea în alertă.

– Poate ar fi mai bine să fac din tine mai întâi o femeie necinstită, spuse din nou pe același ton de glumă.

Lacey era cu mintea limpede dar incapabilă să răspundă.

– Poate ar fi mai bine să bei puțină cafea și să devii serios. Cred că ori ai înotat mai mult, ori ai stat prea mult în soare.

– Nu vreau cafea acum. Tonul răspunsului lui lăsa să se înţeleagă că vroia altceva.

Vibraţiile aerului păreau să-şi mărească voltajul. Lacey păli, nefiind sigură cât va putea tolera această atmosferă încărcată electric până să se supună forţei ei. Tresări când Cole se mişcă pe neaşteptate.

– Pregătesc ceva de mâncare, se oferi ea, în nevoia de a spune ceva. Tremura incontrolabil în urma şocului, dar Cole nu era de faţă să-i vadă reacţia.

Şunca sfârâia în tigaie când el veni în bucătărie, îmbrăcat în pantaloni kaki şi o bluză cu mânecă scurtă tricotată. Tricotajul îi accentua umerii laţi şi musculatura torsului. Mirosul de săpun se amesteca cu cel al loţiunii de după ras. Îşi luă singur cafea şi se aşeză la tejghea. Era plin de vitalitate şi o subjuga prin forţa prezenţei lui. Ea începu să întoarcă bucăţelele de şuncă, conştientă că privirea lui era aţintită asupra ei.

– Chiar trebuie să te zgâieşti la mine? întrebă ea agasată, fără să scape din ochi şunca din tigaie. Mă faci să mă simt de parcă mi-ar fi crescut dintr-odată coarne.

– Scuze, răspunse Cole sorbind din cafea. Ai vreun program pentru astăzi?

– Program? repetă ea ca un ecou.

– Da. Deveni dintr-odată amuzat de privirea pe care i-o aruncase Lacey. Îl aștepți pe Bowman sau pe altcineva?

– Nu, mi-a spus că nu va veni. Adăugă puțin unt în tigaia pentru ouă, întorcându-se spre foc.

Grăsimea de la șuncă îi sări pe dosul mâinii și ea țipă și sări înapoi de lângă aragaz. Cole o apucă imediat de braț și o târî spre chiuvetă. Dând drumul la apa rece, îi puse mâna sub jetul de apă.

– Ține-o aici, îi ordonă el.

– O să se ardă șunca, protestă Lacey

– Mă voi ocupa eu de ea. Tu lasă apa să curgă peste arsura aceea, îi ordonă el și se îndreptă spre tigaie să salveze șunca. Lacey făcu cum i se spusese, iar durerea scăzu pe măsură ce trecea timpul.

– Cum te simți? întrebă când opri apa.

– Bine. Se vedea abia o pată înroșită pe locul unde căzuse grăsimea.

– N-ai de gând să afli de ce te-am întrebat dacă ai vreun program azi? Sparse un nou peste untul topit din cea de-a doua tigaie.

– De ce? întrebă nesigur.

– M-am gândit că dacă nu ai alt program, să mergem cu mașina la Eastern Shore astăzi. Mai puse un nou în tigaie. Cum îți plac ouăle?

– Moi, răspunse Lacey mai întâi la ultima întrebare. Era cel mai uşor.

– Şi ce zici de plecarea la Eastern Shore?

– Pare o idee bună, încuviinţă ea.

– Bine, încuviinţă şi el. Ai pus deja pâine în prăjitor?

– Încă nu, şi Lacey apucă pâinea.

O oră mai târziu terminaseră micul dejun şi vasele erau spălate, iar ei erau în drum spre Eastern Shore. Traversând cele şaptesprezece mile ale podului de la Chesapeake Bay, Lacey văzu o navă a marinei la ceva distanţă în Atlantic, în partea dreaptă...

Dar Lacey nu se uita la navele de război şi comerciale din stânga ei care se vedeau mai bine în apele din golf. Devenise mai conştientă de prezenţa lui Cole, dacă asta era posibil.

Fără să se uite la el, era conştientă de prezenţa lui, de la felul în care părul scurt şi ondulat îi cădea peste guler, până la mâinile puternice şi bronzate de pe volan. Părea că-l urmăreşte cu un sistem radar.

– Vrei să vezi ceva în mod special când ajungem acolo? întrebă el, mutându-şi o clipă privirea de pe şosea la ea.

– Nu, scuturâ Lacey din cap, incapabilă să se gândească la un singur loc pe care ar fi vrut să-l vadă.

– Hai să mergem la Chincoteague, propuse el.

Se apropiau de insula din golf unde podul cobora sub apă ca să devină tunel pentru a lăsa liber canalul de navigație.

– Sunt aproape o sută de mile, nu-i așa? tremură ea, întorcându-se să-i studieze profilul puternic.

– Aproape, încuviință el iute. Tunelul întunecat îi înghiți, urmând o bandă de lumină de deasupra.

Ea se uită la ceas.

– Îți dai seama cât de târziu va fi când ne vom întoarce? Mâine trebuie să fii la serviciu. Va trebui să te culci devreme.

Cole zâmbi, dar nu-și luă ochii de la drumul din fața lor.

– Hai să ocolim subiectele dormit și paturi, Lacey, și să ne bucurăm de zi, propuse el.

Întinzându-și gâtul în față, privi înainte la lumina zilei care începea la ieșirea din tunel. Era furioasă de comentariul lui aluziv.

El întinse mâna și-i prinse ceafa. Simți cu degetele mușchii încordați și-i masă ușor.

– Calmează-te, Lacey, o sfătui el, și nu te mai agăța așa de ușă. N-am să te mușc.

– Nu? răspunse ea, deja atinsă de vârful săgeții lui Cupidon.

– Promit, zâmbi el, fără muşcături.

– Nici măcar ciupituri întâmplătoare.

Privirea îi alunecă pe curba gâtului ei, iar atingerea privirii lui avu acelaşi efect ca o mângâiere. El îşi retrase mâna şi o puse înapoi pe volan.

Lacey simţi o undă de regret, pentru că era foarte plăcut. Se mulţumi să încuviinţeze cu un zâmbet propunerea lui.

Farul de la Cape Charles îşi profilă silueta pe cer, semnalând uscatul. Curând, podul ajunse la sfârşit şi limba de pământ care apăru era Virginia's Eastern Shore.

Autostrada modernă se întindea în peninsulă. Lacey îşi aruncă ochii spre coastele bătute de vânturi ale Atlanticului şi spre plajele insulelor.

Era imposibil să rămâi nepăsător multă vreme la farmecul panoramei. Frumuseţea o atrăgea în vraja ei, minutele alunecând la fel de repede ca milele.

Când se apropiară de Maryland, Cole ieşi de pe autostradă, traversând podul spre insula Chincoteague. Trecură prin oraşul cu acelaşi nume şi traversară un al doilea pod, spre insula Assateague.

Declarată Parc Naţional, insula era refugiul poneilor sălbatici. Credea că sunt descendenţi

din caii aduși de galioanele spaniole cu mai bine de o sută de ani în urmă.

Alergau liberi pe insulă, așa cum o făcuseră predecesorii lor. De-a lungul anilor degeneraseră la dimensiunea poneilor.

Pentru păstrarea hergheliei la nivelul pe care insula îl putea hrăni, erau adunați din împrejurimi, iar excedentul era scos la licitație.

Între insulele Assateague și Chincoteague era un pod, dar tradiția cerea ca poneii să înoate această mică distanță între insule. În fiecare an, în luna iulie, evenimentul atrăgea mii de turiști care să participe la licitație.

Cole și Lacey întâlniră o herghelie de ponei și se opriră să-i privească. Armăsarul conducător îi privi îngrijorat, iar ei avură grijă să nu-i sperie. De la acea distanță le tolera prezența, lăsându-i pe Lacey și Cole să privească lupta a doi noateni.

Apropierea unui al doilea grup era mai mult decât putea armăsarul îngădui invadarea teritoriului său. Cu capul aplecat spre pământ, începu să-și împingă iepele mai departe, mușcându-le pe cele care nu se grăbeau să i se supună.

– Sunt frumoși, oftă Lacey când se îndepărtă și ultimul ponei.

– Îți pare bine că ai venit? întrebă Cole.

– Bineînțeles, răspunse ea firesc, deși cu privirea încă uimită.

– Și mie, încuviință el, și-și privi ceasul. Nu cred că mai puteam vedea ceva în după-amiaza asta. Nu știu ce zice stomacul tău, dar al meu zice că a trecut mult de la micul dejun. Hai să ne întoarcem la Chincoteague și să găsim un loc unde să cinăm înainte de a ne întoarce.

Soarele asfințea când porniră înapoi spre Virginia Beach. Lumina aurea după-amiaza liniștită. Pe drumul de întoarcere, Lacey închise ochii și uită să-i mai deschidă. Următorul lucru de care fu conștientă era o mână care o zgâlțâia ușor ca s-o trezească.

– Suntem acasă, Căpșună, auzi prin somn vocea joasă a lui Cole.

Deschise ochii somnoroasă și-i zări silueta în fața portierei deschise. Îi zâmbi, fără să știe că arăta de parcă visa.

– Deja? murmură ea.

– Da, deja, glumi el scurt, scoțând-o din mașină mai mult cu forța decât galant.

Fără să fie complet trează, se sprijini de el, lăsându-se dusă spre intrarea din casă. El o susținea de talie în timp ce urcau scările spre salon.

– Cred că ar fi mai bine să pun de cafea, murmură Lacey, încercând să-și țină ochii deschiși.

– Pentru mine nu-i nevoie să te deranjezi. Cole se îndepărtă de ea spre canapea, aplecându-se să-şi ia o revistă.

– Ce faci? se încruntă Lacey.

– Mai am ceva de lucru, răspunse scoţând un dosar şi carnetul de notiţe.

Câteva secunde, Lacey rămase tăcută. Rămase în mijlocul camerei nehotărâtă, apoi se îndreptă spre balcon. Rezemându-se de balustradă, avu sentimentul că este părăsită. Cerul era plin de stele şi părea că nu are sfârşit, ca senzaţia de gol pe care o avea ea în suflet.

Tremurând, intră din nou în casă.

– Este rece afară, comentă ea, dar temperatura din interior părea cu câteva grade mai scăzută decât afară, judecând după indiferenţa cu care o trata Cole.

– Chiar trebuie să lucrezi? insistă Lacey, iritată.

O privire albastră şi tăioasă se ridică spre ea.

– Se întâmplă că eu nu sunt în vacanţă, Lacey, îi aminti el.

– Îmi doresc să nu fi fost nici eu, declară Lacey, regretând clipa în care-l cunoscuse.

El îşi plecă ochii în hârtiile sale, mormăind:

– Şi eu la fel. Atunci n-ai fi fost aici. Ai fi fost în apartamentul tău, unde-ţi este locul.

– Asta vrei, nu-i așa? Să mă mut, spuse ea cu năduf, simțind o ghearã care-i apucase inima.

Din nou privirea rece a ochilor lui o atacă direct.

– Credeam că ai clarificat de mult ce-am vrut, Lacey.

Ea păli ușor.

– Am avut impresia că te-ai răzgândit, îi răspunse.

În privirea lui apăru un licăr batjocoritor.

– Pentru că am vrut să fac dragoste cu tine? Pentru numele lui Dumnezeu, Lacey, ești o femeie atrăgătoare, inteligentă și înțelegătoare și ai o natură pasionată. Orice bărbat în situația mea, ar vrea să facă dragoste cu tine, dacă i s-ar da ocazia.

– Înțeleg, murmură Lacey, rapid.

Dacă l-ar fi întrebat dacă are sentimente serioase sau nu față de ea, n-ar fi obținut un răspuns mai explicit. Încercările pe care le făcuse fuseseră strict doar încercări.

Era disponibilă și fusese disponibilă. Trebuia să se bucure că nu fusese un tip fără scrupule care să fi profitat de vulnerabilitatea ei. Durerea ei interioară însă, era prea mare.

– Acum, dacă-mi dai voie, am să continui să lucrez. Cole își răsfoi hârtiile, aplecându-se din nou asupra lor. Fusese concediată.

– Continuă, orice-ar fi, spuse Lacey sarcastic. Nu mă lăsa să te deranjez sub nici un motiv, adăugă iute.

– Mă deranjezi şi numai stând aici, spuse el pe nerăsuflate, dar nu-şi ridică privirea din hârtii.

Ea avu impresia că el nu vroia să audă comentariul, dar asta n-o consola în nici un fel. Vroia să-l deranjeze, nu atât fizic cât emoţional.

Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă ţeapănă spre dormitor şi închise uşa. Îi jucau lacrimile în ochi, dar nu plânse. În schimb, se duse la dulap şi-şi puse pijamaua.

Întinsă pe pat, privea în tavan. Uşa era închisă, dar pe sub ea se strecura lumina din hol. Din living se auzea foşnet de hârtii.

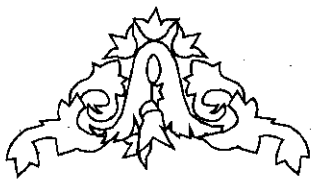

CAPITOLUL IX

În următoarele trei zile, nu se schimbă nimic în comportarea lor, dar subtil se alterase ceva. Deșteptătorul lui Cole continua s-o scoale pe Lacey dimineața, în timp ce el dormea în zgomotul suneriei.

Continuau să-și bea sucul de portocale și cafeaua împreună, vorbind în aparență prietenește. Amândoi făceau eforturi să mențină atmosfera de cu o săptămână în urmă.

Ca și înainte, Cole se întorcea târziu seara, mânca în oraș, și-și petrecea restul timpului scufundat în dosare. Nu se mai întâlneau, nu mai era nici o șansă de contact, pentru că nici unul din ei nu lăsa vreo șansă.

Pentru Lacey, era ca o numărătoare inversă. Mai avea de petrecut cinci nopți până când verișoara ei Margo avea să se întoarcă, apoi au rămas patru nopți, apoi trei. Acum era joi și numărul coborâse la doi.

Agonia de a fi lângă el era aproape de sfârşit, dar se temea de ceea ce avea să urmeze. Îi era aproape imposibil să creadă că doar într-o săptămână, un bărbat putea să-i sucească minţile şi să-i schimbe viaţa în măsura în care-o făcuse Cole.

– Proasto, impulsivo şi nebuno! se certă ea singură, când coborî din maşină. Nu ţi-a cerut să te îndrăgosteşti de el, este doar vina ta.

– Vorbeai singură, Lacey? Este semn rău, o tachină Mike, venind din spatele ei. Ce tot bombăni acolo?

– Nu este nimic în mod special, aveam în general ceva de zis la adresa lumii.

– Am pierdut noţiunea timpului şi azi este cumya luni, iar tu vii la serviciu? Privi spre clădirea în care erau birourile companiei de construcţii la care lucrau amândoi.

– N-ai pierdut noţiunea timpului, îl asigură Lacey, zâmbindu-i.

– Atâta tot că n-ai putut să stai departe prea mult de locul acesta, nu-i aşa? râse Mike.

– Cam aşa ceva, fu Lacey de acord.

– Lăsând gluma la o parte, ce faci aici? Ar fi trebuit să fii la soare cât mai ai ocazia. Privirea lui începu s-o inspecteze îndeaproape, observând că ea evită să-i privească direct şi că sub masca de nepăsare era încordată.

– Am fost pe acasă în dimineața asta, să-mi iau corespondența și să văd dacă totul este în regulă aici, explică Lacey, încercând să se poarte în așa fel încât el să nu-și dea seama că ea își ocolea propria companie. Pentru că tot eram pe aproape și era ora prânzului, m-am hotărât să mă opresc și s-o invit la masă pe Maryann.

– Mă tem că n-ai noroc, se strâmbă el. Maryann și-a luat mai devreme pauza de masă, ca să poată merge la dentist. Te-aș fi invitat eu la masă, dar tocmai mă întorc. Își privi ceasul. Am o întâlnire cu un arhitect în douăzeci de minute.

– Nu-i nimic, ridică Lacey din umeri, întorcându-se spre mașină. Merit să mănânc singură. Ar fi trebuit s-o sun pe Maryann în loc să vin direct. Nu vroia să mai prelungească conversația cu Mike. Ne vedem luni, dacă nu mai devreme, deci.

– Să nu întârzii, o avertiză Mike, în loc de bun-rămas.

Fără să se grăbească să ajungă la casa de pe plajă, Lacey conduse încet pe drumul de întoarcere. Când trecu pe lângă unul din hotelurile de renume, îl studie absentă. Răspunzând unui impuls, Lacey părăsi șoseaua și se îndreptă spre hotel.

– Haide, Lacey! dă-i înainte. Meriţi mai mult în vacanţa asta decât o inimă zdrobită şi amintiri.

Parcă maşina şi intră în hotel, fără a se mai gândi că va trebui să cheltuiască o mulţime de bani pentru o simplă masă. Era în vacanţă şi până la anul nu se mai întâlnea cu o alta. Stătu să se gândească bine dacă-şi va putea permite un cocktail înainte de masă. Gândul de a sta singură la o masă de două persoane ca să bea un pahar de vin i se păru deprimant şi se îndreptă spre restaurant.

– Lacey! se auzi o voce bărbătească, sunând între mirare şi întrebare. Nu mă înşeală ochii, tu eşti!

Oprindu-se, Lacey se întoarse să se uite la bărbatul blond din salon. Nici surpriza ei nu fu mică atunci când îl recunoscu pe fratele Monicăi, Vic Hamilton.

– Bună ziua, domnule Hamilton, salută ea cu răceală, sperând că el va recepţiona mesajul şi o va saluta la fel de scurt.

El îşi plesni limba reprobator.

– Vic, o corectă, luându-i amândouă mâinile în ale lui. Eşti la fel de frumoasă în rochia asta de plajă turcoaz cum erai în pijama de aceeaşi culoare.

Nu era nevoie să-i amintească circumstanțele în care se întâlniseră prima dată. Lacey își aminti foarte viu. Reuși să-și elibereze o mână, dar el i-o reținu pe cealaltă, în mâinile lui manichiurate.

– Mulțumesc, zâmbi ea cu falsă politețe.

– Ce faci aici? Își aplecă fața într-o parte, zâmbindu-i tendențios. Să nu-mi spui că te întâlnești cu Cole.

– Nu, nu mă întâlnesc cu el, răspunse foarte atentă să nu scape ceva. M-am oprit să iau masa.

– Singură? Vic Hamilton ridică o sprânceană, întrebător.

– Da, singură, răspunse Lacey hotărâtă.

– Nu te pot lăsa să faci asta, răspunse parcă încântat de răspunsul ei. Nu-i plăcut să iei masa singură. Vino, să bem ceva mai întâi.

– Nu, mulțumesc, refuză Lacey, încercând discret să-și elibereze mâna.

– Dacă-ți faci grijă că se va supăra Cole pentru că mâncăm împreună, nu este cazul, zise privind-o ca și când ar fi ascuns un secret. Apropo, de ce să ocupe doi oameni două mese când pot să stea împreună? Dacă vrei, vom proceda nemțește și-ți vei plăti masa.

Cum putea să-l facă să înțeleagă pe acest blond că ea nu era interesată? se întrebă Lacey

cu nerăbdare. Probabil nu-i spusese până acum nimeni „nu".

– Eu... dar râsul lui Cole venind de undeva din stânga o făcu să se răzgândească.

Râsul lui era ușor de recunoscut. Întorcându-se într-o parte, îi văzu silueta, îmbrăcată într-un costum de vară gri. Ca de obicei, îi tresări inima când îl văzu. Atât de bronzat, de viril și atrăgător, Cole părea să umple salonul cu prezența lui și simțurile lui Lacey reacționară.

Acest zâmbet plin de farmec viril era adresat cuiva. Rezistând magnetismului atracției lui, Lacey se forță să se uite la persoana de lângă el.

Ochii i se măriră la vederea blondei cu ochii verzi care-i atârna de braț. Monica Hamilton îl pierdea din ochi. Din tot ce făcea Monica, reieșea că era proprietatea ei, iar Cole, prin comportamentul său, nu nega.

– Nu știai că el va fi aici, nu-i așa? murmură Vic.

Lacey începu să tremure violent. Se sprijini inconștientă de mâna lui Vic, deși până atunci încercase să se debaraseze de ea.

– Nu. Răspunsul ei fu un sunet strangulat. N-am știut.

– Nici că va fi cu sora mea? continuă Vic.

Complet neatentă la satisfacția din vocea lui, Lacey simțea doar un cerc de fier care-i strângea pieptul. Durerea era atât de puternică încât crezu că va muri. Simțea că în orice clipă îi va plesni pieptul sub presiune.

– Nu! Din nou răspunsul ei se auzi ca un strigăt sugrumat.

Continuă să se sprijine de el, ca de singurul lucru solid din jur. El îi eliberă o mână și-i înconjură umerii cu brațul și o conduse spre salon. Simțea privirea ochilor albaștri îndreptată asupra ei, dar își îndreptă privirea în altă parte.

Zdrobită de durere, nu-și aminti cum ajunse în colțul întunecat al încăperii. Era abia conștientă doar de faptul că Vic o ajuta să se instaleze într-un separeu.

Vic pocni din degete ca să capete atenția chelneriței și făcu o comandă, dar Lacey abia auzea. El se așeză pe locul de lângă ea. Lacey tremura din cap până-n picioare, iar el îi acoperi mâinile tremurând, cu mâinile sale. Cineva se opri la separeu, apoi Vic îi duse un pahar la buze.

– Bea asta, comandă el, ținând paharul.

Lacey făcu cum i se spuse, înghițind din licoarea care-i ardea gâtul. Se simți o dată în plus trădată și părăsită, văzându-l pe Cole arătând atât de fericit împreună cu Monica.

– Cole nu ți-a spus că se întâlnește cu Monica, nu-i așa? o întrebă Vic.

Lacey, la sugestia lui că nu era prima dată când Cole și Monica se întâlneau, fu iar cuprinsă de durere. Ea îl privi în ochi, apoi își înclină capul, și-l scutură negativ.

– Nu, nu mi-a spus, admise Lacey.

– Nu te-ai întrebat unde mănâncă în fiecare seară? o dojeni Vic pentru orbirea ei.

– Nu, eu... Lacey își puse mâna la ochi. Nu i se întâmplase să spună niciodată răspicat că ea și Cole nu trăiau împreună în sensul intim... M-am gândit că se oprea undeva la un restaurant.

– Ultimele trei seri a cinat cu Monica la noi acasă, o informă Vic.

– Înțeleg, murmură Lacey.

Văzu că fusese o proastă că avusese vreo speranță în privința lui Cole. Mâna care-o ținea protector, o strânse în semn de avertizare cu o clipă înainte ca o siluetă înaltă să blocheze lumina. Lacey ghici că era Cole, înainte ca acesta să vorbească și deveni nervoasă.

– Ce faci aici, Lacey? spuse cu voce joasă abia stăpânită.

Lăsând mâna de la ochi, ea-l privi îndurerată. Figura lui era total lipsită de expresie, ea însă simți furia sub această mască.

Găsi puterea să-l înfrunte. Nu avea dreptul să-i ceară explicații pentru prezența ei în acest hotel.

– Ceea ce face mai toată lumea în acest loc, îi răspunse ea cu voce slabă. Beau un pahar înainte de masă.

– Da, lui Lacey i-a fost milă de mine că eram singur și a acceptat să mă însoțească, oferi Vic un răspuns pe care Lacey nu-l neagă.

Maxilarele lui Cole începură să se încleștеze în timp ce-o privea acuzator. Monica apăru lângă el, privind o clipă la Lacey, înainte de a-i zâmbi posesiv lui Cole.

– Iubitule, ne așteaptă masa, îi aminti ea răgușit.

Cole se uită în jos la ea. Ezită o fracțiune de secundă, apoi o privi din nou pe Lacey, cu o privire albastră metalică.

– Vii cu noi? întrebă el sufocat.

– Nu, refuză Lacey, coborându-și privirea îndurerată spre paharul de lichior de pe masă.

Vic ridică din umeri.

– Doamna a spus „nu", Cole, iar eu nu am nici un motiv s-o fac să se răzgândească.

– Masa noastră, insistă Monica.

Lacey văzu, fără să ridice ochii, plecarea bruscă a lui Cole din dreptul separeului. Rigiditatea și furia controlată se vedeau în felul cum

mergea cu Monica de braţ. Lacey simţi o durere ascuţită în inimă.

– Eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa? Întrebarea lui Vic era batjocoritoare.

Palidă şi tremurând, Lacey încuviinţă în tăcere. Situaţia părea de-a dreptul ireală.

– Biata de tine, zise Vic, dar păru s-o spună mai mult amuzat decât cu părere de rău. Te-ai gândit că poate vei avea vreo şansă în faţa Monicăi. Dacă m-ai fi întrebat, ţi-aş fi spus că până la urmă Cole va rămâne cu ea.

– Într-adevăr? Lacrimile îi apărură în gene şi ea le şterse cu vârful degetelor, refuzând să capituleze, dar lacrimile reapărură. Ea inspiră adânc, se smiorcăi puţin, dar reuşi să se controleze.

– Monica are prea mult atuuri de partea ei, zise Vic. Dealtfel, Cole este exact genul de bărbat de care are nevoie. Ar fi fost al ei de acum doi ani dacă nu s-ar fi purtat copilăreşte când el nu vroia să facă ceea ce vroia ea. Au fost când împreună, când despărţiţi. Tu l-ai întâlnit pe Cole într-o perioadă când erau despărţiţi.

– Da, probabil, încuviinţă Lacey, fără să fie dispusă să explice cum se întâlniseră.

– Ca să fiu cinstit, sunt total de acord cu căsătoria, continuă Vic. Cu un cumnat ca el, sunt

convins că tata mă va lăsa în pace. N-am deloc simțul afacerilor și nu vreau să am de a face cu operațiunile familiei. Își puse din nou brațul pe după umerii ei. La început Lacey nu protestă. Nu sunt croit pentru lumea afacerilor. Cole însă este. Mă pricep mult mai bine să consolez femeile frumoase ca tine, Lacey.

– Dacă vrei să mă consolezi pentru pierderea lui Cole, să știi, domnule Hamilton, că nu sunt interesată, declară ea, eliberându-se de sub brațul lui protector. Vrei să mă lași te rog să ies din acest separeu? Ceru ea scurt.

– Unde te duci? Părea uluit că fusese respins.

– Plec, acolo unde-mi sunt treburile, replică Lacey.

– Doar nu vorbești serios, replică Vic.

– Ba da. Deci dacă nu vrei să-ți fac vreo scenă, mișcă-te, te rog.

– O să-ți pară rău într-o zi pentru asta. Odată ce o fată m-a refuzat, înseamnă că a fost solicitată ultima oară, o amenință el.

– Nu, domnule Hamilton. N-U, nu, nu te vreau, repetă Lacey apăsând fiecare cuvânt.

Alb de furie, îi făcu loc să treacă.

– Nu ești altceva decât o biată secretară tâmpită, îi aruncă el. Nu știu de ce m-am deranjat pentru tine.

Cuvintele lui n-o atinseră. Când ieși afară, lumina soarelui îi amestecă lacrimile în gene, apoi acestea curseră pe obraji.

Ajunsă în mașină, conduse mai mult din instinct la casa de pe plajă. Conduse ultimele două mile înecată în lacrimi, încât cu greu mai putea vedea drumul.

Ajunsă acasă, urcă scările și se prăbuși pe primul scaun, înecându-se în valuri de disperare și milă de propria persoană.

Afară se auzi sforăitul supărat al unei mașini, apoi o frână bruscă în dreptul ușii de la garaj. Ușa trântită a mașinii făcu ecou în casă.

Al șaptelea simț o avertiză pe Lacey că era Cole. Își șterse repede lacrimile, își suflă nasul în timp ce el trântea toate ușile din cale, și venea urcând treptele două câte două.

Nu-și mai stăpânea furia care i se întipărise pe figură. Lacey însă nu se lăsă intimidată de furia lui. Fusese deja prea tare lovită, ca să se mai lase impresionată.

– Ai apărut puțin cam devreme, nu-i așa?

– Știi al naibii de bine de ce sunt aici, se auzi vocea lui ca un trăsnet. Stătea cu mâinile în șolduri, mușchii de pe maxilare tresărindu-i. Vreau să știu ce căutai la hotelul acela cu Hamilton.

Lacey își ridică bărbia sfidător, măcar că-i era gâtul sugrumat de durere.

– Nu te privește ce făceam în hotelul acela și cu cine!

Dacă avusese vreo îndoială în privința acestei situații, totul se năruise când îl văzuse cu Monica. Ea începu să se întoarcă ca să se îndepărteze de el când el o apucă de braț și o trase înapoi.

– Când întreb ceva, vreau să mi se răspundă, mârâi sălbatic. Ce făceai la hotel?

– Mă doare mâna, răspunse Lacey. Strânsoarea îi oprise circulația sângelui, mâna începând să-i zvâcnească.

– O să te doară și mai tare dacă n-o să-mi răspunzi cinstit, o amenință el continuând să-i strângă mâna.

– Poți să fii sigur că n-am știut că tu vei fi acolo, răspunse ea cu lacrimi în ochi.

– Dar ai aranjat să te întâlnești acolo cu Vic Hamilton, nu-i așa? o acuză Cole.

– Da, l-am întâlnit acolo. Asta vroiai să auzi? țipă Lacey.

Îi lăsă brusc mâna de parcă ar fi fost contaminată. Cu privirea plină încă de furie, se uită exasperat într-o parte. Își întoarse din nou ochii spre ea, disecând-o cu privirea.

– Știam că este doar o chestiune de timp până să-i pici în plasă lui Vic. Te credeam însă mai deșteaptă. Credeam că-ți vei da seama ce fustangiu este. Te-a atras însă prea tare combinația aspectului cu banii, nu-i așa? o întrebă fără să aștepte răspuns. De câte ori l-ai mai întâlnit până acum?

Lacey își frecă mâna pe care i-o strânsese ca într-o menghină. A doua zi avea să fie vânătă unde-și înfipsese el degetele în carnea ei.

– Nu este treaba ta. Eu nu te-am întrebat niciodată de câte ori te-ai întâlnit cu Monica.

– Monica nu are nici un amestec aici, deci n-o amesteca, șuieră Cole.

– Cu plăcere.

Lacey ieși din salon pe balcon. Se sprijini de balustradă și-și înfipse unghiile în suprafața lăcuită. O cuprinse durerea și începu să tremure.

Era revoltată împotriva ei pentru că-și lăsase emoțiile la vedere, iar ceea ce făcuse Cole era ireparabil. Își revărsă toată furia împotriva lui când acesta apăru în urma ei în balcon.

– Lacey, vreau să stai departe de Vic Hamilton! ordonă el.

Își stăpânea cu greu furia și era capabil s-o dezlănțuie la cea mai mică provocare.

– Am să fac ce-o să-mi placă în privința lui Vic Hamilton sau a oricui altcuiva, îi răspunse

cu voce calmă şi tremurătoare, deşi cu mândrie şi cu oarecare detaşare.

Furia lui scăpă de sub control. O apucă de umeri şi o scuturâ ca pe o păpuşă de cârpă. Durerea care-i străbătu trupul o făcu la fel de slabă şi de moale.

– Chiar trebuie să-ţi aţâţ simţurile?

– Cred că deja ai încercat, râse ea scurt, simţindu-se deja mai rău ca înainte. Cu un efort suprem, Lacey îl împinse şi se eliberă din mâinile lui. Nu sunt obligată să ascult! ţipă ea, vocea creându-i un ecou interior, dureros. N-ai nici un drept să-mi spui ce să fac şi ce nu! Eu nu-ţi spun cu cine să fii sau nu prieten şi e cazul să faci şi tu la fel.

– Nu este nevoie să ţipi, Lacey, spuse el pe un ton dezaprobator, privind pe deasupra ei.

Automat, Lacey se întoarse şi privi peste umăr, ca să vadă ce-i atrăsese atenţia. Lângă malul apei se vedea o femeie cu o pălărie de soare. Lacey o recunoscu imediat. Era doamna Carlyle care căuta cu regularitate scoici pe plajă şi acum se uita spre casă. Cu siguranţă că auzise vocile în liniştea din jur.

– Ţip dacă vreau, spuse însă pe un ton jos. Şi dacă nu-ţi place, poţi să pleci!

– Am mai discutat asta, spuse Cole.

– Da. Ai să fii fericit să ştii că ai câştigat. Plec!

Cole se încruntă, surprins total de ce auzea. Fără să aştepte să audă vreun răspuns, Lacey trecu pe lângă el, intră în casă şi nu se mai opri până nu ajunse în dormitor. Hotărârea fusese luată în pripă, dar ştia că era singura ei soluţie.

Înghiţindu-şi suspinele, îşi scoase valizele şi le puse pe pat. Începu să-şi înghesuie în ele hainele fără să le aranjeze. Ezită o clipă când apăru Cole în pragul uşii, apoi continuă împachetatul.

Îi zvâcnea un muşchi la maxilar. Gura îi era o linie îngustă, dar în privirea albastră i se citea regretul.

– Lacey... începu stângaci.

– Nu a mai rămas nimic de spus, îl întrerupse iute, fără să-l privească, conştientă însă de prezenţa lui în cadrul uşii. Mi-au mai rămas trei zile de vacanţă şi n-am de gând să-ţi permit să mi le strici.

– La naiba, Lacey! izbucni el, nu încerc să stric nimic. Eu...

– Oricum, dacă ai încercat, să ştii că ai reuşit deja pe jumătate. Mai luă un braţ de haine şi-l trânti într-o valiză, încercând să-şi stăpânească emoţia.

– Nu înţelegi, şopti Cole.

– Nu cumva este timpul să te întorci la birou? întrebă ea în timp ce-şi aduna cosmeticele într-o valiză mică.

– Da, dar mai întâi...

Se întoarse spre el, tremurând din cauza stării create de prezenţa lui.

– Plec! Casa îţi aparţine! Nu asta ai vrut?

Expresia figurii lui deveni dură, îşi strânse buzele, gura devenindu-i o linie dreaptă.

– Da, izbucni după o clipă de ezitare. Este exact ce vreau.

În clipa următoare, cadrul uşii era gol. Paşii lui apăsaţi se auziră de-a lungul holului. Lacey continuă să-şi facă bagajele şi tresări când auzi că se trânteşte uşa.

Peste o jumătate de oră, îşi căra ultimele bagaje în apartament. Lăsă bagajele pe podea, se trânti într-un scaun şi-şi ascunse faţa în mâini.

Nu plânse, nu mai avea lacrimi. Se simţea goală de sentimente. Părea că i se înlocuiseră organele vitale şi ştia că nu vor mai funcţiona la fel ca până atunci.

Sună telefonul. Până când îl auzi şi ea, trecu o eternitate. Îl privi când suna, apoi se ridică de pe scaun ca să răspundă.

– Alo, răspunse cu o voce obosită şi fără vlagă.

– Lacey?

Era Cole. La auzul vocii lui își simți inima ca tăiată cu cuțitul. Închise telefonul ca să oprească durerea ascuțită.

În câteva minute, telefonul sună din nou. Își propuse să nu mai răspundă, dar mâna i se întinse automat, ridică receptorul și-l duse la ureche.

– Lacey, nu închide. Vocea lui păstra încă iritarea din ton. Sunt la birou, deci n-am chef de ceartă. Ne întâlnim diseară ca să putem vorbi. Am să fiu liber pe la opt și jumătate.

După ce vă fi cinat cu Monica, realiză Lacey.

– Lasă-mă în pace, începu furioasă. Pleacă din viața mea și ține-te departe! Nu vreau să te mai văd sau să mai aud de tine, niciodată.

Trânti receptorul întrerupând convorbirea, dar Cole era încăpățânat. Va suna din nou. Tremurând, Lacey ridică receptorul, ezită, apoi formă un număr.

– Jane? sunt Lacey. Pot să vorbesc cu Maryann?

– Sigur, veni replica. Cum este în vacanță?

– Bine, minți Lacey, apoi se comută convorbirea. Alo, Maryann?

– Bună, Lacey. Mi-a spus Mike că te-ai oprit aici la prânz. Aș fi vrut să știu că vii, mi-aș fi aranjat vizita la dentist.

– Ar fi trebuit să te sun de dimineață, dar nu m-am gândit, răspunse Lacey absentă.

– Cum te simți la soare și în apă?

– De asta te-am sunat, începu ea. Nu mai sunt la casa de pe plajă. M-am mutat.

– O, Doamne! Ce s-a întâmplat? se îngrijoră imediat Maryann.

– Este o poveste lungă. Prietena ei o știa parțial de la Lacey, de la vizita de vineri, cu o săptămână în urmă. Mă întrebam dacă aș putea dormi la tine câteva nopți.

– Bineînțeles, răspunse ea mirată, dar credeam că ești la Richmond în vizită la părinți săptămâna asta, până la venirea lui Margo.

– Așa vroiam, dar m-am răzgândit.

Gândul că trebuia să le explice părinților tot ce se întâmplase o intriga și știa că nu va fi în stare să păstreze secretul față de ei. Îi erau prea apropiați, și nu putea nici să rămână în apartament. Cole ar fi continuat să sune și probabil ar fi și venit până acolo.

– Ce s-a întâmplat, Lacey? S-a...

– Am să-ți povestesc diseară, promise ea. La ce oră ieși de la serviciu?

– Am să pot pleca fără probleme pe la cinci, dar trebuie să mă opresc pe la bancă și pe la magazin. De ce nu treci pe aici să-ți dau cheile? Așa nu va mai trebui să mă aștepți, sugeră Maryann.

– Mulțumesc, răspunse Lacey ușurată.

– Am motive să-ți propun să treci pe aici. Dacă va trebui să aștept până diseară ca să aflu ce s-a întâmplat, am să ajung bolnavă de curiozitate. Sună-mă când ajungi.

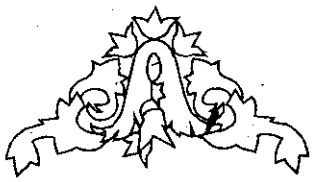

CAPITOLUL X

– Vrei puţină cafea? Să-ţi torn? se oferi Mike, oprindu-se lângă biroul ei.

– Da, te rog, acceptă Lacey, aplecându-se peste maşina de scris ca să şteargă greşeala pe care o făcuse.

Mike îi umplu ceaşca, turnă şi în a lui şi se întoarse la biroul lui Lacey.

– Este abia ora zece şi arăţi deja obosită. Cred că este simptomul primelor zile de serviciu după vacanţă, o tachină el cu privirea aţintită asupra ei.

– Probabil, fu ea de acord, scoţând scrisoarea din maşina de scris. Uite scrisorile pe care le-ai cerut de dimineaţă.

– Bine, zise Mike după ce sorbi din cafea. Luă teancul de scrisori şi se îndreptă spre uşa biroului său. Ce bine e că te-ai întors, Lacey.

– Mulţumesc, zâmbi ea.

Când el închise uşa biroului, ea-şi propti coatele pe birou şi-şi aplecă umerii, ca şi când

i-ar fi fost foarte greu să-şi menţină poziţia normală.

Cu vârfurile degetelor îşi apăsă fruntea între sprâncene şi clipi peste lacrimile care-i ajunseseră în ochi.

Uşa biroului se deschise şi ea se îndreptă repede. Zâmbetul forţat pe care-l afişase din politeţe, dispăru când Cole intră pe uşă.

Părea obosit şi îngrijorat, iar în ochii de un albastru indigo se citea hotărârea.

Ascunzându-şi şocul, Lacey apucă receptorul şi-l sună pe Mike.

– A venit Cole Whitfield, Mike, zise în clipa în care el răspunse.

– Ce?! Reacţia lui uluită demonstra că nu se aştepta la asemenea vizită.

Pulsul lui Lacey intră în alarmă.

– Eu...

Întinse mâna peste birou şi întrerupse legătura.

– N-am venit să-l văd pe Bowman, spuse Cole, Lacey, cu tine vreau să vorbesc.

Lacey puse receptorul în furcă şi se uită la dosarele şi hârtiile de pe birou. Se ridică de la birou şi se îndreptă spre camera arhivă, în dorinţa de a pune distanţă între ea şi Cole.

– Margo şi Bob au ajuns cu bine acasă? încercă ea să folosească un ton mai nepăsător,

prefăcându-se indiferentă de prezența lui, în timp ce trăgea un biblioraft.

Cole era deja în spatele ei și împinse la loc biblioraftul.

Inima începu să-i bată tare și deveni foarte nervoasă.

– De fapt, da, au ajuns bine, spuse el tărăgănat. Dar nu de asta am venit aici și tu știi bine.

Ușa dintre cele două birouri se deschise și Mike apăru, încruntându-se la Cole.

– Îmi pare rău că s-a creat o confuzie, Cole, dar fata care a înlocuit-o pe Lacey a uitat probabil să anunțe că ai să vii. Despre ce vroiai să vorbim?

Cole îl privi nerăbdător, pentru că-l întrerupsese.

– Nu pe tine am venit să te văd, repetă el ce-i spusese mai devreme lui Lacey. Am câteva cuvinte să-i spun lui Lacey, dacă nu te superi.

Fraza fu mai degrabă un gest politicos. Lacey avu impresia că Cole va rămâne, cu sau fără permisiunea lui Mike.

– Nu avem nimic de discutat, îi spuse șuierat și trecu pe lângă el ca să ajungă la birou.

– Aici greșești, spuse Cole liniștit. Avem o chestiune importantă de discutat.

– Pare ceva personal, mormăi Mike, retrăgându-se în birou.

Lacey se întoarse să-l cheme înapoi şi se trezi faţă-n faţă cu Cole. Toate simţurile i se ascuţiră din cauza apropierii lui, reacţionând la prezenţa lui puternică.

– De ce nu pleci să mă laşi în pace? Nu vezi că am treabă?

– Tu alegi timpul şi locul. Nu eu, o informă Cole. Ştiai că vroiam să-ţi vorbesc. Am încercat tot week-end-ul să dau de tine, dar te-ai ascuns undeva.

– Nu m-am ascuns! minţi Lacey şi trânti supărat dosarele şi hârtiile pe birou.

– O? O sprânceană întunecată se ridică batjocoritor şi întrebător totodată. Tu cum o numeşti?

– M-am bucurat de ce mi-a mai rămas din vacanţă, răspunse Lacey şi se îndepărtă de el.

– N-ai vrea să stai pe loc? întrebă el exasperat.

Atingerea mâinii lui o arse ca fierul înroşit, iar Lacey reacţionă la fel de violent ca şi cum ar fi fost, încercând să-şi smulgă mâna din strânsoarea lui. Cole însă, îşi strânse şi mai tare degetele pe braţul ei.

– Lasă-mă, izbucni ea.

Disperată, apucă primul lucru de pe birou care putea fi folosit ca o armă. Se întâmplă să fie capsatorul. Îl luă ca să-l lovească, dar Cole îi prinse încheietura mâinii înainte chiar ca ea să apuce să facă gestul.

– Așa am început, nu-i așa? Numai că data trecută vroiai să-mi crăpi capul cu un vătrai.

– Te urăsc, Cole Whitfield! spuse cu voce stridentă. Ești cel mai grosolan, mai arogant...

– Ai mai spus ceva de genul acesta și înainte. Îi luă capsatorul din mână și-l puse pe birou. Acum, crezi că ne putem așeza să discutăm ca două ființei civilizate?

Ferindu-și capul din dreptul gurii lui bine conturate, încuviință, fără tragere de inimă.

– Da.

– Ia loc. Cole o împinse aproape în scaunul ei și-și trase și el un scaun.

– Tot nu văd ce am avea de discutat, insistă ea încăpățânată, cu pulsul ceva mai potolit decât atunci când era în brațele lui.

– Pentru început, zise studiind-o de aproape cu ochii-i albaștri, de ce nu mi-ai spus că nu te-ai dus la hotel ca să te întâlnești cu Vic Hamilton?

– Oricum, nu erai dispus să mă asculți și nu aveam de ce să-ți explic. După răspunsul defensiv, ezită și apoi întrebă: Cum ai aflat?

– De la Vic, după ce l-am îmboldit puțin, zâmbi Cole. Are prea mare grijă de mutra lui frumoasă ca să nu și-o ferească. După cât eram de furios, l-aș fi bătut să-mi spună adevărul.

– Nu era treaba ta, bombăni Lacey, privind în altă parte. Refuza să-i recunoască vreo implicare cât de mică în problemele ei personale.

– Nu-i așa? întrebă el liniștit, vocea lui făcând-o să se înfioare.

Interiorul sună și ea se întinse spre receptor, bucuroasă de întrerupere, dar Cole îi luă receptorul din mână.

– Întrerupe toate telefoanele. Nu mai face legături, ordonă el și închise telefonul.

– Nu poți face asta, protestă Lacey uluită.

– Ce caraghios, credeam că am făcut-o, zise el privind-o amuzat.

– Știi bine ce vreau să spun, răspunse nerăbdătoare.

– Dar tu știi ce vreau eu să spun? întrebă Cole cu voce liniștită și un ton enigmatic.

Corzile inimii ei erau mai întinse decât putea ea îndura. Se ridică brusc de pe scaun și-și pocni degetele.

– Nu văd sensul conversației acesteia, insistă Lacey.

Cu o mișcare agilă, Cole ajunse în spatele ei și o atinse ușor cu mâinile pe umeri ca s-o întoarcă cu fața spre el. Lacey nu rezistă atingerii lui.

– Sensul conversației este că-mi este dor de tine, spuse Cole liniștit. Privi peste ea, expresia ochilor lui tăindu-i lui Lacey respirația. A fost pur și simplu mizerabil de când ai plecat. Nu mai erai acolo să mă trezești când eu continuam să dorm în timp ce suna ceasul. Nu tu cafea, nu tu suc de portocale făcut. Niciodată nu m-am gândit că intru într-o casă goală, acum însă, după ce te-am avut acolo, simt că este goală. Și serile, nu pot să lucrez dacă nu te știu stând cuminte într-un scaun pe aproape.

– Vorbești despre mine ca despre o obișnuință, zise Lacey cu un nod dureros în gât.

– O obișnuință foarte plăcută la care nu vreau să renunț, răspunse Cole, întinzând mâna și mângâindu-i obrazul și părul mătăsos.

– Ce vrei să spui, Cole? întrebă ea cu lacrimi în ochi când îi întâlni privirea. Să revenim la înțelegerea noastră de a locui împreună, nesocotind regulile de bază?

– Într-un sens, da. Zâmbetul lui era dezarmant. Vreau să mă însor cu tine, Lacey. Vreau să fii soția mea.

– O! suspină Lacey surprinsă, topindu-se la pieptul lui. Vorbeşti serios? Şi cum rămâne cu Monica?

– Monica? întrebă Cole curios înorun-tându-se. Ce treabă avem noi cu ea?

– Nu ştiu, zise Lacey mirată de concluzia lui. Ai cinat cu ea toată săptămâna, nu-i aşa?

– La casa părinţilor ei, da, şi era şi ea la masă, dar cu tatăl ei mă întâlneam, nu cu Monica, explică Cole, amuzat. Cine ţi-a spus că am fost acolo? Vic, presupun.

– Da, încuviinţă Lacey, oftând când braţul lui i se încolăci pe talie.

– Trebuia să ştiu că el va spune o răutate, trase el concluzia, aplecându-şi capul ca să-şi treacă gura peste pielea ei caldă. Genele ei băteau în ritmul inimii. Am avut de aranjat nişte afaceri cu Carter Hamilton, tatăl ei. Ăsta-i singurul motiv pentru care am fost acolo.

Ea îşi strecură mâinile pe sub gulerul cămăşii lui.

– N-am ştiut, suspină. Mi s-a părut la hotel că erai foarte fericit cu ea. Nu ca altă dată, când erai...

– Grosolan, nu acesta era cuvântul pe care-l căutai? glumi Cole. În duminica aceea, la casa de pe plajă, când Monica a venit neinvitată. N-am văzut nici un motiv să fiu politicos cu o

femeie care-mi intră în casă neinvitată. Și dacă ți s-a părut că eram fericit la hotel cu ea, înseamnă că sunt un actor mai bun decât mi-am imaginat. Fără să țin socoteală de cum părea, am fost mai degrabă politicos cu fiica asociatului de afaceri, chiar dacă este o cioară urâtă și bătrână.

– Monica este frumoasă, protestă Lacey.

– Asta, iubito, este în ochii spectatorului, o corectă, dându-și capul pe spate ca s-o privească. Când n-ai să mai vorbești ca să pot să te sărut?

– Acum.

Ea își încolăci mâinile în jurul gâtului lui și se ridică pe vârfuri ca să ajungă la gura lui care cobora. Bucuria se răspândi luminând toate colțurile lumii.

Gustul gurii lui, care o acoperea posesiv pe a ei, era ca al unui vin dulce care i se urca la cap, iar Lacey simți că se îmbată de încântare, regăsind iubirea. Când sărutul se sfârși, ea își rezemă capul de umărul lui, manifestându-și într-un fel foarte liniștit fericirea.

– Încă n-ai spus că ai să te măriți cu mine, se auzi tremurând vocea aspră a lui Cole.

– N-am spus? întrebă Lacey surprinsă. Dându-și capul pe spate, zâmbi amuzată de expresia lui îngrijorată. Am să mă mărit cu tine.

– Ai vreo obiecție dacă-ți propun o căsătorie rapidă și în secret?

– Nici una, dădu ea din cap. Ridică mâna să-i mângâie maxilarul cu vârfurile degetelor. De ce m-ai lăsat să plec joia trecută? Te-ai purtat de parcă te-ai fi bucurat să mă vezi plecând.

– Chiar mă bucuram. Îi prinse mâna și-i sărută vârfurile degetelor. Era o tortură să stau noaptea întins în pat și tu în cealaltă cameră. Dacă ai fi rămas și celelalte două nopți, aș fi aruncat pe fereastră tâmpitele acelea de reguli de bază. Când te-ai decis să pleci, nu mă așteptam să dispari. A fost și mai rău că nu știam nici unde ești și nici cu cine.

– Am stat la o prietenă, răspunse Lacey întrebării nerostite.

– În timp ce eu îmi pierdeam mințile în liniște, adăugă Cole.

– Îmi pare rău, suspină Lacey.

– Ar trebui să-ți pară, declară el amuzat.

Ușa dintre birouri se deschise și Mike apăru în cadrul ei, oprindu-se văzând perechea îmbrățișată.

– Scuze, era atât de liniște încât am crezut că ai plecat, Whitfield, se scuză el și începu să se retragă.

– Nu este nevoie să pleci, Mike, spuse Cole. Lacey și cu mine tocmai plecam.

– Ce? Mike se încruntă, iar Lacey îl privi surprinsă pe Cole.

– Am să aduc pe cineva care s-o înlocuiască peste o jumătate de oră, continuă Cole. Va avea de făcut o mulțime de lucruri în următoarele zile. După ce ne vom căsători, dacă va vrea să fie secretara cuiva, mai degrabă am s-o iau să fie a mea.

– Dar... Lacey nu știa ce protest să formuleze, însă nu avea nici o obiecție la planul lui Cole.

– Între timp, o întrerupse Cole, mai este ceva ce vreau să-ți arăt.

– Ce? întrebă ea curioasă.

– Ia-ți poșeta și hai să-ți arăt, zâmbi el misterios.

– Felicitări, se trezi Mike să spună în urma lor.

Când Cole o ajută să se urce în mașină, Lacey repetă întrebarea:

– Ce vrei să-mi arăți?

– Ai să vezi, veni răspunsul.

– Dă-mi măcar un punct de reper, insistă Lacey.

El însă zâmbi enigmatic fără să-i răspundă și scoase la drum mașina din parcare. În scurtă vreme, Lacey realiză că se îndreptau spre Virginia Beach, traversând podul spre Norfolk.

Când intrară pe un drum lateral, Lacey rămase uluită și recunoscu drumul ce ducea spre casa verișoarei sale.

– De ce mergem la casa de pe plajă? se încruntă Lacey.

Cole o apucă de mână și o strânse cu căldură.

– Răbdare.

Când ajunseră, parcă mașina pe alee și se întoarse spre ea, zâmbind.

– Ar vrea viitoarea doamnă Whitfield să-și vadă noua casă?

– Ce? Îl privi uimită și chicoti încet.

– Când Margo și Bob s-au întors din croazieră, Bob mi-a spus că se mută în Florida, lângă părinți, și asta imediat ce va putea face aici aranjamentele. Băgă mâna în buzunar și scoase cheia pe care i-o dădu lui Lacey. Am luat casa pentru noi. După toate nopțile de frustrare pe care le-am petrecut aici cu tine, am hotărât că ar putea fi casa noastră unde să petrec un milion de seri de satisfacție cu tine.

– Ai luat-o? Lacey privea cheia pe care o ținea în mână fără să fie sigură că înțelesese bine.

– Îți place casa, nu-i așa? Cole își lăsase capul într-o parte și o studia de aproape, cu vocea nesigură.

– Îmi place mult casa! declară ea cu tărie. Doar că nu-mi vine să cred că este într-adevăr a mea... a noastră, se corectă ea repede.

– Crede, iubito.

Se auzi un sunet, ceva între râs şi plâns, ieşind din gâtul lui Lacey, când se aruncă de gâtul lui Cole, izvorând numai fericire şi dragoste. Cole fu mulţumit de exprimarea ei fără cuvinte.

*
* *

Cole ieşi din apa oceanului, ca o statuie de bronz, iar Lacey se înfioră la vederea lui. Zâmbetul lui îi lumina viaţa.

Ajungând lângă ea, se aruncă în genunchi în nisip, cu pielea umedă şi plină de picături de apă. Studie un minut silueta fină îmbrăcată într-un costum de baie bleu-gri.

Instantaneu, Lacey intră în alertă, fremătând sub ardoarea privirii lui. O apucă de mână şi o aşeză apoi o sărută.

– Fericită? murmură el strecurându-şi degetele prin părul ei scurt până ajunse la ceafă.

– Ca în rai, dacă se poate spune aşa, răspunse Lacey încet, simţind cum o străbate o căldură plăcută.

– Chiar şi când trebuie să punem ceasul să sune dimineaţa? îi reaminti Cole.

– Vrei să-ți uluiești noua secretară? îl tachină ea.

– Nu știu. Gropițele din colțul gurii lui se adânciră într-un fel foarte atractiv. În ultimele zile mi-a plăcut să-mi uluiesc soția.

– Chiar ți-a plăcut? Lacey desfăcu buzele, invitându-l s-o sărute.

Ochii lui albaștri o priviră o clipă, apoi în ei apăru o lumină jucăușă. O ridică în picioare lângă el. Sărutul care urmă fu o promisiune pentru mai mult, într-un loc mai liniștit decât plaja.

Când Cole se întoarse spre casă, ținând-o pe Lacey strâns lângă el, o femeie mergea la dreapta lor privind nisipul de la picioare. Pălăria de soare demodată de pe capul ei o identifică imediat pentru amândoi. Cole se opri.

– Bună ziua, doamnă Carlyle, o salută el.

– Bună ziua, răspunse ea afectuos la vederea perechii. Văd că v-ați împăcat după ceartă. Cu tot zâmbetul ei prietenesc, era clar că îi dezaproba.

– Ne-am împăcat, admise Cole, privind-o poznaș. V-am ascultat și sfatul. Ridică mâna lui Lacey pe care se vedea inelul de aur. Am făcut din ea o femeie cinstită.

Imediat, femeia le dărui un zâmbet strălucitor.

– Sunt încântată. După cât sunteți amândoi de îndrăgostiți, n-o să vă pară rău, adăugă ea.

– Nu, n-o să ne pară rău deloc, încuviință Cole, zâmbind spre Lacey care-l privea de jos în sus.

– SFÂRȘIT –

Cole Whitfield nu fusese decât o voce dezagreabilă la telefonul de la birou, după părerea lui Lacey şi nu-l plăcea deloc. Dar când îl întâlni, descoperi că arăta mai bine decât sugera vocea. Împrejurările în care s-au întâlnit fuseseră bizare mai degrabă. Era o situaţie care putea deveni periculoasă pentru Lacey. Rămânea doar să decidă cât de legat rămăsese Cole de fosta lui logodnică.

Cole n-o mai lăsă să-şi termine insulta, acoperindu-i buzele cu gura şi strângând-o în braţe cu putere. Sărutul care se dorea crud ca să pedepsească, stârni răspuns din partea lui Lacey. Intenţionase să se ferească, să lupte împotriva îmbrăţişării lui, dar mâinile ei se strecură pe sub cămaşă, pe pielea lui caldă. Era ameţită şi mirată de propria reacţie.

THE BEST

I.S.B.N -973-9197-56-6

Lei - 1800 + 36TL = 1836